敬請期待
王楚然 饰 任素素
张凌赫 饰 裴容清嵘
这一秒
OVERDO
世间情致的对决 是只属于强者的游戏
起于攻略你的念头 却获得终将失去你的结局
改编自匪我思存小说《如果这一秒，我没有遇见你》

İçindekiler

1. Kısım: Düşlerdeki Gibi

【 BİR 】
【 İKİ 】
【 ÜÇ 】
【 DÖRT 】

2. Kısım: Kalbin Çifte Mührü

【 BEŞ 】
【 ALTI 】
【 YEDİ 】
【 SEKİZ 】
【 DOKUZ 】
【 ON 】
【 ON BİR 】
【 ON İKİ 】

3. Kısım: Mor Tozlar ve Yeşil Kapılar

【 ON ÜÇ 】
【 ON DÖRT 】
【 ON BEŞ 】
【 ON ALTI 】
【 ON YEDİ 】

【 ON SEKİZ 】
【 ON DOKUZ 】
【 YİRMİ 】
【 YİRMİ BİR 】

4. Kısım: Sessiz Tellerin Yankısı
【 YİRMİ İKİ 】

SON SÖZ

Ek Bölüm: Çiçekler, Ay ve Bahar Rüzgârı

Ek Bölüm: Bir Zamanlar Suyun Yüzüne Düşen O Zarif Gölge
【 BİR 】
【 İKİ 】
【 ÜÇ 】
【 DÖRT 】
【 BEŞ 】
【 ALTI 】

Ek Bölüm: Nafile Bir Ah

1. Kısım: Düşlerdeki Gibi

【 BİR 】

Yağmur damlaları, boydan boya uzanan camlara vuruyor, "pıt pıt" diye hafif sesler çıkararak geride oval su izleri bırakıyordu. Bu izler henüz dağılmadan, bir diğeri üzerine biniyordu. Oval lekeler çoğaldıkça sıklaşıyor, camın üzerinde birer nehir gibi aşağı doğru süzülüp gidiyordu...

Annemden kalan tuvalet masası tam bu pencerenin altındaydı. Duyduğuma göre yağmuru çok severmiş. Yüzünü pek hatırlamıyorum, elimde tek bir fotoğrafı bile yok. Ama pek çok büyüğüm ona benzediğimi söyler, bu yüzden sık sık aynaya bakarım. Güzelim, evet, ama bu sadece "güzel" olmaktan ibaret; o da ancak fevkalade güzel bir annenin kızı olduğum için. Herkes annemin sadece güzel değil, "zarif ve büyüleyici" olduğunu söylerdi. Lei Amca annemden bahsederken bana hep şöyle derdi: "Bir bakışıyla şehirleri yıkar, ikinci bakışıyla imparatorlukları devirirdi. Anlıyor musun?"

Onun abarttığını sanmıyorum; çünkü ne zaman aile dostlarımızdan birine annemi sorsam, yüzlerinde hemen hayranlık dolu bir ifade belirirdi: "Üçüncü Bey'in eşi mi? Bir afet, gerçek bir afet..."

Ah, açıklamayı unuttum; "Üçüncü Bey" babamın gençlik yıllarındaki lakabıydı. Köprü başında at koşturan, geçtiği her yerde hayranlık uyandıran o mağrur genç... Onun hakkında pek çok efsane duydum ama kimse bana annemle olan hikâyesini anlatmadı; babamın kendisi de asla bahsetmezdi.

Bunun sıradan bir hikâye olduğu için anlatılmadığını sanmıyorum. Aksine; annem gibi bir afetle, babam gibi bir şahsiyetin nasıl olur da dillerden düşmeyecek, sarsıcı bir efsanesi olmazdı? İnanmıyorum! Aile dostlarımız dış görünüşümün anneme, karakterimin ise tıpkı babama benzediğini söylerler. Kabul ediyorum; sabırsız ve çabuk parlayan bir mizacım var, tıpkı o tez canlı babam gibi. Ne zaman annemden bahsetsem, babam ya öfkeden deliye döner ya da arkasını dönüp giderdi. Bu da beni, aralarında gizli bir hikâye olduğuna daha çok ikna ediyordu. Bu sırrı çözmeyi, gerçeği bulup çıkarmayı her şeyden çok istiyordum. Bu hikâyeye dair tek bir izin bile kalmamış olmasına inanmıyordum.

Yağmurlu ve puslu bir akşamdı, büyük kütüphanede kitap arıyordum. Merdivenin en tepesine tünemiş, iplik dikişli kadim eserleri karıştırırken, kazara bir cildi açtım. İçinden incecik bir kâğıt parçası, zarif bir kelebek gibi süzülerek yere düştü. Önce kitap ayracı sandım ama yerden kaldırdığımda bunun kısa notlar yazılmış sade bir mektup kâğıdı olduğunu fark ettim. Üzerinde sadece birkaç satır vardı:

Mulan: Affet beni, seni görmeye gelemiyorum. Son görüşmemizden sonra o kadar çok öfkelendi ki, o hâli gerçekten korkunçtu. Bana inanmıyor, artık bana asla inanmayacağını söylüyor. Gerçekten umutsuzluk içindeyim.

Kâğıttaki el yazısı narin ve kırılgandı; daha önce hiç görmediğim bir yazıydı. Öylece kalakaldım. Bir süre sonra kitabı çevirip kapağına baktım; bu bir *Song Şiirleri* cildiydi. Notun çıktığı sayfada meşhur "Dokuz Dokuma" şiiri vardı: "Sekizinci dokuma; kimin şiiridir bu geri dönen dizeler? Bir parça kederli niyetle dokunmuş; her satırı okudukça sessizliğe gömülür insan, daha fazlasını düşünmeye yüreği yetmez." Bu dizelerin

yanına, o narin el yazısıyla küçük bir not düşülmüştü: "Daha fazlasını düşünmeye yüreği yetmez. Bin altın harcayıp en güzel methiyeleri satın alsan da, o bir kez dönüp bakar mı?" Tereddütle düşündüm; bu yazı ne babaanneme ne de iki halama aitti. O hâlde kimindi? Kütüphanedeki kitaplara kim not düşerdi? Yoksa annem miydi?

Babamın o "dediğini hemen yapma" huyu bende de vardı; derhal bu "Mulan" isminin peşine düştüm. Lei Amca'yı aradım. Sesimi duyar duymaz güldü: "Küçük hanım, yine ne var? Geçen seferki gibi kaybolan sınıf arkadaşını bulmamı isteme benden."

Gülerek, "Lei Amca, bu sefer gerçekten birini bulman için sana ihtiyacım var," dedim.

Lei Amca iç çekerek, "Kimmiş bu senden saklanmaya cüret eden cesur kişi? Söyle de gidip kulağından tutayım, küçük hanımdan özür dilesin!" dedi.

Onun bu şakacı hâline güldüm. "Lei Amca, bu seferki biraz karışık. Sadece adının Mulan olduğunu biliyorum. Soyadı mı Mu, adı mı Lan, yoksa ismi direkt Mulan mı, emin değilim. Kaç yaşında olduğunu, neye benzediğini, hatta yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum. Lei Amca, lütfen ne yapıp et onu bul."

Lei Amca bir anda sessizleşti. Uzun bir sessizlikten sonra aniden sordu: "Onu neden arıyorsun? Babanın haberi var mı?"

Sesindeki o tetikte olma hâlini hemen fark ettim. Bir engel mi vardı?

Babamın koyduğu bir engel mi? "Bunun babamla ne ilgisi var?" diye sordum.

Lei Amca yine uzun bir süre sustu, sonra alçak bir sesle konuştu: "Yavrum, Mulan öldü. Çok uzun zaman önce öldü... O arabanın içindeydi... O da oradaydı."

Donup kaldım, dilim tutuldu. "O da mı o arabadaydı? Annemle birlikte..."

Lei Amca cevap verdi: "Evet, annenin en yakın arkadaşıydı. O gün annene eşlik ediyordu."

Elimdeki tek ipucu da kopmuştu. Telefonu nasıl kapattığımı hatırlamıyorum, sadece öylece oturup boşluğa baktım. Ölmüş müydü? Annemle birlikte o kazada can mı vermişti? Annemin en yakın arkadaşıydı ve o gün tesadüfen yanındaydı...

Orada ne kadar süre öylece kaldım bilmiyorum; babamın ne zaman geldiğini, havanın ne zaman karardığını bile fark etmemiştim. Hizmetçimiz Azhu yemeğe çağırmasa, daldığım o rüyadan uyanamayacaktım. Alelacele aşağı kata, yemek odasına indim.

Birkaç misafir gelmişti, aralarında Lei Amca da vardı. Salonda babamla oturmuş, hararetli bir sohbete dalmışlardı. Babam o gün Pumen'deki askeri geçit törenine katıldığı için üzerinde üniforması vardı. Babam üniforma içindeyken fevkalade heybetli görünürdü; takım elbise giydiği zamanlardan çok daha dinç ve mağrur bir havası olurdu. Şimdi

yaşlanmış, şakaklarına kırlar düşmüş olsa da, hâlâ o keskin ve hükmedici duruşunu koruyordu.

Babamın bakışları her zamanki gibi soğuktu. Hiç lafı dolandırmadan, "Az önce Lei Amca'n, Mulan'ı sorduğunu söyledi," dedi. Bu kadar çabuk ele verileceğimi tahmin etmeliydim. Lei Amca'ya bir bakış attım, o da çaresizce gülümsedi. Bir bahane uydurmaya çalıştım ama bulamadım. Bu yüzden dürüstçe babama baktım: "Annemin iyi bir arkadaşı olduğunu duymuştum, sadece merak ettim. Ama Lei Amca öldüğünü söyledi."

Babam o keskin gözlerini üzerime dikti, tam on saniye boyunca nefesimi bile tuttum.

Nihayet, "Sana kaç defa söyledim, amcalarını böyle boş işlerle meşgul etme diye. Onların yapacak çok daha önemli işleri var, anladın mı?" dedi.

"Anladım," diye mırıldandım. Lei Amca hemen araya girip konuyu değiştirdi: "Paşam, Qinghu tarafındaki evi gidip gördüm. Onarılacak çok yer var. Çalışmaları hızlandırmamız lazım, yağmur mevsimi gelirse işimiz zorlaşır."

Babam, "Pekala, o işi Küçük Xu halletsin. Hadi, yemeğe geçelim," dedi. O yemek odasına doğru yürürken ben de Lei Amca'ya bir yüz işareti yaptım. Lei Amca gülümsedi: "Kedi gidince fareler yine bayram ediyor desene?" Kaşlarımı kaldırdım, diğer amcalar da sessizce güldüler. Lei Amca ile birlikte yemek odasına geçtik, mutfaktan ilk yemekler gelmeye başlamıştı bile.

Yemek boyunca babam ve amcalar hep kendi işlerinden bahsettiler, ben de başımı önüme eğip yemeğimi yedim. Babamın keyfi pek yerinde görünmüyordu ama ben buna alışıktım; o yılın her günü asık suratlıydı, güldüğünü çok nadir görürdüm. Tıpkı dedem gibi... Dedem de hep düşünceli olurdu; sürekli telefon görüşmeleri yapar, sinirlenir, birilerine bağırırdı...

Ama dedem beni çok severdi. Daha kundaktayken babaannemin yanına verilmiştim ve Shuangqiao Köşkü'nde büyümüştüm. Dedem ne zaman masaya vurup birilerine bağırsa, o boynu bükük amcalar hemen beni kütüphaneye sokmanın bir yolunu bulurlardı. Dedem beni görünce yumuşar, elimden tutup bahçede yürüyüşe çıkarır, kendi ektiği orkideleri gösterirdi.

Ben biraz büyüdüğümde dedemin öfkesi daha da artmıştı ama beni her gördüğünde yine de mutlu olurdu. Elindeki işi bırakır, bana çikolata getirtir, ezberlediğim şiirleri okuturdu. Bazen beni gezmeye de götürürdü. Fengjing Nehri kıyısındaki Qinghu Köşkü, deniz kenarındaki Fenggang Köşkü veya Ruisui Köşkü... Hep beni götürdüğü yerlerdi. Onun bana olan sevgisi babaanneminkinden farklıydı. Babaannem beni severken disiplini elden bırakmazdı; görgü kuralları öğretir, piyano ve ders hocaları tutardı. Dedemin sevgisi ise tam bir şımartmaydı; ne istesem verirdi. Bir keresinde öğle uykusuna yatmıştı, gizlice odasına süzülüp çalışma masasındaki fırçayı aldım ve alnına kocaman bir "Kral" karakteri çizdim. Uyandığında kıyamet koptu; yaverini çağırıp bir güzel azarladı, sonra beni kütüphaneye getirtti. Beni dövecek sandığım için avazım çıktığı kadar ağlamaya başladım ama o beni azarlamak yerine çikolata verip gönlümü aldı. O sıralar dişlerim değiştiği için babaannem şeker yememi yasaklamıştı, bu yüzden hemen susup gülmeye başladım. Çünkü biliyordum ki, dedem bir

şeyi bana veriyorsa, babaannem dâhil kimse buna engel olamazdı. "Dede olmak ne güzel," demiştim, "herkes senden korkuyor, ne istersen yapabiliyorsun."

Dedem kahkahalarla gülmüş, beni kucağına alıp öperken "Benim saf yavrum," demişti.

Ancak ben altı yaşındayken dedem ağır hastalandı. Durumu o kadar kötüydü ki onu hastaneye yatırmak zorunda kaldılar; ev sanki kıyamet kopmuş gibi karışıktı. Babaannem ve halalarım sürekli ağlıyordu. Her gün bakıcım beni dedemi görmem için hastaneye götürüyordu. İşte o hastane odasında, kendimi bildim bileli babamı ilk kez gördüm.

Yurt dışından yeni dönmüştü. Babaannem ona "Baba" dememi istedi. Ağzımı bıçak açmadı, öylece durdum. Babam beni süzdü, kaşlarını çatarak, "Bu kadar boyu ne ara uzadı?" dedi.

Babaannem, "Altı yaşına girdi ya, tabii ki uzayacak," diye cevap verdi.

Babamın beni sevmediğini o ilk görüşte anlamıştım. Sonra dedem vefat etti ve ben babamın yanına gönderildim. Artık yurt dışına gitmiyordu ama onu yine de çok az görüyordum. Çok meşguldü, günlerce eve gelmezdi, gelse de yüzünü göremezdim...

Ertesi yıl yeniden evlendi. Bu duruma içten içe büyük bir tepki duydum. Düğününe gitmemek için huysuzluk ettim. O kadar sinirlendi ki, beni ilk kez o zaman dövdü; dizinin üzerine yatırıp canımı yaktı. İşte o

yediğim ilk dayakla, babamın yeni eşine karşı içimde büyük bir nefret filizlendi.

Sanırım başlangıçta bana yaranmaya çalışmıştı; bir sürü oyuncak ve yeni giysiler almıştı. Hepsini pencereden aşağı fırlattım. Hatta gizlice odasına girip o güzelim ipek elbiselerini makasla paramparça ettim. Öfkeyle gidip babama şikâyet etti ve sonuç yine dayak oldu.

O anı hâlâ hatırlıyorum; odanın ortasında durmuş, tek bir damla gözyaşı bile dökmemiştim. Başım dik, sırtım gergin, yumruklarım sıkılıydı. Net bir sesle ona bağırmıştım: "Seni cadı! Kötü kraliçe! Annem gökyüzünden seni izliyor! Seni yıldırım çarpacak!"

Kadın öfkeden deliye dönmüştü, babamın da yüzü kireç gibi olmuştu. O günden sonra babam, onunla benim aramdaki kavgalara pek karışmaz oldu. Daha sonra babamla arası bozulunca, babam hep ona inat olsun diye benim tarafımı tutmaya başladı.

Ama babam yine de beni sevmiyordu; ne zaman iki laf etmeye kalksak üçüncü cümlede öfkeleniyordu. Bu akşam da keyfi pek yerinde olmadığı için ağzımı açıp tek kelime etmedim. Yemekten sonra amcalarla küçük salonda çay içip sohbet ederken Wang Amca aniden bir şey hatırladı: "Paşam, bugün çok ilginç bir şey oldu."

Babam, "Nedir o?" diye sordu.

Wang Amca, "Bugün İkinci Filo'nun rütbe terfi listesi geldi. Dosyaları incelerken birinin fotoğrafını görünce herkes donup kaldı. Tam o sırada ben

de oradaydım, hemen yanlarına çağırdılar. Ben de görünce şoke oldum. Önce birisi şaka yapıyor, sizin gençlik fotoğraflarınızdan birini araya sıkıştırmış sandım. Ben sizin yaverliğinizden gelmeyim malum; o fotoğraftaki genç, sizin gençliğinize o kadar çok benziyor ki, anlatamam."

Li Amca güldü: "O kadar mı benzerlik olur? Pek inanasım gelmedi."

Wang Amca devam etti: "Herkes benziyor dedi, bir tek Jilai 'Hiç de benzemiyor' diye tutturdu. Uzun uzun baktıktan sonra, 'Neresi Paşa'ya benziyor? Bence daha çok Murong Feng Beyefendi'ye benziyor,' dedi. O an herkes kahkahayı bastı."

Babam da gülümsedi: "Jilai her zamanki gibi muhalifliğini yapmış. Sen bana benziyor dersen o hayatta kabul etmez, ille de tersini söyleyecek. Ama belli ki gerçekten çok benziyor, inkar edemeyince 'Babasına benziyor' demiş. E ben de babama benzemiyor muyum zaten?"

Amcalar hep bir ağızdan güldüler. Chen Amca araya girdi: "Şu dünyada ne tesadüfler var. Geçen gün biz de arşivlere bakarken bir fotoğraf bulduk, gören herkes 'Tıpkı Chen' diyor. He Amca durur mu, 'Vay be Chen! Çabuk dökül bakalım gençlik günahlarını, o gencin annesiyle eski bir tanışıklığın var mıydı yoksa? Bakarsın bu yaştan sonra bir oğlun çıkar ortaya,' dedi. Üç dört gün dilinden kurtulamadım."

Babamın keyfi iyice yerine gelmişti, şakacı bir tavırla, "Öyle mi? O hâlde ben de bir hafızamı yoklayayım, acaba o gencin annesini tanıyor muydum?" dedi. Amcalar kahkahalara boğuldu, ben de başımı eğip gizlice gülümsedim. Wang Amca lafın gelişi ekledi: "Paşam, eğer gerçekten tanıyorsanız bana bir çıtlatın da gidip 'Veliaht Prens'e yaranayım. Bu sefer

üsteğmenliğe terfi ediyormuş; gider derim ki: 'Ne üsteğmenliği? Getirin şu listeyi, şuraya bir orgeneral rütbesi patlatalım!'"

Babam kahkahalarla güldü: "Saçmalama!"

Wang Amca çantasını karıştırırken, "Dosyası yanımda, getirdim ki size göstereyim," dedi. Bir klasör çıkarıp babama uzattı, "Bir bakın bakalım, gerçekten de benzemiyor mu?"

Babamın gözleri biraz yakını görmekte zorlanıyordu, dosyayı uzaklaştırarak bakmaya başladı. Ben de o sırada fırsat kollayıp göz ucuyla baktım. Babamı bırakın, ben bile donup kaldım. Evde babamın gençlik fotoğraflarından bir sürü vardı; eğer bu fotoğrafı onların arasına karıştırsalar, yemin ederim küçük halam bile ilk bakışta ayırt edemezdi. Babamınkiyle tıpatıp aynı gür kaşları, derinlere gömülü çakmak çakmak gözleri vardı. O dümdüz burun zaten Murong ailesinin imzası gibiydi; dış görünüş olarak tamamen anneme çekmiş olan ben bile, burnumu babamdan almıştım.

Çok dikkatli bakıldığında, tek fark dudaklarındaydı; babamın dudakları çok inceydi, onunki ise biraz daha dolgundu. Bir de babamın yüzü kareydi, onunki de öyleydi ama çenesi babamınkinden biraz daha sivriydi. Yine de... gerçekten çok yakışıklı bir gençti!

Babam gerçekten şaşırmıştı, bir süre sonra "Benziyor! Gerçekten çok benziyor," dedi. Dikkatle inceliyordu. "Ben onun yaşındayken ben de ordudaydım, ama o zamanlar üniformalar eski usuldü. Eğer o eski üniformalardan birini giyseydi, işte o zaman tam olurdu!"

Lei Amca gülerek, "Siz ordudayken rütbeniz onunkinden daha yüksekti; son terfinizin tuğgeneral olduğunu hatırlıyorum," dedi.

Babam sordu: "Bu çocuk kaç yaşında?"

Wang Amca, "Yirmi üç. Geçen yıl Amerika'daki Deniz Harp Akademisi'nden dönmüş," dedi.

Babam, "Şimdiki gençler bir alem, biz o zamanlar bu kadar hızlı yükselemezdik. Ben biraz istisnaydım, on yılda altı rütbe atladım diye arkamdan ne dedikodular dönmüştü," dedi ve klasörün sayfasını çevirdi. Üzerindeki küçük yazıları zorlanarak okudu: "Hımm, yedi temmuz doğumlu..."

Babam klasörü kapatıp Wang Amca'ya geri verdi. Wang Amca hâlâ şaka yapıyordu: "Bitti, anlaşılan bize ekmek çıkmadı. Ben de Paşam gerçekten annesini tanıyor diye umutlanmıştım."

Babam hafifçe gülümsedi. Amcalar tekrar şakalaşmaya, babamı eğlendirmek için başka hikâyeler anlatmaya başladılar. Babamın bu akşam keyfi beklenmedik derecede iyiydi; onların anlattığı abuk sabuk şeyleri dinliyor, ara sıra sorular soruyordu. Uzun süre sohbet ettiler. Ben artık uykudan bayılacak gibi olduğumda nihayet müsaade istediler. Babam onları uğurlamak için ayağa kalktı, onlar "Lütfen zahmet etmeyin" diyerek birer birer çıktılar. Ben de babama iyi uykular dileyip yukarı çıkmak istiyordum ki tam o sırada babam, en arkada kalan Lei Amca'yı durdurdu: "Shaogong, seninle konuşacaklarım var."

Babamın Lei Amca'ya ismiyle hitap etmesi beni hep gülümsetirdi. Lei Amca aslında babamın yaverliğinden yetişmişti, bu yüzden babam ona ismiyle seslenmeye alışmıştı. Bugün Lei Amca çok yüksek bir mevkideydi, saçlarına aklar düşmüştü ama babam ona seslendiği an, sanki bir refleksle sırtını dikleştirip "Emredersiniz," diyordu.

Hâlâ o eski yaverlik günlerindeki itaatkar tavrıyla cevap veriyordu ya, bu daha da komiğime gitti. Şeytan dürttü sanki; köşedeki duvarın arkasında bekledim. Konuşmaları bitince babama iyi geceler dileyip öyle çıkacaktım.

Ancak babam uzun bir süre sustu. İçimden şaşırdım; hani Lei Amca ile konuşacakları vardı?

Nihayet Lei Amca konuştu. Sesi çok kısıktı ama yine de duyabiliyordum: "Paşam... Bu kadar tesadüf... Nasıl olur da doğum günü yedi temmuz olur?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. Ne diyordu? Bu anlamsız cümlenin manası neydi?

Babam hâlâ cevap vermiyordu. Lei Amca devam etti: "İsterseniz birilerini gönderip araştırayım."

Kalbim davul gibi çalmaya başladı. Tanrım! Neden bahsediyorlardı?!

Babam nihayet konuştu: "O çocuk... üç yaşında ölmemiş miydi?"

Lei Amca, "Evet. Başında bizzat ben bekledim, gözlerimle gördüm..." dedi.

Kulaklarımda bir uğultu başladı, sanki bir uçak filosu iniş yapıyordu. O gürültüden gözlerim karardı. Dişlerimin arasından titreyerek nefes aldım. Tanrım! Ben ne duyuyordum böyle? Bir sır mı?! Bu yer yerinden oynatacak bir sırdı! Yıllardır gömülü kalmış bir sır!

Kendimi sakinleşmeye zorladım ama o sırada birkaç cümleyi kaçırmıştım. Sadece Lei Amca'nın sürekli "Evet! Evet!.." dediğini duyabiliyordum.

Bütün dikkatimi topladım. Babamın hafifçe iç çektiğini, sonra kısık bir sesle şöyle dediğini duydum: "Gerçekten çok benziyor, özellikle o sivri çenesi... Tıpkı annesi gibi..."

Nefesimi tutmak için elimi ısırdım. Tanrım! Babamın gerçekten "eski bir tanıdığı" vardı! Tanrım! O yakışıklı üsteğmen gerçekten babamın oğlu olabilirdi!

Lei Amca, "Müsterih olun, hemen adamlarımı gönderip araştıracağım," dedi.

Babamın sesi bu kez acı doluydu: "O zamanlar annesi..."

Tanrım!

O eski tanıdık kimdi?

Zihnimde birbiri ardına şimşekler çakıyordu. Başım dönüyordu, bu sırrın ağırlığı altında ezilmiştim!

Lei Amca vedalaşıp gitti. Ben parmak uçlarımda merdivenlere doğru yürüdüm ve bir solukta odama kaçıp kendimi yatağa attım!

Tanrım! Nasıl böyle bir sır olabilir?! Nasıl böyle bir insan var olabilir?!

Ne zaman uyuduğumu bilmiyorum; bütün gece bir o yana bir bu yana döndüm durdum, kabuslar yakamı bırakmadı. Kan ter içinde kalmıştım, geceliğim sırılsıklam olmuştu. Kabuslardan uyandığımda hava çoktan aydınlanmıştı. Kalkıp banyoya girdim. Sıcak su vücuduma ve yüzüme çarptıkça zihnim berraklaştı, kararlılığım arttı. Kendi kendime, "Bir şeyler yapmalıyım!" dedim. "Mutlaka bir şeyler yapmalıyım! Onlar araştırmaya başladı, ben de bilmek istediğim gerçeğin peşine düşeceğim! Gerçeği öğrenmeliyim!"

【 İKİ 】

Aklıma koyduğumu yapardım. Banyodan çıkıp dışarı çıkmaya uygun kıyafetlerimi giydim ve Müdür Liang'a, Mu Dede'nin evine gitmek istediğimi söyledim. En ufak bir şüphe duymadan beni göndermek için bir araba ve korumalar görevlendirdi. Mu Dede'nin torunu Mu Shiyang, çocukluk arkadaşımdı; her zaman bir çaresini bulan, becerikli biriydi. Onu görür görmez yanına sokulup fısıldadım: "Fuhe'ye gitmek istiyorum."

"Tamam," dedi hemen, "seninle gelirim." Gözlerimle biraz ötedeki yaverleri işaret edip alçak sesle homurdandım: "Pekşimiş kuyruklar istemiyorum." Güldü. Bu tür kaçamakları daha önce de yapmıştık; yaverleri atlatıp gece atıştırmalığına kaçtığımız çok olmuştu. O, Lei Amca'nın yeğeniydi; Lei Amca ise Yaverlik Makamı'nın en tepesindeki isimdi. Üstelik babam Mu Shiyang'ı çok severdi. Bu yüzden yaverler bizim yaramazlıklarımızı hep alttan alır, çok aşırıya kaçmadığımız sürece bir şey görmemiş gibi yaparlardı.

"Bir çaresine bakacağım," dedi.

Gerçekten de baktı. Yaverlere, dama oynamak için ikinci kattaki odasına çıkacağımızı söyledi. Beni yukarı çıkardıktan sonra hizmetlilere, yaverler sorgulayacak olursa ne cevap vereceklerini tembihledi. Ardından hizmetli merdivenlerinden gizlice inip bahçeyi geçerek garaja süzüldük. Kendi arazi aracının direksiyonuna geçti ve kimselere ruhu duymadan bizi Mu malikânesinin kapısından dışarı çıkardı.

Yaşasın özgürlük! Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Otoyol

boyunca hızla aşağı süzüldük, yolumuz tamamen açıktı. İki saatten biraz fazla bir sürede Fuhe'ye vardık. Tam şehre girecekken, "Wanshan'a gitmek istiyorum," dedim. Bir an duraksadı, "Wanshan mı? Çok geç oldu, bugün dönemeyiz diye korkuyorum."

"Wanshan'a gideceğim işte!" diye direttim.

"Olmaz," dedi, "eğer bugün dönmezsek dedem beni çiğ çiğ yer."

"Eğer beni götürmezsen, ömrüm boyunca seninle konuşmam! Ne diyorsam yaparım, biliyorsun!"

İçini çekti; kabul edeceğini biliyordum. Nitekim hüsranla karışık bir sesle, "Peki, pes ediyorum. Sen kazandın," dedi.

Yola devam ettik ve sonunda Wanshan'a ulaştık. "Wanshan'ın neresine gitmek istiyorsun?" diye sordu.

"İkinci Filo Üssü'ne."

Bunu duyunca irkildi, başını çevirip bana baktı. "Oraya gidip de ne yapacaksın?"

"Karışma sen!"

"Üsse giremezsin," dedi, "orası askeri yasak bölge. Sivillerin girmesi yasak."

Çantamdan özel geçiş kartını çıkarıp salladım. "Bununla Shuangqiao Malikânesi'ne bile girebiliyorum, herhalde oranın güvenlik seviyesi Shuangqiao'dan yüksek değildir."

Bana bir canavara bakıyormuş gibi baktı. Sonunda, "Sen gerçekten işsiz güçsüz kalmışsın!" diyerek arabayı geri döndürmeye kalkıştı. Telaşla bağırdım: "Ne yapıyorsun?"

"Seni Uchi'ye geri götürüyorum! Kafan iyice karışmış senin, ne yaptığının farkında bile değilsin!"

Her kelimenin üzerine basarak söyledim: "Kafam falan karışmadı, ne yaptığımı da gayet iyi biliyorum. Eğer bana eşlik etmek istemiyorsan, tek başına dönebilirsin."

Küçümseyerek bir ses çıkardı. "Tek başına askeri üsse gidip ne yapacaksın? Seni hemen geri götürmezsem asıl benim kafam karışmış demektir!"

"Eğer beni şimdi geri götürürsen, yemin ederim bir daha yüzüne bakmam!"

Gözlerimin içine bakıp kararlılığımı tarttı. Ben de ona meydan okuyan bakışlar fırlatınca sonunda teslim oldu. "Dedem kesin derimi yüzecek... Amcam da öyle. Tanrım!" diye mırıldandı.

"Senin için araya girerim," dedim.

Bana yan gözle bakıp "Hıh," dedi, hiç de samimi olmayan bir tavırla ekledi: "Şimdiden teşekkürler o zaman."

Arabayı tekrar döndürdük. Yolu bilmediğimiz için sora sora ilerledik ve hava kararmak üzereyken üssün kapısına vardık. Alacakaranlıktaki askeri liman tek kelimeyle büyüleyiciydi. Tel örgülerin ardından bakınca, gökyüzü gül kurusu bir akşam kızıllığına bürünmüştü; ufka yaklaştıkça renk koyulaşıyordu. Denizin gökyüzüyle birleştiği yerde renk, ağır bir siyah-kırmızıya dönmüş, üzerine mor bir tül serilmiş gibiydi. Deniz suyu morumsu bir maviye bürünmüş, dalgaların kıvrımları muntazam ve zarifti. O hilal şeklindeki koyda, askeri gemiler birbiri ardına dizilmiş, uyuyan birer çocuk gibi sessizce demirlemişlerdi.

Mu Shiyang kapıdaki nöbetçiyle pazarlık ediyordu. Her zaman bir yolunu bulurdu, biliyordum. Kendi kimliğini ve benim geçiş kartımı gösterince nöbetçi sonunda yolu açtı. Arabayı üssün içine sürerken bana döndü: "Şimdi artık ne yapmak istediğini söyleyeceksin herhalde."

"Ben ineceğim, sen döneceksin," dedim.

Aniden frene bastı; emniyet kemerim takılı olmasa kafamı tavana çarpacaktım. Ona dik dik baktım: "Nasıl araba sürüyorsun sen?" "Sen kesin delirdin!" dedi. "Seni burada tek başına bırakıp dönersem, asıl ben delirmişim demektir."

Dudağımı büktüm. "Bundan sonra yapacağım şeyi kimsenin bilmesini istemiyorum." "Eğer burada yalnız kalmaya niyetliysen," dedi kararlı bir

sesle, "yemin ederim seni zorla geri götürürüm! Bir sonraki hayatında bile benimle konuşmayacak olsan da seni Uchi'ye geri sokacağım!"

Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bir an duraladım, sonra "Peki," dedim, "birini arayacağım. Gelmek istiyorsan gel." "Kimi arıyorsun?" diye sordu. Sıkıntıyla cevap verdim: "Zorluk da orada ya, bilmiyorum."

Yine o canavara bakıyormuş gibi olan bakışını attı. Ağır ağır konuştu: "İnsanlar kızlar büyüdükçe serpilir, güzelleşir derler; sen büyüdükçe canavara benziyorsun!"

Ona ters bir bakış fırlattım. "Adamın ismini bilmiyorum ama yirmi üç yaşında olduğunu, bir yüzbaşı olduğunu ve doğum gününün yedi temmuz olduğunu biliyorum. Ayrıca..." Yutkundum. "Çok yakışıklı!"

"Yakışıklı mı?" diye düşündü bir an. "Onu gördün mü?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Sadece babamın yanındayken fotoğrafını gördüm."

Derin bir düşünceye daldı. Bir süre sonra aniden aydınlanmış gibi, "Hah! Şimdi anladım!" dedi. "Fotoğrafına ilk görüşte âşık oldun, bu yüzden onu görmeye geldin! Kendi kendine gelin güvey olan çocuksu bir kız işte!" Gözlerimi devirdim. "Evet! Çok zekisin, hemen de bildin!" dedim alaycı bir tavırla. "Ama bu sefer yanıldın. O fotoğrafı bana babam gösterdi, beni onunla evlendirmek istiyor!"

Kahkahalarla gülmeye başladı. "Görücü usulü evlilik mi? Sen mi? Daha kaç yaşındasın sen? Kızım, bari yalan söylerken biraz mantıklı ol da insanlar inansın." "Nesi mantıksızmış?" diye üsteledim. "Büyük halam on dokuzunda, küçük halam on sekizinde evlendi. Babaannem dedemle evlendiğinde daha da gençti, sadece on yedisindeydi. Bizim ailenin kadınları hep erken evlenir. Ben de bu yıl on yedi oldum, babam neden beni evlendirmek istemesin?"

Söyleyecek söz bulamadı. Bir süre sonra sordu: "O yüzbaşı... Yakışıklı mı bari?"

Başımı dikleştirip, "Tabii ki," dedim, "gördüğüm tüm erkeklerden daha yakışıklı." Hiç ikna olmamış bir tavırla, "Gönül kimi severse güzel odur," dedi. "Öyle olsun bakalım," dedim ve kapıyı açıp indim. O da hemen peşimden geldi. Deniz rüzgârı çok sertti, saçlarımı darmadağın ediyordu. Dudaklarımı ısırarak, "Ama adı sanı olmayan birini nasıl bulacağız?" diye mırıldandım.

Yine o yan bakışıyla bana baktı. "Yalvar bana. Yalvarırsan o gönül hırsızını bulmanın bir yolunu düşünürüm."

Hemen, "Tamam, yalvarıyorum," dedim. Bu kadar çabuk kabul etmemi beklemiyordu, bir an şaşırıp sonra konuştu: "Bana düşünmem için biraz zaman ver." Bilerek alay ettim: "Hani her şeyi biliyordun? Ne oldu? Bu sefer çaresiz mi kaldın?" Sinirlendi: "Kim demiş çaresiz kaldığımı?!"

Bir çaresini bulacağım dediyse bulurdu. Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra bana döndü: "Hadi gidelim! İkinci Filo'da yedi temmuz doğumlu tek bir kişi var. Adı Zhuo Zheng, Ren Bölgesi, D Blok, 207

numaralı odada kalıyor."

Sevinçle zıpladım. "Mu Shiyang, sen gerçekten harika bir insansın!" Omuz silkip etrafına bakındı. "Ren Bölgesi... Şu tarafta olmalı..."

Ren Bölgesi'ni, D Bloğu'nu bulduk ve ikinci kata çıktık. 207 numaranın kapısının önünde durduk. Kalbim küt küt atıyordu, nefesim hızlanmıştı. Mu Shiyang'ın eline yapıştım, bir an cesaretim kırıldı. Bana gülümsedi. "Neden korkuyorsun? Hani çok yakışıklıydı?" Ona dik dik baktım ama gerginliğim biraz olsun dağılmıştı. "Kapıyı benim yerime çalar mısın?" dedim.

Yine omuz silkip kapıyı vurdu. Kimse cevap vermedi. Bir daha vurdu, yine ses yoktu.

Büyük bir hayal kırıklığına uğradım, ben de birkaç kez kapıya vurdum. O sırada yan taraftaki kapı açıldı ve genç bir subay başını uzattı. "Zhuo Zheng'i mi arıyorsunuz?" "Burada değil mi?" diye sordum. "Az önce çıktı," dedi subay. "Nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordum üzgünce. Bizi bir süre süzdükten sonra, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Mu Shiyang çalışma kartını çıkarıp gösterdi: "Shuangqiao Malikânesi Ofisi." Subay şaşkınlıkla sordu: "Zhuo Zheng'in başına bir şey mi geldi?" "Hayır," dedi Mu Shiyang, "sadece resmi bir mesele için onunla görüşmemiz gerekiyor." Bana bir bakış atıp bilerek ekledi: "Hem de iyi bir haber."

Subay hiç tereddüt etmeden, "Az önce bir telefon geldi, Komutan'ın

yanına çağrıldı," dedi. Ona teşekkür edip aşağı indik. Binanın önünde dururken Mu Shiyang bana baktı: "Burada mı bekleyelim, yoksa onu aramaya mı gidelim? Bana kalırsa hemen dönmeliyiz, yoksa bu gece Uchi'ye yetişemeyiz." Hiç duraksamadan, "Tabii ki bekleyeceğiz," dedim. "Onu mutlaka görmeliyim."

"Seninle on yedi yıllık dostluğumuz var ama seni her geçen gün daha az anlıyorum," dedi. "Bir gün tam bir canavara dönüşeceksin!"

Ona açıklama yapmaya ne niyetim vardı ne de mecalim. Arabada oturup beklemeye başladık. Hava iyice kararda, gökyüzündeki akşam kızıllığı yerini siyah bir kadife perdeye bıraktı; yıldızlar birer birer yaramaz gözlerini kırpmaya başladı. O sırada Mu Shiyang'ın araç telefonu çaldı. Arayan Yaverlik Makamı'ydı, sesleri panik içindeydi: "Bay Mu, Hanımefendi sizinle mi?"

Bana bir bakış atıp, "Tabii ki benimle," dedi. Yaverler bir nebze rahatlamış gibiydiler ama hâlâ büyük bir huzursuzlukla sordular: "Şu an neredesiniz?" Mu Shiyang bir kahkaha atıp, "Hanımefendi'nin kaybolduğunu yeni mi fark ettiniz? Dikkat edin de Müdür Liang maaşınızdan kesmesin," dedi. Yaverler, bizim saklanıp onlarla oyun oynadığımızı sanarak iyice rahatladılar. "Bay Mu, korkutmayın bizi, Hanımefendi artık eve dönmeli," dediler. Telefonu elinden alıp, "Gelin beni bulun, bulursanız eve dönerim," dedim ve daha bir şey söylemelerine fırsat vermeden telefonu kapattım.

"Senin yüzünden ikimizin de başı yanacak," dedi Mu Shiyang.

Biliyordum. Eğer gece yarısından sonra yaverler bizi hâlâ bulamamış

olurlarsa kıyamet kopardı. Aslında içten içe ben de çok korkuyordum ama onu teselli etmek için, "Bir şey olmaz," dedim, "en fazla Lei Amca seni, babam da beni bir güzel azarlar." "Ben senin kadar iyimser değilim," dedi, "galiba ömrümün yarısı burada tükenecek."

"Ben de seninle beraber yanarım işte," dedim şakayla karışık. "Hem güzel bir ölüm her şeye değer." Kahkahalarla güldü, beni süzüp alaycı bir tavırla, "Güzellik mi dedin? Sen olsa olsa yaban otu olursun!" dedi. Ona ters bir bakış fırlattım. "Sen de o yaban otunun altında can vermeye razı olursun!" Tartışıyorduk ama aslında birbirimizi teselli ediyorduk. Hava tamamen kararmıştı ama Zhuo Zheng'den hâlâ iz yoktu. Endişelenmeye başladığımı gören Mu Shiyang, bir an önce işimi bitirip Uchi'ye dönmek istediğinden, "Onu aramaya gidelim mi?" diye sordu. "Nasıl bulacağız?" diye sordum. "Doğrudan Komutan Fan'ın yanına gideriz," dedi. "Belki Zhuo Zheng oradadır, orada olmasa bile Komutan'ın bir sözüyle hemen bulunur."

"Olmaz!" diye bağırdım. "O Komutan Fan beni görmüş olabilir, seni de kesin tanıyordur. Eğer gizlice kaçtığımı anlarsa ikimizi de paketleyip geri gönderir." Mu Shiyang, "Beni tanıması sorun değil," dedi. "Seni ise sadece bir iki kez uzaktan görmüştür, hemen tanıyamaz. Yaverlik Makamı meseleyi tüm dünyaya yaymadan önce bu işi çabucak bitirelim."

Böyle beklemek de bir çözüm değildi, kabul ettim. Tam merdivenlerden çıkıyorduk ki, genç bir subayla burun buruna geldik. Mu Shiyang adamın rütbesine bakıp ağzından kaçırdı: "Zhuo Zheng." Adam gerçekten de durup şüpheyle ikimize baktı. Kalbim deli gibi atmaya başladı. O gözler... Babamın gözlerinin aynısıydı! Bakışları farklıydı, yaşı farklıydı ama gözleri tıpkı babamdı. Mu Shiyang da bir an donakaldı ama

hemen toparlanıp sordu: "Affedersiniz, siz Zhuo Zheng misiniz?" Adam kaşlarını kaldırdı. Tanrım! Bu şüphe dolu küçük jest bile babamın aynısıydı. Nefesimi tuttum. "Evet, benim," dediğini duydum. Mu Shiyang yine çalışma kartını çıkardı: "Sizinle biraz konuşmak istiyoruz."

Karta bir göz atıp, "Resmi bir görev mi?" diye sordu. Mu Shiyang ise sanki bir şeyden şüphelenmeye başlamış gibi, "Bay Zhuo, yüzünüz çok tanıdık geliyor. Daha önce tanışmış mıydık?" dedi. Zhuo Zheng güldü: "Birçok kişi yüzümün tanıdık olduğunu söyler, sanırım sıradan bir simam var."

Sıradan bir sima mı? Hayır, hiç de değil! Babamın fotoğrafları her yerde, tabii ki yüzün tanıdık gelecek. Mu Shiyang başını salladı: "Hayır! Seni mutlaka bir yerde gördüm." Onun daha fazla düşünmesini engellemek istiyordum ama sözünü kesecek kelimeyi bulamıyordum. Zihnim darmadağındı, iflas etmek üzereydi. Zhuo Zheng de beni süzüyordu, bakışlarında şaşkınlık ve şüphe vardı. "Hanımefendi, soyadınız nedir?" diye sordu bana.

Rastgele bir cevap verdim: "Soyadım Mu." Mu Shiyang gülümsedi, ona dik dik baktım; varsın bu küçük fırsattan yararlansın. Yapacak bir şey yoktu. Zhuo Zheng hafifçe öksürüp sordu: "Efendiler, resmi göreviniz nedir?" Mu Shiyang bana baktı. Ağzım bir karış açık kaldı, ne diyeceğimi bilemedim.

Sonunda, "Bay Zhuo," dedim, "siz... anne ve babanız ne iş yapıyor?" Mu Shiyang ve Zhuo Zheng şaşkınlıkla bana baktılar; nüfus memuru gibi sorguladığımın farkındaydım. Ama... Başka nasıl sorabilirdim? Zhuo Zheng anlam veremese de cevapladı: "Ben yetimhanede büyüdüm, manevi

annem ilkokul öğretmeniydi."

Yetim mi? İyice kafam karışmıştı. "Kendi soyadınız mı Zhuo?" "Hayır," dedi, "manevi annemin soyadı." Babama tıpatıp benzeyen yüzüne bakarken aniden bir korku kapladı içimi. "Teşekkür ederim," dedim ve Mu Shiyang'a döndüm: "Hadi gidelim."

Bu ani değişimim Mu Shiyang'ı şaşkına çevirmişti; eminim içinden yine bana "küçük canavar" diyordu. Zhuo Zheng de hiçbir şey anlamamıştı; muhtemelen böyle bir "resmi görevli" ile daha önce hiç karşılaşmamıştı. Mu Shiyang'a, "Başka bir şey var mıydı?" diye sordu. Mu Shiyang hâlâ dalgın dalgın bir şeyler düşünüyordu, soruyu duyunca ağzından "Evet," kelimesi kaçtı. Bir adım geri çekildi, o an durumu kavradı. Yüzü aniden hayalet görmüş gibi bembeyaz oldu; galiba kendi düşüncesinden korkmuştu. Şaşkınlıkla Zhuo Zheng'e bakıyordu, Zhuo Zheng de ona. Hemen kolundan çekiştirdim: "Hadi gidelim diyorum."

Onu sürükleyerek oradan uzaklaştırdım. Arabaya binene kadar hâlâ şaşkınlık içindeydi. "Çok tuhaf! Bana ne oldu böyle? Resmen hayalet gördüm! Burası ofis değil, o da Beyefendi değil..." Birden yerinden sıçradı: "Tanrım!" Bana dehşetle baktı, ben de ona.

Yüzü kaskatı kesilmişti! Zhuo Zheng'in neden tanıdık geldiğini sonunda anlamıştı! Sanırım aynı şeyi düşünüyorduk. Nitekim kendi kendine mırıldandı: "Demek bu yüzden... Onu görür görmez kalbim hızlandı, kaşlarını çatınca suçluluk hissettim, soru sorunca ise..." Bana inanamayarak baktı: "Ben resmen..." Doğruyu söylemek gerekirse, Zhuo Zheng'in kaşlarını çatışını görünce benim de kalbim küt küt atmıştı. Yüzünü astığında tıpkı babamdı.

"Senin 'çok yakışıklı' dediğin bu muydu?" diye sordu.

Başımı salladım. Derin bir nefes alıp, "Beni fena oyuna getirdin!" dedi. Hemen ardından aklına geldi: "Onu neden aramaya geldin?" Çok zekiydi, anında durumu kavradı, yüzü bembeyaz oldu: "O... O..."

Onu on yedi yıldır tanıyordum, ilk kez kekelediğini görüyordum. Aile dostlarımız arasında zarafeti ve görgüsüyle tanınır, "Uchi'nin Dört Beyefendisi"nin lideri sayılırdı. Ailesi de asaletleriyle ünlüydü; "Dünya yıkılsa istifini bozmamak" onların düsturuydu. Ama şu an resmen dili tutulmuştu.

Derin bir nefes alıp, "Nannan," dedi, "bu sefer beni gerçekten yakacak mısın?" Ailemin özel meselelerine karışmak büyük bir akılsızlıktı, hele ki böyle bir meseleye. Belli ki babamı düşünüyordu, uzun bir iç çekti.

"Ben tek başıma gelecektim, sen peşime takıldın," diye kendimi savundum.

Konuşmadı, sanırım kızmıştı. Biraz korkarak, "Özür dilerim," dedim. Başını iki yana sallayıp her zamanki sakinliğine büründü. Saçlarımı okşayıp, "Neyse, olan oldu artık," dedi. "Bir plan yapmalıyız, bu işi kimse duymamalı."

【 ÜÇ 】

Gece boyunca araba sürerek Uchi'ye döndük ve ancak şafak vaktinde varabildik. Özel yola girdiğimiz an içimi bir korku kapladı. Beni teselli etti: "Anlaştık, değil mi? Eğer ikimiz de aynı şeyi söylersek, ne yaptığımızı asla bilemezler." Başımı salladım, nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Araba köşeyi döndüğünde, ilk avlu duvarındaki aydınlatmaları gördük. Nöbetçileri geçince ışıkları tamamen yanmış olan büyük malikâne göründü. Evin tüm ışıklarının bu saatte yanıyor olması, büyük bir olay çıktığının kanıtıydı; o olayın da benim bütün gece eve dönmemem olduğunu biliyordum.

Ağlamak üzereydim. Mu Shiyang sırtıma hafifçe vurdu ve fısıldadı: "Korkma, geri dönüşü olmayan bir yoldayız artık." Vücudumu dikleştirmeye çalıştım, derin bir nefes aldım. Araba sonunda evin önünde durdu. Müdür Liang bizzat kapıyı açtı, beni görünce derin bir nefes verdi: "Hanımefendi."

Başımı salladım, arabadan inip Mu Shiyang ile birlikte oturma odasına yürüdüm. Güçlükle yutkundum. Babam, elleri arkasında odanın ortasında duruyordu; yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Lei Amca hemen arkasındaydı; ayrıca Müdür Shi, Sekreter You, Mu Dede, He Amca... Hepsi gözlerini bize dikmişti. Özellikle babamın bakışları bir bıçak gibiydi, sanki üzerimde delikler açmak istiyordu. Mu Shiyang'ın alçak sesle "Beyefendi," dediğini duydum. Babam ona sertçe baktı; babamı daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Alnındaki damarlar birer birer kabarmıştı, ışığın altında korkunç görünüyordu. Dişlerinin arasından, "Güzel! İkiniz de çok güzelsiniz!" dedi. Mu Shiyang'a öyle bir bakıyordu ki, sanki bakışlarıyla onu öldürecekti. "Gerçekten çok beceriklisin!"

Ürperdim. Babamın sesi sonunda bir gök gürültüsü gibi patladı: "Nannan! Yukarı gel!"

Dehşet içinde bir destek aradım. Ama Lei Amca bana yardım etmeye cesaret edemezdi çünkü Mu Shiyang onun yeğeniydi. He Amca tam "Beyefendi" diyecek oldu, babam ona öyle bir baktı ki o da sustu. Babam arkasını dönüp yukarı çıktı, ben de arkasından ağır adımlarla takip etmek zorunda kaldım. Gizlice Mu Shiyang'a baktım, bana göz kırparak cesaret vermeye çalışıyordu.

Babam çalışma odasına girdi, ben de yavaşça peşinden süzüldüm. Babam sordu: "Kendin söyle, nereye gittin?"

"Tamam artık, baba kız konuşurken bu kadar öfkelenmeye ne gerek var? Doktor Cheng tansiyonun yüksek dedi, sinirlenmemen lazım." Arkamdan yumuşak bir ses yükseldi. Aniden arkama döndüm; oydu! Yine o meşhur Çin elbisesini, koyu mavi çiçekli kumaştan olanı giymişti, yakasında mavi bir mücevher iğne parlıyordu. Süzülerek yanımıza geldi, yüzünde yine o yapmacık gülümseme vardı: "Hanımefendi sonunda dönmüş."

Başımı çevirdim, babamın yüzü daha da asıldı: "Neden kapıyı çalmadan giriyorsun? Edep nedir bilmez misin!"

Kadın biraz bozuldu ama yine de bana bakıp gülümseyerek konuştu: "Nannan, sokaklar eğlenceli miydi? Eve dönmeyi unutacak kadar ne yaptınız? Bir erkekle dışarıda bir gece geçirmek... Cık cık cık..."

Bu sözler resmen yangına körükle gitmekti. Babamın bakışları bir bıçak gibi üzerime saplandı, içim ürperdi. Babam bana sert bir bakış fırlatıp kadına döndü ve soğuk bir sesle, "Dışarı çık, benim kızım seni ilgilendirmez," dedi. Kadın bu sözlerle fena bozuldu, özellikle benim yanımda böyle terslenmesi onu çileden çıkardı. Sesi kulak tırmalayıcı bir tona yükseldi: "Murong Qingyi, senin bu numaralarını yemem! Bana bu tavırları sökmez! İyi niyetle gelip sevgili kızınla ilgileneyim dedim, sen ise iyilikten anlamıyorsun..."

Babam bu sefer gerçekten sinirlendi ama aksine gülümsedi. O gülümseme tüylerimi diken diken etti; biliyordum ki bu onun öfkesinin doruk noktasıydı. Bir patlarsa, bu tam bir kıyamet olurdu. Nitekim sinirlenince yerel lehçeyle bağırmaya başladı: "Aptal kadın! Anlamadığın işlere burnunu sokup insanı çileden çıkarma!"

"Neyi anlamıyormuşum?" diye diklendi kadın ama babamın gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. "Söyle!"

Babam burnundan bir "Hıh" sesi çıkardı ama bir şey demedi. Kadın cesaretlenip bana bir bakış fırlattı ve alaycı bir tavırla ekledi: "Tabii, ben kimseyle yarışamam; onlar kadar güzel değilim, onlar kadar oyun çevirmeyi bilmem, onlar kadar erkek ayartamam... Ama en azından ben sana bir piç doğurmadım..."

Sözünü bitirememişti ki babamın tokadı yüzünde patladı. Yüzünün yarısı anında şişti, kadın donakaldı, bir süre sonra ağlamaya başladı. Babam öfkeden titriyordu: "Defol git! Gözüm görmesin seni! Eğer bir daha böyle sözler duyarsam, senin de o tenis antrenörünün de derisini yüzerim."

Kadın korkudan titreyerek tek kelime etmeden dışarı kaçtı. Babamı daha önce hiç bu kadar vahşi görmemiştim; dediklerini gerçekten yapacağına emindim. İçimden bir ürperti geçti. Az önce annem hakkında söyledikleri... Hayır! Öyle olamazdı! Mutlaka başka bir gerçek vardı!

Kadın çıktı, kapıyı kapatma sesi beni yerimden sıçrattı. Başımı kaldırdım, babamın hali korkunçtu. Aniden masanın üzerindeki cetveli kaptı: "Bugün seni o edepsiz halinle geberteceğim!" Korkudan donakaldım, tepki verene kadar cetvelin ilk darbesi vücuduma indi; yakıcı bir acı yükseldi. Hıçkırarak ellerimle kendimi korumaya çalıştım. O ise öfkeyle bağırıyordu: "Hadsiz şey! Kanatlandın mı sanıyorsun? Yaverleri atlatıp dışarı kaçmak ha? Benim sözlerim senin için boş laf mı?" Ağlayarak iki darbe daha yedim. Tek kelime edemiyordum, o ise vurdukça daha da sinirleniyor, darbeleri ağırlaşıyordu: "Öldüreceğim seni! Beni rezil etme diye! Bir erkekle dışarıda bir gece geçirmek ha! Bu yaşta bu ahlaksızlığı kimden öğrendin?!"

Sözleri birer birer kulaklarıma doluyordu, kalbim kan ağlıyordu. Cetvelin değdiği yerler ateş gibi yanıyordu, acıdan başım dönüyordu. Sonunda dayanamayıp bağırdım: "Öldür beni o zaman!"

Daha da öfkelendi: "Seni öldüremez miyim sanıyorsun? Sen yoksan dünya daha huzurlu olur! Senin gibi bir ahlaksızdan kurtulursam asıl o zaman sevinirim!" Bağırışları evin içinde yankılanıyordu. Sekreter You'nun kapıyı çaldığını ve "Beyefendi! Beyefendi!" diye seslendiğini duydum. Babam gürledi: "Kimse içeri girmeye cüret etmesin!"

Sekreter You durumun kötü olduğunu anlayınca yine de içeri daldı.

Dehşet içinde babamı durdurmaya çalıştı. Babam öfkeli bir aslan gibi onu bir kenara fırlattı. Sekreter You dışarı koştu. Babam beni yakalayıp birkaç kez daha sertçe vurdu. Sekreter You, He Amca, Lei Amca ve Mu Dede hep birlikte içeri daldılar. Babam daha da sertleşti. Amcalar babamı zorla tuttular: "Beyefendi! Beyefendi! Yapmayın!" Babam kurtulmaya çalışarak bağırıyordu: "Bugün bu belayı defedeceğim!"

Hıçkırıklara boğulmuş, nefesim kesilmişti. Acıdan ölmek üzereydim, avazım çıktığı kadar bağırdım: "Bırakın vursun! Nasılsa ben de annem gibi bir ahlaksızım! Nasılsa onun kızı değilim!"

Oda aniden sessizliğe gömüldü. Herkes gözlerini fal taşı gibi açmış bana bakıyordu. Babamın yüzü kireç gibi bembeyaz oldu, dudakları titredi. Eliyle beni işaret etti, o eli zangır zangır titriyordu: "Sen..."

Birden arkaya doğru devrildi! Oda bir anda ana baba gününe döndü. Lei Amca'nın yüzü korkudan bembeyaz olmuştu, aceleyle babamın yakasındaki düğmeleri çözmeye çalışıyordu. Sekreter You ayaklarını yere vurarak bağırıyordu: "Çabuk birileri gelsin!" Müdür Shi telefona sarıldı: "Çabuk! Doktor Cheng'i bağlayın!"

Yaverler içeri doluştu. Ben de şoka girmiştim, babamın yanına gitmek istedim ama beni engellediler. Zorla çalışma odasından çıkarıp kendi odama götürdüler. Bahçeden gelen araba seslerini, konuşmaları ve telaşlı ayak seslerini duyuyordum. Kendi doktorum hemen geldi ve yaralarıma müdahale etti. Ona, "Babam nasıl? Babam nerede?" diye sordum. Başını salladı: "Bilmiyorum, Doktor Cheng geldi." Ağlayarak babamı görmek istedim, yataktan kalkmaya çalıştım ama doktor beni tuttu, hemşireler üzerime abandı. Doktorun "Sakinleştirici yapın!" dediğini duydum.

Ağlayıp bağırırken iğneyi vurdular. Her şey bulanıklaşmaya başladı, hıçkırıklar içinde sonunda uykuya daldım.

Uyandığımda hava karanlıktı. Baş ucumdaki gece lambası yanıyordu, bir hemşire koltukta kestiriyordu. Odada mezar sessizliği vardı, korkutucu bir sessizlik. Lambanın soluk mavi ışığı titriyor, kalbim sıkışıyordu. Kolumdaki serumu çıkarıp doğruldum. Terliklerimi bulamayınca çıplak ayakla yataktan indim.

Odadan çıktım, koridor da sessizdi; sadece duvar lambaları yalnız başına yanıyordu. Uzun koridoru geçip ana yatak odasına koştum, içerisi kapkaranlıktı. Işığı açtım; oda tertemizdi, yatak bozulmamıştı, kimse yoktu. Dönüp çalışma odasına koştum, orada da kimse yoktu. Alnımdan soğuk terler boşanıyordu. Aşağı koştum, aşağıda da babam yoktu. Müdür Liang koridorun ucundan göründü: "Hanımefendi."

Ona yapıştım: "Babam nerede? Onu nereye götürdünüz?" Sarsılıyordum, gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Korkunç bir cevap vermesinden çok korkuyordum. "Beyefendi Shuangqiao'daki diğer köşke geçti," dedi.

Oh! Neredeyse delirecektim. "Nasıl?" diye sordum.

"Bir sorun yok. Doktor Cheng sadece çok sinirlendiğini ve tansiyonunun fırladığını söyledi. Bir iğne yaptılar, şimdi iyi..."

Kalbim yerime oturdu. Ama... Dünya başıma yıkılıyordu, başım döndü ve yere yığıldım...

Evde uslu uslu oturuyordum. O günden sonra babamla görüşme fırsatımız çok azaldı. Büyük bir suçluluk duyuyordum, o da benimle pek konuşmak istemiyor gibiydi. Eve uğradığında da sadece şöyle bir görünüp hemen gidiyordu. İçim kan ağlasa da, babam o gece nereye gittiğimi bir daha sormadı. Ama Mu Shiyang'ın başı fena dertteydi; duyduğuma göre Lei Amca onu Pumen Üssü'ne tayin ettirmiş, rütbesini altı derece birden düşürüp onu küçücük bir karargâh subayı yapmıştı. Günlerce kendime gelemedim. Küçük halam ziyaretime geldiğinde, babamdan Mu Shiyang için af dilemesini rica ettim. Halam kabul etmedi: "Baban hâlâ çok öfkeli, aslanın inine girmeye mi niyetin var?" Gerçekten çok üzülüyordum, her şey benim yüzümden olmuştu. "Pumen çok uzak ve çok zorlu bir yer," dedim sıkıntıyla, "rütbesi de düştü, kesin çok mutsuzdur. Hepsi benim suçum." Halam şaşkınlıkla bana baktı. Kaşlarımı çatarak ekledim: "Sonuçta benim yüzümden yandı. Babamın öfke ateşinde kavrulan bir kurban o."

Halam güldü: "Bunu sakın babanın yanında söyleme; emin ol daha da sinirlenir, o kurbanı bir daha kızartır. Eğer Shiyang için bir daha araya girmeye kalkarsan, bahse girerim onu dünyanın öbür ucuna sürer."

"Babam bu sefer masum birini cezalandırıyor," dedim umutsuzca. Halam sadece gülümsedi. "Dünyadaki her baba, küçük kızını bir gece boyunca kaçıran o veledi gördüğünde onu bir kaşık suda boğmak ister. Beyefendi yine de Mu ailesine saygı gösterdi, Bakan Lei de akıllı adam; Beyefendi daha bir şey demeden onu Pumen'e gönderdi."

O geceyi hatırladım; babam Mu Shiyang'a bakarken gözlerinde gerçekten bir öldürme arzusu vardı. Hatırlayınca ürperdim. Halam, "Duyduğumda çok korktum," dedi. "Bilmiyorsun, vaktiyle Beyefendi de..."

Aniden sustu. Şaşkınlıkla ona baktım. Ağzından bir şey kaçırmıştı! Biliyordum! Babam vaktiyle ne yapmıştı? Neler olmuştu? Annemle mi ilgiliydi?

"Hala," dedim. Yüzü asıldı. "Nannan, bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Elini tuttum, yalvardım: "Hala, beni en çok sen seversin. Ben de küçüklüğümden beri en çok sana güvendim. Söyle bana, ne oldu? Bilmeye hakkım var. Annemle ilgili, değil mi?" Halam başını sallıyordu. "Artık büyüdüm, benden daha fazla saklamamalısınız. Söylemezsen bin bir türlü şey kuracağım kafamda," diye yalvarmaya devam ettim.

"Söyleyemem," dedi halam. Gözlerinin içine baktım, o kadar uzun baktım ki sonunda ürktü. "Nannan!" dedi güçlükle. "Biliyorum," dedim fısıltıyla. "Babamın kızı olmadığımı biliyorum. Bu ailenin utancıyım, babamın da utancıyım... Benden nefret ediyor, beni sevmiyor, hatta öldürmek istiyor."

Halam dehşetle bağırdı: "Nasıl böyle düşünürsün? Aptal çocuk! Nasıl böyle saçma tahminler yaparsın? Baban aslında en çok seni seviyor, en çok senin üzerine titriyor... Sadece... Sen bilmiyorsun." Başımı iki yana salladım: "Göremiyorum. Sadece benden nefret ettiğini görüyorum."

Halam beni kucağına aldı. "Ah Nannan, senden nefret etmiyor. Sadece sana bakmaya dayanamıyor... Bilmiyorsun, annene o kadar benziyorsun ki... Başlarda hep bana, 'O çocuk, o çocuğun gözleri beni bitiriyor, ona bakmak istemiyorum,' derdi. Anneni hatırladıkça canı yanıyor, ne kadar üzüldüğünü hayal bile edemezsin."

Yarı inanmış yarı inanmamış bir tavırla, "Onun kızı olmadığım için bu utançla yüzleşmek istemiyor," dedim. "Saçmalama!" dedi halam ve beni sıkıca kucakladı. "Sen bizim Murong ailemizin incisisin, babanın en kıymetli varlığısın." Sıkıntıyla, "Ama... Beni öldüreceğini söyledi," dedim.

Halam yüzüme baktı; alnımda hâlâ hafif bir morluk vardı. Yarama bir öpücük kondurdu ve "Güzel yavrum, o an çok sinirliydi, değil mi? İnsan çok öfkelendiğinde mantığını kaybeder, yapmayacağı şeyi yapar. Hem bilmiyorsun, ben geldiğimde sen uyuyordun, baban yeni uyanmıştı. Doktorlar dinlenmesini söyledi ama o dinlemedi, seni görmeye gelmek istedi, birkaç kişi zor tuttuk. Onu ben götürdüm yanına; senin orada huzurla uyuduğunu görünce ancak ikna olup odasına döndü... O an ne kadar korktuğunu bilemezsin, senin de tıpkı..." Yine sustu. Sanırım yine ağzından bir şey kaçırmıştı. Ona yalvaran gözlerle baktım, o ise gözlerini kapadı. "Ah Nannan! Annene ne kadar çok benziyorsun!"

Kafam çok karışıktı; halamın dediklerine inanmak istemiyordum ama bir yandan da doğru olmasını umuyordum. Babam... O kudretli babam korkar mıydı? İnanmıyordum! Babam her zaman dünyaya tepeden bakan biriydi, hiçbir şeyden korkmazdı. Sadece insanlar ondan korkardı; Mu Shiyang gibi zeki ve becerikli biri bile ondan çekinirdi. O neden korkacaktı ki?

Halam yemekten sonra gitti. Hava kararmıştı, tek başıma düşüncelere daldım. Sonra uyuyakalmışım; uyandığımda gece yarısı olmuştu. Perdelerim açıktı; araba sesleri ve duvarda süzülen ışık huzmelerini fark ettim. Babam gelmişti!

Yataktan fırlayıp pencereye koştum. Gerçekten babamdı; arabadan

inişini izledim. Odadan çıkıp merdiven başında beklemeye başladım. Nitekim babam yukarı çıktı; üzerinde alkol kokusu vardı, yüzü kıpkırmızıydı. Sanırım amcalardan biriyle içmişti. Beni görünce sadece, "Bu saatte neden uyumadın, burada ne dikiliyorsun?" diye sordu soğukça.

Kurumuş dudaklarımı yaladım. "Sizinle konuşabilir miyim?" dedim. Kaşlarını çattı. "Ayağında ayakkabı bile yok, bu ne hal?! Git ayakkabılarını giy!"

İşte halamın bahsettiği, beni çok seven baba buydu! Yine inadım tuttu. "Ben böyleyim!" dedim. Babam, "Gecenin köründe dönmemi benimle tartışmak için mi bekledin? Yine mi dayak istiyorsun?" dedi.

Ürperdim; o günkü vahşi halini, cetvelin acısını, dişlerini sıkarak "Seni öldüreceğim!" deyişini hatırladım. Soğuk bir sesle, "Korkmuyorum!" dedim. "Öldürün beni gitsin." Onun sözlerini ona iade ettim: "Nasılsa ben bir ahlaksızım!"

Öfkeden titremeye başladı. "Güzel! Güzel! O gün beni öldüremedin, şimdi mi bitireceksin işimi?! Ben senin gibi bir şeyi nasıl doğurttum?! Keşke o zaman seni boğsaydım da kurtulsaydım!"

Fısıltıyla cevap verdim: "Ben sizin kızınız değilim ki."

【 DÖRT 】

Donakaldı. Birkaç saniye boyunca, yine fenalaşacak diye korktum ama hemen cesaretimi toplayıp patlamasını bekledim. Hızlı hızlı nefes alışını dinliyor, bir tokat atmasını bekliyordum ama atmadı. Öylece kıpırdamadan durdu. Bana bir uzaylıya bakıyormuş gibi bakıyordu, sesi ise bitkindi: "Susu mu söyledi sana? Seni o mu gönderdi, değil mi? Beni sorgulaman, benden intikam alman için seni o yolladı. Çektiği her şeyin hesabını sormak istiyor, değil mi?"

Tüylerim diken diken oldu. Gecenin bu sessizliğinde babamın o karanlık sesini duymak beni dehşete düşürmüştü. Babamın yüzü kıpkırmızıydı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Bana öyle bir bakıyordu ki tüylerim ürperdi. "Çektiği her şeyin hesabını sormak istiyor, değil mi?"

Korkuyla ona bakıyordum, o ise acıyla yüzünü çevirdi. "Sana öyle davrandım, benden nefret ediyorsun değil mi? Tıpkı annen gibi benden nefret ediyorsun, değil mi?"

Yutkundum. "Baba, ben sizden nefret etmiyorum." O ise beni duymuyormuş gibi devam etti: "Biliyorum nefret ediyorsun, tıpkı annen gibi! Ne kadar korktum bilemezsin, senin de onun gibi olmandan korktum! Kendi gözlerimle senin huzurla uyuduğunu görene kadar içim rahat etmiyordu. Bilmiyorsun, annen ne kadar gaddardı... Arabaya bindi ve bastı gaza... Ne kadar gaddardı... Benden nefret ediyordu, bu yüzden benden böyle intikam aldı; ölümüyle intikam aldı... Ne kadar gaddardı..."

Donup kalmıştım, babam sarhoşluğun etkisiyle geçmişi anlatıyordu.

Ne demek istediğini yavaş yavaş anlıyordum. "Bilmiyordum... Böyle yapacağını... Benden nefret ettiğini bilmiyordum!" Babasının sesi tamamen umutsuzdu. "Sen o kadar küçüktün ki... İçeride ağlıyordun... O arkasına bile bakmadı... Arabayı sürdü ve gitti... Araba sürmeyi bilmezdi ki o... Bilerek ölüme gitti... Nefretini kanıtlamak için öldü..." Babam umutsuzca bana baktı. "Sen içeride o kadar yüksek sesle ağlıyordun ki, o bir kez bile dönüp bakmadı... Beni istemedi, seni bile istemedi!"

Kalbim sıkıştı, babama baktım; o an ne kadar çaresiz ve zayıf görünüyordu. Benim o heybetli, dünyaya hükmeden babam! Gerçekten korkuyordu! Gerçekten umutsuzdu... Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Daha fazla dinlemek istemiyordum! Babamın o kederli sesini daha fazla duymaya dayanamayacaktım. Yaverlere seslendim, hemen geldiler. "Beyefendi sarhoş," dedim, "onu odasına götürün."

Babam uysalca kollarında gitti. Ben ise olduğum yerde donup kalmıştım, uzun süre kıpırdayamadım. Koridordaki avize yanıyordu, ışık kristallerden süzülüp gözlerimi alıyordu. Yüzümde bir kaşıntı hissettim, buz gibi bir şeylerin süzüldüğünü fark ettim; elimle sildiğimde ağladığımı anladım.

Ertesi gün öğleden sonra babam aradı: "Akşam benimle Ho Amcanlara yemeğe geliyorsun. Düzgün bir kıyafet seç, saçını başını topla, paspal görünme." Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim; babam daha önce kıyafetim konusunda hiç böyle tembihlerde bulunmazdı. Babaannem öldükten sonra kıyafetlerimle Yaverlik Makamı'nın tuttuğu uzmanlar ilgilenirdi; bazen babama diplomatik davetlerde eşlik ederdim ama hiç böyle bir şey söylememişti. Ho Amca'nın evindeki bu aile yemeğini neden bu kadar önemsiyordu?

Babam telefonu kapattı, ben ise şüpheler içindeydim. Bu akşamki yemek nasıl bir "pusu"ydu acaba?

Bir yandan kafamda kurarken, bir yandan A-Zhu'ya giyinme odasını açtırdım. Babam bu kadar ciddi tembihlediğine göre, o sıradan kıyafetleri giymeye cesaret edemezdim. Uslu uslu, kayısı rengi saten üzerine altın ve gümüş işlemeli, kısa bir Çin elbisesi seçtim. Teyze Feng'i çağırıp saçlarımı yaptırdım, hafif bir makyaj yaptım; aynaya baktığımda kendimi çok olgun buldum. Ama babamın kuşağı bu tarzı severdi, yapacak bir şey yoktu.

Saat altıya gelmeden Yaverlik Makamı bir araba gönderdi; babamın işleri olduğunu, benim önce gitmemi, kendisinin sonra geleceğini söylediler. Hiç istemesem de uslu uslu arabaya bindim. Neyse ki Ho ailesinden Ho Mingyou okuldan üst dönemimdi, çocukluktan tanışırdık; onunla vakit geçirmek çok sıkıcı olmazdı.

Babam sekize doğru geldi ve o gelir gelmez yemeğe geçildi. Ho ailesi eski ve köklü bir aileydi; bir atasözü der ki, ilk kuşak yemeğe, ikinci kuşak giyime, üçüncü kuşak ise okumaya bakar. Ho ailesi on yıllardır nüfuzunu hiç kaybetmemişti, asaletleri her hallerinden belliydi. Evlerinde en has Suzhou yemekleri yapılırdı; titiz babam bile yemeklerden oldukça memnundu, ben ise sevdiğim lezzetlerin tadını çıkardım.

Yemekten sonra babamın keyfi oldukça yerinde görünüyordu, çünkü aniden, "Nannan, bize bir şeyler çal da dinleyelim," dedi. Bir an duraladım, kekeleyerek, "Yanımda kemanım yok," dedim. Ho Amca hevesle atıldı: "Bizde bir keman var. Mingyou, git getirsinler de Nannan bir baksın; eğer uygunsa Nannan'ı dinleyelim."

Kaçış yoktu, Ho Mingyou'nun getirdiği kemanı mecburiyetle elime aldım; zarif bir Stradivarius'tu. Ho ailesinin her eşyası gerçekten birer şaheserdi. Akordunu kontrol ettim; sanki bir el beni yönlendirmiş gibi aniden "Giselle"den bir melodi çaldım. Kendim de şaşırmıştım, hemen babama baktım. Babam "Giselle" dinlemezdi, nedenini bilmiyorum ama evde bu eserin çalınması kesinlikle yasaktı. Hatırlıyorum da, bir keresinde babamla bir konsere gitmiştik; orkestra sonunda doğaçlama olarak "Giselle"den bir bölüm çalmaya başlayınca babamın yüzü anında değişmiş, başının ağrıdığını söyleyip yaverlerin eşliğinde apar topar çıkmıştı. Ertesi gün gazeteler babamın sağlığı hakkında bir sürü spekülasyon yapmıştı.

Baktığımda babamın yüzü gerçekten değişmişti ama hemen toparlandı, hatta bana gülümseyerek, "Bu güzel, bunu çal," dedi.

Şaşkınlık içinde emrine uydum. Uzun süredir pratik yapmadığım için başlarda biraz tutuk çalsam da, ilerledikçe melodi akmaya başladı. Zaten ortamda müzik uzmanı da yoktu, gayet kendimden emin bir şekilde iki bölüm çaldım, herkes alkışladı. Babam ise dalgın görünüyordu, Lei Amca'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Lei Amca odadan çıktı. İçimde tuhaf bir his vardı, sanki bir şeyler olacaktı.

Yemeğin ardından küçük bir davet verildi. Babam amcalarla iş konuşmaya gitti, ben de tek başıma Ho ailesinin orkide serasına süzüldüm. Ho ailesinin serası, Shuangqiao Malikânesi'ndekinden sonra Uchi'deki en iyi seralardan biriydi. Burada "Tianli" adında bir orkide olduğunu hatırlıyordum, bizimkilerden bile daha iyiydi. Tam çiçek açma zamanıydı, belki görme şansım olurdu.

Serada loş sarı bir ışık vardı; neyse ki "çiçek meraklısı" amcalardan kimse yoktu. Çiçeklerin arasından geçip tam o "Tianli" orkidesinin önüne geldiğimde, birinin orada durup çiçeği seyrettiğini gördüm. Ayak seslerimi duyunca aniden arkasına döndü, olduğum yerde donup kaldım.

Kar beyazı elbiseler içinde, bir orkide kadar zarifti.

Öyle bir güzelliği vardı ki, insanın bakmaya nefesi yetmiyordu. Arkasında dünyanın en güzel, en nadide orkideleri vardı ama o, çiçeklerin arasında onlardan daha parlak ve göz alıcıydı.

Daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiştim. Yıllar yüzünde izler bırakmış olsa da, bana hafifçe gülümsediğinde aklıma gelen tek şey şu oldu: "Bir bakışıyla şehri, ikinci bakışıyla ülkeyi yerle bir eder."

Sesi de çok yumuşak ve zarifti, sanki biraz da çekiniyor gibiydi: "Sen Nannan mısın?"

Fısıldayarak sordum: "Siz kimsiniz?"

Alçak sesle cevap verdi: "Adım Ren Yingying."

Ren Yingying mi?

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ren Susu benim kuzenimdir."

Ren Susu!

"Annem sizin kuzeniniz mi?" diye mırıldandım.

Derin bir nefes aldı. "Evet, annen benim kuzenimdi."

Aptal gibi ona bakıyordum, ağzım bir karış açık kalmıştı. Elini kaldırdı, sanki etrafında bir ışık halesi vardı; ellerine bakarken gözlerim kamaştı, elleri şeffaf olacak kadar beyazdı. Gerçekten burada mıydı? Gerçek bir insan mıydı? Yoksa bir çiçek perisi mi? Sesini duydum: "Tianli açmış, ne kadar güzel. Shuangqiao'daki 'Guanshan' bu yıl çiçek açtı mı?"

Donup kalmıştım, içgüdüsel olarak cevap verdim: "Hayır. Bu yıl belki de açmayacak."

Hafifçe içini çekti, sesi bir ney sesi kadar hüzünlüydü; yüzündeki ifade ise çaresiz ve kaybolmuş gibiydi. Bakmaya kıyılamayacak kadar kederli bir hali vardı. "Evet," dedi fısıltıyla, "bu yıl belki de açmayacak..."

Tam ona bir şey soracakken, Ho Mingyou'nun sesini duydum: "Nannan!"

"Buradayım!" diye cevap verdim.

Ho Mingyou içeri girdi. "Yine mi saklandın küçük canavar?" dedi.

Dudağımı büktüm. "Kim demiş yalnız olduğumu, burada biri daha..." Derken arkama döndüm ama donakaldım. O güzelim "Tianli" orkidesinin önünde sadece çiçeklerin kokusu vardı.

O beyazlar içindeki peri nereye gitmişti?! Ağzım açık kaldı. Gerçekten bir periyle mi karşılaşmıştım?

Ho Mingyou kahkahalarla güldü. "Başka kim varmış burada? Mu Shiyang haklı, sen gerçekten küçük bir canavarsın, büyüdükçe daha da yaramaz oluyorsun!"

Acı acı gülümsedim. "Hadi çıkalım," dedi. Onunla seradan çıktık, orkestra hâlâ çalıyordu. Nazikçe eğilip, "Hanımefendi, bu dansı bana lütfeder misiniz?" dedi. Ona ters bir bakış atıp elimi eline bıraktım. Bir foxtrot çalıyordu; melodiyle birkaç tur döndükten sonra tanıdık bir silüet gördüm ve "Aa!" diye bir ses çıkardım. Ho Mingyou hemen baktığım yöne baktı ve gülümsedi: "Tanıyor musun?"

Başımı salladım: "Hayır." Yanındaki kişilerin bizim aile dostlarımızın çocukları olduğunu fark ettim; gülüşüyorlardı, belli ki çok samimiydiler. Ho Mingyou gülümseyerek sordu: "Neden gözlerini ondan ayıramıyorsun?"

Yine ona ters bir bakış fırlattım. "Nadir görülen bir yüz görünce bakamaz mıyım?" dedim. Aniden durdu ve "Peki o zaman, sizi tanıştırayım," dedi. Beni kolumdan tutup oraya sürüklemesine izin verdim, içimden of çekiyordum. Zhuo Zheng beni görür görmez şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama ses çıkarmadı. Ho Mingyou hemen, "Gel Zhuo Zheng, seni Murong Hanımefendi ile tanıştırayım. Nannan, bu Beyefendi

Zhuo, Filo Komutan Yardımcısı," dedi.

Elini uzattı: "Memnun oldum." Ben de nezaketle, "Memnun oldum," dedim. Gözleri ışıl ışıldı, içimde nedenini bilmediğim bir suçluluk hissettim. Diğerleri benimle konuşmaya başladılar: "Nannan, bugün kemanı çok iyi çaldın." Ben ise sadece Zhuo Zheng'e bakıyordum, o da bana. Sonunda sordu: "Murong Hanımefendi, benimle dans eder misiniz?"

Başımı salladım ve dans pistine çıktık. Doğrusu dansı hiç de fena değildi; belki bu yönü de babama benziyordu, her türlü eğlenceden anlardı. Çok uyumluyduk, herkes bize bakıyordu, resmen ilgi odağı olmuştuk. Müzik bitince, "Benimle gel," dedi ve elimden tutup beni gül bahçesinin arkasına sürükledi; ne kadar da baskın bir karakteri vardı. "Ben kimim?" diye sordu.

Hali o kadar komikti ki gülmekten kendimi alamadım. O da güldü, sıkıntıyla, "Biliyorum çok aptalca bir soru ama bunu sadece sana sorabilirim," dedi.

İçimi çektim. "Doğrusu ben de bilmiyorum," dedim. "Senin burada ne işin var?" diye sordum. Bu soru da en az onunkisi kadar aptalcaydı. Omuz silkti: "İzindeyim. Zhao Liyang davet etti." Zhao Liyang da aile dostlarımızdan biriydi. Başımı salladım. Bir an tereddüt etti ve sordu: "Beyefendi sana bir şey söyledi mi?" Sesindeki tereddüdü hissedebiliyordum; bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı, ne kadarını tahmin ettiğini bilmiyordum.

Başımı salladım. "Babam beni çocuk yerine koyar, bana asla bir şey anlatmaz." Bir an duraksadı. "Geçen gün beni aramaya geldiğinde bir

şeyler bildiğini sanmıştım," dedi. "İlk kez geçenlerde o üsse geldiğinde bir tuhaflık olduğunu hissettim. Çok ani gelmişti, haber vermemişti. Tam bizim gemiye bakmaya geldiğinde gemi komutanı izindeydi, ben ona eşlik ettim..."

Sustum. Bu kadar tesadüf üst üste gelemezdi, şüphelenmekte haklıydı. Şaşkınlıkla bana bakıyordu, ben de ona. Bakıştık kaldık. Alçak sesle, "Annen..." dedi. Ağzım kurudu, bir şeyler seziyordum ama o kadının neden burada olduğunu anlayamıyordum.

Derin bir nefes aldım ve sakin kalmaya çalıştım: "Biliyorsun, babamın şimdiki eşi ikinci karısıdır. Annem ise, resmi kayıtlara göre ben henüz bir yaşındayken trafik kazasında öldü." Dedim ki, "Zhuo Zheng, sen de kendi tarafında bir ipucu var mı diye bak."

"Yetimhaneye baktım ama çoktan yıkılmış, hiçbir iz yok," dedi.

Yine bakıştık kaldık. Tam o sırada çiçeklerin arkasından ayak sesleri geldi; Lei Amca'ydı. Bizi orada görünce bir an duraksadı, sonra gülümseyerek, "Nannan, artık eve dönme vaktin geldi," dedi ve Zhuo Zheng'e baktı. Zhuo Zheng istifini bozmadan, "Bakan Lei," dedi. Lei Amca başını salladı: "Küçük Zhuo, benimle gel, seninle konuşacaklarım var."

Gülümseyerek, "Lei Amca, bu Zhuo ağabey çok iyi biridir, sakın ona kızma," dedim. Lei Amca bana bir bakış atıp, "Seni gidi akıllı bıdık, hadi git artık, baban seni bekliyor," dedi.

Babamla aynı arabada eve döndük. Yol boyunca hiç konuşmadı ama

keyfi yerinde gibiydi çünkü arabada sigara yaktı. Yaverden camı açmasını istedi; yaver güvenlik kuralları gereği camı sadece bir parmak araladı ama babam buna bile kızmadı. Neredeyse mutluydu; bunca yıldır onun hiç mutlu olduğunu görmemişim, bu yüzden bu duyguyu tam teşhis edemiyordum.

Eve varınca ben indim ama babam inmedi. Yaverlik Makamı müdürüne, "Duanshan'a gidiyorum," dediğini duydum. Duanshan Malikânesi, Shuangqiao'dan çok uzak değildi ama oraya hiç gitmemiştim; babamın gençliğinde kaldığı ev olduğunu duymuştum. Müdür Shi, "Emredersiniz," dedi ve hazırlıkları yapmaya gitti. Müdür Shi'nin hiç şaşırmadığını fark ettim; normalde babam böyle ani plan değişiklikleri yapınca yüzü asılır, bazen engel olmaya çalışırdı.

Arkamı döndüm ve "Baba!" diye seslendim. Babam dalgınca bir ses çıkardı ama yüzüme bakmadı. İçimden bir cesaret geldi; tahminim ne kadar saçma olursa olsun, her şeyi göze alacaktım! Her kelimenin üzerine basarak, "Annemi görmek istiyorum," dedim.

Babam başını kaldırdı; sokak lambasının altında gözlerindeki o keskin ışığı görebiliyordum. Korkmadım, tekrar ettim: "Annemi görmek istiyorum."

Babamın yüzünde tarif edemeyeceğim kadar karmaşık bir ifade belirdi. Cesaretimi topladım: "Onu görmeye gitmiyor musunuz? Duanshan Malikânesi'nde mi?"

Babam öfkelenmedi, aksine bende tuhaf bir korku oluştu; acaba doğru mu tahmin etmiştim yoksa bu saçma düşünce tamamen uydurma mıydı...

Sonunda babamın sesini duydum, sesi kısıktı: "Anneni... Onu görmek mi istiyorsun?"

Kalbim küt küt atıyordu. Sanki bir fırtınanın tam ortasındaydım, her şey yıkılıyordu ve sıra bana gelmişti. Ama ne olursa olsun geri adım atmayacaktım. O Ren Yingying kimdi bilmiyorum ama insanda tarif edilemez bir hayranlık uyandırıyordu. Benimle ilgisiz biri olamazdı, mutlaka aramda derin bir bağ vardı.

Babam sonunda içini çekti ve "Bin arabaya," dedi.

Kulaklarıma inanamadım. Bu kadar kolay mıydı? Kabul mü etmişti? Doğru mu tahmin etmiştim? Gerçekten doğruydu; o beyazlar içindeki peri gerçekten oydu. Her şey o kadar ani, o kadar hızlı ve o kadar şaşırtıcıydı ki inanamıyordum.

Konvoy Duanshan Malikânesi'ne doğru yola çıktı. Gece karanlığında yol kenarındaki koca ağaçlar devasa gölgeler gibi görünüyordu; benim kalbim de bu devasa gölgenin altındaydı. Beni bekleyen kişinin annem olup olmadığını bilmiyordum; o annem olsa bile, orada annemden başka nelerle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum.

2. Kısım: Kalbin Çifte Mührü

【 BEŞ 】

Yazın ağustos böceği sesleri yavaş yavaş seyreldi, birkaç soğuk yağmurun ardından sonbahar esintisi kapıya dayandı. Pencerenin dışındaki ebegümeci çiçeği öyle göz alıcı açmıştı ki, Susu bale barına yaslanmış ona bakarken bir an için onu gül sandı. Sabahleyin o gülü soyunma dolabına saklamıştı; çiçeğin yoğun, tatlı kokusu hâlâ parmak uçlarında geziniyor gibiydi. Başını kaldırdığında aynada Bayan Zhou'nun keskin bakışlarını gördü; hemen birkaç kusursuz "ronde de jambe" yaptı. Hareketlerinin akıcılığı ve zarafeti öğretmenin yüzünde bir tebessüm açtı.

Soyunma odası kızların ortak alanıydı, haliyle içerisi cıvıl cıvıldı. Aralarında en keskin gözlüsü ve sesi en gür çıkanı Xiaofan'dı. "Susu! Bu nereden geldi?" diye bağırarak gülü elinden kapıverdi. "Ne güzel kokuyor!" Mulan kıkırdayarak başını uzattı: "Sormaya gerek var mı? Tabii ki bizim Zhuang Chengzhi'nin hediyesidir." Xiaofan çiçeği sallayarak muzip bir tavırla, "Gidip öğretmene söyleyeceğim; Zhuang Chengzhi yine bahçedeki gülleri gizlice koparıp sevdiğine veriyor," dedi.

Mulan gülümseyerek kolunu Susu'nun omzuna attı. "Susu, başrolü sana devredeyim mi? Sen Zhuang Chengzhi ile *Giselle*'i dans et; eminim aranızdaki uyum benimkinden bin kat daha iyi olur." Ren Susu gülümseyerek, "Bir kelime daha edersen, senin sırrını açıklarım ha!" dedi. Xiaofan hemen atıldı: "Ne sırrı?" Susu sustu, Mulan ise onun yanağını sıktı: "Seni gidi kötü kalpli! Aranızda en fenası sensin!"

Grup akşam yemeği için dışarı çıkarken Mulan ve Susu geride kaldı. Mulan modern bir elbise giymişti, Susu'nun inci beyazı elbisesini görünce, "Neden hep böyle şeyler giyiyorsun?" diyerek koluna girdi. "Gel benimle yemeğe gidelim."

Susu başını salladı. "Sağ ol, geçen sefer seninle geldiğimde kalbim yerinden çıkacaktı." Mulan, "Çok çekingensin," dedi. "İnsanlar sadece şaka yapıyorlardı, başka bir niyetleri yoktu. Üstelik o gruptakilerden kimi seçsen iyidir; gerçekten ömrün boyunca dans mı etmek istiyorsun?" Susu gülümsedi: "Biliyorum, biliyorum; senin niyetin soylu bir aileye gelin gidip ömrün boyunca hanımefendiler gibi yaşamak. Benim kaderimse hayatım boyunca dans etmek." Mulan kıkırdayarak, "Sen asıl Zhuang Chengzhi ile bir ömür dans etmek istiyorsun," dedi. Susu ona vuracakmış gibi yaptı. Dışarı çıktıklarında caddenin karşısında siyah, parlak bir Chevrolet'nin beklediğini gördüler. Pencereden bir el Mulan'a el salladı; Mulan'ın gözleri parladı, Susu'ya veda edip aceleyle karşıya geçti.

Susu arabanın gidişini izledi, bir süre kaldırımda bekledi. Çok geçmeden Zhuang Chengzhi geldi. "Çok mu bekledin?" diye sordu. Susu başını kaldırıp ona baktı; bembeyaz, aydınlık yüzü sonbahar güneşi gibi insanın içini ısıtıyordu. Gülümseyerek, "Ben de yeni indim," dedi. Birlikte mantı yemeğe gittiler.

Yosun kokulu hafif çorba ve kar beyazı, şeffaf mantı hamuru... Susu hafifçe terleyince mendiliyle yüzünü sildi. O sırada Chengzhi sordu: "Mulan'a ne oldu son zamanlarda? Hep bir dalgın." Mulan ile partner oldukları için onun aklının provada olmadığını hemen fark etmişti. Susu, "Yeni bir erkek arkadaşı var," dedi. Chengzhi, "Az önce arabayla gelen

mi?" diye sordu. Susu başıyla onayladı. Chengzhi, "Zengin bir ailenin oğlu herhalde?" dedi.

Zengin ne kelime, duyduğuna göre arkası çok sağlam bir aileydi. Susu bir keresinde Mulan'ın ısrarlarına dayanamayıp onunla yemeğe gitmişti. İlk kez Batı usulü bir yemek yiyordu; pırıl pırıl kristal avizeler, parlayan yerler, ışıl ışıl çatal bıçaklar... O dünya sanki tamamen ışıktan yapılmıştı. İnsanlar da bir o kadar şık ve gösterişliydi. Mulan gayet rahattı, kiminle kadeh tokuşturursa tokuştursun geri adım atmıyordu. Masadakilerden He Zhongze adında genç bir beyefendi, en çok Mulan'a takılıyor, sürekli kadehini bitirmesi için zorluyordu. Mulan, "İçerim tabii!" diyerek kadehini tek dikişte bitiriyor, kulaklarındaki yeşim küpeler bir salıncak gibi sallanırken ışığın altında huzur verici bir yeşille parlıyordu. Etraftakiler alkış tutarken He Zhongze, "Küçük Xu, bu kız arkadaşın çok mertmiş, helal olsun!" dedi. Mulan sadece muzipçe gülümsedi. Sonra He Zhongze Susu'ya döndü: "Bayan Fang içtiğine göre, Bayan Ren de bir nezaket gösterir herhalde?" Susu böyle bir ortama hiç alışık değildi, hemen yüzü kızardı. Sonunda Mulan'ın erkek arkadaşı Xu Changning araya girdi: "Bayan Ren içki içmeyi gerçekten bilmez, sizin gibi haylazlara benzemez; korkutmayın kızı."

Yemekten sonra Xu Changning bir araba çağırıp onu ve Mulan'ı geri göndermişti. Mulan yolda şaka yapmıştı: "Susu, o Bay He senden pek hoşlanmış gibi görünüyor." Dediği de çıkmıştı; ertesi gün He Zhongze onu yemeğe davet etmişti. Susu soğuk bir tavırla reddetti. Mulan uzun süre onun adına üzüldü: "Kızım, o He Yuancheng'in büyük oğlu; ona bile mi yüz vermiyorsun?" Susu, "He Yuancheng de kim?" diye sordu. Mulan'ın yüzünde şaşkınlıkla karışık bir ifade belirdi: "Sen gerçekten... Murong Feng'in kim olduğunu da bilmiyorsundur şimdi?" Susu'yu güldüren bu

konuşma sonrası, He Yuancheng'in siyaset dünyasının en ünlü isimlerinden biri olduğunu öğrendi. O Bay He hâlâ ara sıra onu arıyor, Susu ise sadece kaçıyordu.

Mulan derse geç kalınca öğretmenden azar işitti ve ceza olarak fazladan çalışması istendi. Herkes gittikten sonra Susu gizlice onu görmeye geldi. Mulan bacak vuruşları çalışıyordu, Susu'yu görünce durdu: "Bayan Zhou gitti mi?"

"Gitti."

Mulan dilini çıkardı, yüzü ter içindeydi. Havluyla terini silerken bara yaslanıp halsizce sordu: "Susu, yarın pazar, benimle gezmeye gel." Susu başını salladı: "Sağ ol, senin o Bay Xu'nun arkadaş grubuyla baş edemem ben." Mulan, "Yarın kimse yok, sadece o ve ben," dedi. Susu gülümsedi: "O zaman ben ne yapacağım? Aranızda lamba mı olacağım?" Mulan güzel gözlerini kırparak, "Yarın kız kardeşi de olacak, ne olur bana eşlik et, yalvarırım," dedi.

Susu güldü: "Çirkin gelin kayınvalidesinden korkarmış, sen çirkin değilsin, görümceden neden korkuyorsun?"

Mulan, "Susu!" diye çıkıştı ama elini göğsüne koyup ekledi: "Neden bilmiyorum ama ailesinden birini göreceğim zaman kalbim küt küt atıyor." Ellerini birleştirip yalvardı: "Ne olur, bunca yıllık hatırımız için gel benimle, tek başıma kesin korkarım."

Susu onun ısrarlarına dayanamayıp kabul etmek zorunda kaldı.

Ertesi sabah erkenden Mulan onu almaya geldi. Susu onu süzdü; Mulan yine modern bir elbise giymişti ama hafif bir makyaj yapmış, saçlarını omuzlarına salıp bir kurdeleyle kelebek şeklinde bağlamıştı; hem muzip hem de çok güzel görünüyordu. Susu gülümsemeden edemedi: "Böyle çok güzel olmuşsun." Mulan ise Susu'nun göğsüne dökülen simsiyah saç örgüsünü eline aldı: "Aman tanrım, saçların ne kadar uzamış! Topuz yapınca hiç anlaşılmıyor."

Yine Batı usulü bir yemekti ve dört kişi arasındaki hava oldukça basıktı. Xu Changning'in kız kardeşi Xu Changxuan, üzerinde çok şık bir tayyör, takı olarak sadece parmağında yıldız gibi parlayan yaklaşık altı karatlık bir pırlanta yüzükle oturuyordu. Mulan'a karşı nazikti, ona "Bayan Fang" diye hitap ediyordu ama bu nazikliğin altında bir soğukluk vardı. Susu zaten az konuşan biriydi, Mulan'ın da sustuğunu görünce iyice sessizleşti. Xu kardeşlerin havadan sudan konuşmalarını dinlediler. Xu Changning ortamın soğukluğunu fark edince konu açmak için kız kardeşine sordu: "Wuchi'den bir haber var mı, anlat bakalım." Xu Changxuan, "Ne haberi olacak... Ama bir şey var; bugün Jinrui ile karşılaştım, geçen seferki bahsin peşini bırakmıyor, hâlâ bir yemek borcun olduğunu söylüyor. Jinrui ayrıca bugün at çiftliğine gideceğini söyledi. Ağabey, birazdan biz de biniciliğe gidelim mi?"

Xu Changning bir an düşündü, Xu Changxuan hemen ekledi: "Bayan Fang ve Bayan Ren de gelsinler, kalabalık olunca daha eğlenceli olur."

Xu Changning, Mulan'a bir bakış attı. Mulan, ilk görüşmede Xu Changxuan'a görgüsüz biriymiş izlenimi vermek istemediği için hemen, "Olur tabii, zaten Susu da ben de kalabalığı severiz," dedi.

Yemekten sonra at çiftliğine gittiler. Oraya varınca buranın özel bir çiftlik olduğunu anladılar. Sırtını dağa yaslamış, göle bakan muazzam bir manzarası vardı. Sonbaharın derinliklerinde olmalarına rağmen, göz alabildiğine uzanan ithal çimler hâlâ yemyeşil bir halı gibi seriliydi. Yol kenarındaki akçaağaçların yaprakları kızıla dönmüştü. Yarım boydaki beyaz çitlerin dışında devasa mabet ağaçları vardı; rüzgâr estikçe hışırdayan yapraklar, yere altın sarısı küçük yelpazeler gibi dökülüyordu. Susu bu güzelliği görünce içinin ferahladığını hissetti.

Binicilik kıyafetlerini giymek için soyunma odasına gittiklerinde Susu, "Ben giymeyeyim, zaten binmeyi bilmiyorum," dedi. Mulan, "Çok kolay, gerçekten çok eğlenceli," dedi. "Geçen geldiğimde denedim, harikaydı. İlk binişin olduğu için birine dizginleri tuttururum, iki tur atınca öğrenirsin."

Kıyafetlerini değiştirip dışarı çıktıklarında, gerçekten de dizginleri tutulmuş iki uysal at onları bekliyordu. Xu Changning gülümseyerek, "İki hanımefendi için özellikle en söz dinleyen atları seçtim," dedi. Mulan, "Peki ya Bayan Xu?" diye sordu. Xu Changning çenesiyle uzağı işaret etti; Susu güneşin altında çoktan uzaklaşmış, toz duman içinde bir biniciyi hayal meyal seçebildi.

Susu daha önce hiç bir ata bu kadar yaklaşmamıştı; at ona devasa bir yaratık gibi görünüyor, içini bir korku kaplıyordu. Neyse ki seyis oldukça sabırlıydı: "Küçük hanım, lütfen sol ön taraftan binin, arkadan yaklaşmayın yoksa çifte atabilir." Ardından dizginleri tutarak ona binmenin püf noktalarını öğretti. Susu dans geçmişi sayesinde oldukça hafif bir hareketle eyerin üzerine çıktı. Seyis dizginleri gevşetip atı yavaşça yürütürken

Susu'nun duruşunu ciddiyetle düzeltti. İki büyük tur atıp döndüklerinde Mulan ve Xu Changning çoktan gözden kaybolmuştu; Susu onların baş başa kalmak için bir yerlere sığındığını tahmin etti. Güneşin alnındaki seyisin alnından terler boşanıyordu. Susu huzursuz hissederek, "Siz biraz dinlenin, ben kendim bir tur atmayı deneyeyim," dedi. Seyis de genç ve açık sözlü biriydi; Susu'nun tek başına denemek istediğini sanarak gülümseyip, "O zaman dikkatli olun lütfen," dedi ve dizginleri ona bırakıp ahırlara doğru yürüdü.

Susu aslında korkmuyordu; atın yavaşça ilerlemesine izin verdi ve binicilik yolu boyunca güneye doğru sürdü. Yanındaki ağaçların yapraklarının hışırtısını, güneşin az ötedeki masmavi gölün üzerinde yarattığı altın pırıltıları izliyordu. Ahırlar artık çok uzakta kalmıştı, sadece evlerin silueti seçiliyordu. Her yer sessizdi, sadece çimlerin arasındaki böceklerin sesi duyuluyordu. İçini istemsizce bir huzursuzluk kapladı. Tam o sırada, belli belirsiz bir at nalı sesi duydu; ses hızla yaklaşıyor, gittikçe netleşiyordu. Başını kaldırdığında tepeden aşağı dolu dizgin gelen bir atlı gördü. Atlı çok hızlı geliyordu; Susu hemen kenara çekilmek istedi ama telaşla dizginleri fazla sert çekince atı aniden iki adım geri kaçtı. Daha da panikleyip dizginlere asıldı; bindiği at safkan bir Holstein'dı ve oldukça hassas bir hayvandı. Bu sert müdahaleler karşısında kişneyerek dörtnala ileri atıldı. Susu hazırlıksız yakalanmıştı, neredeyse düşecekti ama çevik bir refleksle öne eğilip eyerde kalmayı başardı. Ancak at kontrolden çıkmış gibi çılgınca ileri atılıyor, doğrudan karşıdan gelen atlının üzerine doğru sürükleniyordu.

Karşıdaki binici oldukça soğukkanlıydı; durumu fark edince dizginlere asılıp atının başını çevirerek ona yol verdi ve iki atın kesiştiği o salisede, çevik bir hareketle Susu'nun dizginlerini yakaladı. Susu'nun atı tekrar

kişnedi, sert bir hamle yaptı; Susu dengesini kaybedip düşerken, bir elin parıltısı hızıyla güçlü bir çift kol belini kavradı. Saç örgüsü çözüldü, şelale gibi dökülen simsiyah saçları rüzgârda uçuşarak parlak bir yelpaze gibi yayıldı. Dünya etrafında dönüyor gibiydi; o an sadece bir çift göz gördü. Az önceki göl suyu gibi karanlık ve derin, güneşin altında altın pırıltıları saçan o gözler, doğrudan ona bakıyordu.

Gök ve yer sustu, sadece o ve Susu kaldı. Öyle yakındılar ki, Susu daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştı; aralarında neredeyse hiçbir engel yoktu. Adamdan hafif bir tütün ve nane ferahlığı kokusu geliyordu. Kolları hâlâ Susu'nun belindeydi, kıyafetlerinin üzerinden bile kollarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Rüzgârda dağılan saçları, pürüzsüz alnına dökülmüştü. Adam, "Kimsin sen?" diye sordu. Susu dehşet içindeydi, hiçbir şeyi açıklayacak durumda değildi, karşısındakinin kim olduğunu da bilmiyordu. O büyük telaşla başını öne eğdi; su gibi dökülen saçları sanki bir kalkan olup onu bu bakışlardan koruyacaktı.

Karmaşık at nalı sesleri duyuldu, tepeden iki üç atlı indi. Hepsi aynı siyah binicilik kıyafetlerini giymişti ve uzaktan endişeyle bağırıyorlardı: "Üçüncü Beyefendi, bir sorun mu var?"

Adam arkasına dönüp, "Bir şey yok," dedi ve tekrar Susu'ya sordu: "Yaralandın mı?" Susu gayri ihtiyari başını salladı. Diğer atlılar yanlarına gelip atlarından indiler; hepsi şaşkın ve kuşkulu gözlerle ona bakıyordu. Susu daha da telaşlanıp içgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştı. Adam ise çok doğal bir hareketle, sanki onu teselli etmek ister gibi kolundaki baskıyı hafifçe artırdı ve "Tamam, geçti," dedi.

Sonra diğerlerine dönüp sesi birden sertleşerek konuştu: "Bu

hanımefendi binicilik bilmiyor, onu çiftlikte kim yalnız bıraktı? İlla bir kaza çıkınca mı rahat edeceksiniz?" Bu sözler üzerine adamların hepsi başını öne eğdi. Susu yavaş yavaş kendine geliyordu; o sırada yan yana gelen iki atlıyı gördü: Mulan ve Xu Changning. Tanıdık birilerini görünce içi rahatladı ama o an hâlâ adamın kollarında olduğunu fark etti. Yüzü kızararak, "Teşekkür ederim, lütfen beni indirin," dedi. Sesi utanç ve korkudan bir fısıltı gibi çıkmıştı. Adam onu duydu, atından indi ve hiç düşünmeden elini uzattı. Susu bir an tereddüt etse de sonunda elini ona verdi; vücudunun hafiflediğini hissetti, adam onu neredeyse kucağında indirmişti.

Tam yere bastığında Mulan ve Xu Changning de yanlarına vardılar. Xu Changning şaşkınlıkla, "Aaa!" dedi ve atından inip diğerleri gibi, "Üçüncü Beyefendi," diye selam verdi. Sonra gülümseyerek ekledi: "Az önce Xuan ile konuşuyorduk, Jinrui geldiyse senin de gelebileceğini söylemişti." Mulan da atından inip birkaç adımda Susu'nun elini tuttu, endişeyle sordu: "Ne oldu?" Çok zeki bir kızdı, durumu hemen kavramıştı. "Düşmedin ya?"

Susu başını salladı. O sırada Üçüncü Beyefendi, elindeki kamçıyla çizmesindeki mahmuzlara kayıtsızca vuruyordu ama aniden bakışlarını Susu'ya çevirdi. Tam o sırada bir rüzgâr esti, Susu uzun saçlarını düzelterek başını yavaşça öne eğdi. Adamın, "Burada misafir ağırlıyorsun ama hanımefendiyle düzgün ilgilenmiyorsun; ya bir yerini sakatlasaydı, hesabını nasıl verecektin?" dediğini duydu. Xu Changning gülerek, "Sayende zamanında yetişmişsin," dedi. Susu içten içe şaşırıyordu; konuşmalarından anladığı kadarıyla bu at çiftliğinin sahibi oydu. Bu kadar görkemli bir çiftliğin sahibinin bu kadar genç olacağı hiç aklına gelmezdi. Adam devam etti: "Changning, bu akşam beni yemeğe davet et. Sizin evin

baş aşçısının yengeçli köftesi gerçekten efsanedir." Xu Changning'in yüzü güldü: "Sen böyle övünce gerçekten koltuklarım kabardı." Üçüncü Beyefendi ile aralarında resmiyetten uzak bir samimiyet olduğu belliydi. "Koltukların kabarmasın da görelim, sözleştik o zaman." O sırada bir yardımcısı yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldadı. Üçüncü Beyefendi kaşlarını çattı. Xu Changning, "Ne oldu?" diye sordu. Adam gülerek, "Unutmuşum, babam öğleden sonra Manghu'daki yeni havaalanına bakmamı istemişti," dedi. Güneşe bakıp gözlerini kısarak ekledi: "Zaten geç kaldım, artık bir yalan uyduracağız."

Xu Changning yardımcılarının yüzündeki korkuyu görünce güldü: "Şu cesaretinize bakın, Üçüncü Beyefendi'nin adını lekeliyorsunuz. O korkmuyor, siz neden korkuyorsunuz?" Üçüncü Beyefendi gülerek, "Gaz verme hemen, sözüm söz, bu akşam mutlaka size damlayacağım. Sonra Eski Song'u ararım, babam sorarsa benim yerime bir kılıf uydurur," dedi.

Xu Changning bu cevaba sevindi ama aniden hatırlayarak, "Hanımefendileri tanıştırmayı unuttum," dedi. "Mulan, Bayan Ren; bu Murong'ların Üçüncü Beyefendisi." Adam ise araya girdi: "Yabancıların yanında böyle mi konuşulur? Benim bir ismim var: Murong Qingyi."

Mulan, az önceki konuşmalardan onun sıradan biri olmadığını sezmişti ama şimdi karşısındakinin meşhur Murong Qingyi olduğunu öğrenince iyice anladı. Adam yirmili yaşlarının başındaydı, elindeki yılan derisi kamçıyla oynarken her ne kadar kayıtsız görünse de, gerçekten de asalet akan, yakışıklı bir beyefendiydi. Xu Changning de aslında yakışıklıydı ama onun yanında sönük kalıyordu. Mulan içinden, "Demek annesine benziyor," diye geçirdi; annesinin fotoğraflarını gazetelerde sık sık görürdü, çok asil bir kadındı.

Xu Changning hemen eve telefon edip hazırlık yapılmasını istedi. Akşam saatlerinde her şey hazırdı. Susu aslında gitmek istemiyordu ama Mulan bu beklenmedik Xu köşkü davetini kaçırmak istemediği için ona diller döküyordu. Neredeyse yalvar yakar onu arabaya bindirdi.

【 ALTI 】

Xu köşkünde verilen akşam yemeği aslında gayet mütevazıydı ancak köklü ve zengin bir ailenin asaleti, her bir jest ve tavırda kendini belli ediyordu. Mulan bile günlük neşesini dizginlemiş, adeta büyük bir konağa ilk kez giren çekingen bir hanımefendi gibi sessizleşmişti. Nihayet yemek bitti. Hizmetliler kahve getirdiğinde Murong Qingyi kaşlarını kaldırdı: "Neden bunu içiyoruz?" Xu Changning gülerek, "Biliyorum, senin için çay hazırlattım," dedi. Gerçekten de bir görevli başka bir porselen kasede çay getirdi. Murong Qingyi gülümsedi: "Gerçekten çok zenginsin, misafirlerini bununla mı ağırlıyorsun?" Xu Changning, "Yine 'burada sadece sıradan eşyalar var' demenden korktum!" dedi. Murong Qingyi, "Benim her zaman kullandığım o Qianlong döneminden kalma gök mavisi kaseyi babam bir keresinde gördü; yaşlı adamın o gün neden canı sıkkındı bilmiyorum ama durup dururken bana 'hayırsız evlat' dedi, gerçekten moralim bozuldu," diye anlattı.

Yandaki Xu Changxuan araya girdi: "Hanımefendi'nin misafirleri için kullandığı o takım gerçekten harika bir Jun porselenidir." Murong Qingyi gülerek, "Artık annem de üşeniyor; eskiden çay partilerini ve baloları çok severdi, bu yıl evde büyük davetler bile azaldı," dedi. Konuşurken saatine baktı: "Gitmem lazım, babam çoktan beni aramaya başlamıştır."

Xu Changning onu durdurmadı, bizzat dışarı kadar uğurladı. Mulan ve Susu da sadece kısa bir süre daha oturup müsaade istediler. Xu Changning onları göndermek için bir araba tahsis etti. Mulan'ın evi şehir merkezindeydi, Susu ise banliyöde oturuyordu; bu yüzden araba önce Mulan'ı, sonra Susu'yu bıraktı. Susu teşekkür edip arabanın uzaklaşmasını izledikten sonra sokağına doğru yürüdü.

Sonbahar akşamında, yol kenarındaki otların arasından cırcır böceklerinin sesleri yükseliyordu. Gökyüzünde harika bir dolunay vardı; gümüşi ay ışığı yolu su gibi parlatıyordu. Susu ay ışığının yardımıyla çantasında anahtarını aradı. Kaldığı ev küçük bir avlusu olan mütevazı bir yerdi; çitlerin dibindeki begonyalar ay ışığında bile gür görünüyordu. Avlu kapısındaki küçük demir kilit yağmurdan paslanmıştı, açmak biraz güçtü. Tam eğilmiş kilitle uğraşırken arkasından bir ses duydu: "Bayan Ren."

Korkuyla irkildi, eli titreyince anahtar yere düştü. Arkasına döndüğünde gelen kişinin yüzü tanıdık gelmişti ama nereden olduğunu hemen çıkaramadı. Adam gülümseyerek, "Bayan Ren, ismim Lei. Efendim sizi bir fincan çay içmeye davet etmek istiyor, acaba bu nezaketi gösterir misiniz?" dedi. Susu o an hatırladı; bu Bay Lei, Üçüncü Beyefendi'nin yanından hiç ayrılmayan yardımcısıydı, bu yüzden yüzü tanıdık gelmişti. "Efendim" dediğine göre çağıran kişi Murong Qingyi olmalıydı. Kalbi küt küt atmaya başladı. "Çok geç oldu, başka bir zaman Bay Murong'un davetine icabet ederim," dedi. Bay Lei gayet kibardı: "Henüz saat sekiz, sizi çok uzun süre alıkoymayız." Susu nazikçe reddetmeye devam edince, Bay Lei sokağın köşesine doğru yürüdü. Susu o an sokağın gölgesinde bekleyen iki siyah arabayı fark etti; dikkatli bakmasa görülmeyecek kadar karanlıktaydılar. Bir süre sonra hafif ayak sesleri duyuldu; Susu, Bay Lei'nin döndüğünü sanıp daha da korktu ama o küçük anahtarı bir türlü bulamıyordu.

Gelen kişi yaklaştığında ay ışığı yüzünü net bir şekilde aydınlattı; bu bizzat Murong Qingyi'ydi. Susu onun böyle köhne bir sokakta aniden karşısına çıkacağını rüyasında görse inanmazdı. Korkuyla bir adım geri çekildi. Adam gülümseyerek "Bayan Ren" dedi ve etrafına bakındı: "Burası

ne kadar huzurlu ve zarifmiş."

Susu dehşet içindeydi. Adam elini uzatıp Susu'nun elini tuttuğunda, Susu şaşkınlık ve öfkeden ne yapacağını şaşırdı. Adam bir hamleyle Susu'nun uzun saçlarına dokundu, saçlar omuzlarına döküldü. Susu büyük bir korkuyla sendeledi, arkası zaten avlu kapısıydı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi: "Bay Murong, lütfen haddinizi bilin, benim bir erkek arkadaşım var."

Adamın gözleri ay ışığında garip bir şekilde parlıyordu, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Susu'nun sırtından soğuk terler boşaldı. Adam onun elini tutup arabaya doğru yürümeye başladı. Susu'nun aklı başından gitmişti; arabanın yanına gelince kurtulmaya çalıştı ama adam sertçe çekince dengesini kaybedip öne doğru savruldu. Adam onu belinden kavradığı gibi arabanın içine soktu. Yardımcı kapıyı kapattı ve araba sessizce hareket etti. Susu dehşet içinde, "Beni nereye götürüyorsun?" diye bağırdı.

Cevap vermedi. Neyse ki elini tutmak dışında Susu'yu huzursuz edecek başka bir harekette bulunmuyordu. Araba uzun bir süre gittikten sonra durdu. Kapı hemen açıldı. Önce o indi, sonra yine elini uzattı. Susu'nun sırtındaki kıyafet terden sırılsıklam olmuştu; bir mermer heykel gibi yerinde çakılı kaldı. Adam elini uzatmakta ısrar edince Susu daha fazla direnemedi ve indi. Etrafları devasa ağaçlarla çevriliydi, ortada ise Batı tarzı büyük bir bina yükseliyordu. Bahçe lambalarının ışığı, derin ve sessiz bir avluyu aydınlatıyordu.

"Sana bir hediyem var," dedi adam. Yine Susu'nun elini tutarak taşlı yoldan bahçenin derinliklerine doğru yürüttü. Susu bir rüyanın içindeymiş

gibi sendeleyerek onu takip etti. Başka bir avluya girdiklerinde adam, "Işıkları açın," dedi. Bir anda her yer aydınlandı, Susu'nun nefesi kesildi.

Göz alabildiğine uzanan bir nilüfer havuzu vardı; kıyıdaki ışıklar inci dizileri gibi uzaklara kadar uzanıyordu. Işıkların altında, hafif rüzgârla dalgalanan devasa yeşil yapraklar birer şemsiye gibi duruyordu. Mevsim sonbahar olmasına rağmen buradaki nilüferler huzurlu ve güzel bir şekilde açmıştı; pembe çiçekler cam kaseler gibi suyun üzerinde parlıyordu. Bu manzara o kadar büyüleyiciydi ki Susu adeta büyülenmiş gibi bakakaldı.

Adam gülümsedi: "Güzel mi? Buraya kaplıca suyu çekildi, bu yüzden ekim ayında bile bu güzellik devam ediyor."

Susu hafifçe gülümsedi; yanağındaki gamzesi belli belirsiz ortaya çıktı, uzun kirpikleri rüzgârda titreyen çiçek polenleri gibi titredi. Bir süre sonra fısıltıyla, "Çok güzel," dedi.

Adam hafifçe güldü, bir an durup sordu: "Adın ne?"

Nilüferlerin kokusu havada asılıydı, havuzun üzerinde hafif bir su buharı dolanıyordu; her şey bir hayal gibiydi. Susu başını eğdi: "Ren Susu."

Adam alçak sesle tekrarladı: "Susu... Sade kıyafetler, sade bir kalp; bu isim sana çok yakışıyor." Susu başını kaldırıp adamın ona baktığını görünce yüzünün kızardığını hissetti ve tekrar başını eğdi. Işığın altında boynundaki ince saçlar rüzgârla uçuşuyor, teni bir porselen gibi parlıyordu. Adam dayanamayıp sordu: "Neden gülmüyorsun artık? Gülerken çok güzel oluyorsun." Susu bu sözleri duyunca nedenini bilmediği bir korkuya kapıldı

ve sessizce başını eğmeye devam etti. Adam nazikçe onun çenesini kaldırıp yüzüne baktı: "Nadide bir çiçek ve bir güzel birbirini tamamlıyor... Bu eski bir şiirdir ama bu nilüferler ve sen, gerçekten birbirinizi aydınlatıyorsunuz. Susu, niyetimi anlamıyor musun?" Susu telaşla bir adım geri çekildi: "Üçüncü Beyefendi, ben..." Ama adam aniden onu öptü. Susu'nun nefesi kesildi; dudaklarındaki sıcaklık sanki tüm düşüncelerini alıp götürmüş, geriye sadece korku dolu bir boşluk kalmıştı. Kurtulmaya çalıştı ama adamın kolları demir bir çember gibiydi. O panikle elini kaldırıp adamın yüzüne tırnaklarını geçirdi. Adam acıyla bir ses çıkarıp sonunda onu bıraktı.

Susu dehşet içindeydi, gözleri korkuyla doluydu. Adam elini yarasına götürdü; Susu kendi kesik nefes alışlarını duyabiliyordu, kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Adam bir süre sessiz kaldıktan sonra gülümsedi: "Bugün anladım ki, meğer ben bu kadar nefret edilecek biriymişim."

Susu güçlükle nefes alıyordu, sırtındaki kıyafetler terden sırılsıklam olmuştu ve gece rüzgârı onu titretiyordu. "Eve gitmek istiyorum," dedi. Murong Qingyi bir süre daha sustuktan sonra, "Peki, seni eve göndereceğim," dedi.

Arabaya bindiğinde alnının soğuk terlerle kaplı olduğunu fark etti. Bileğinde adamın parmaklarının izi kıpkırmızı duruyordu. Pencereden dışarıdaki ışıkların birer kayan yıldız gibi geçişini izledi. Bileğindeki acı hafifti ama içindeki korku gittikçe derinleşiyordu.

Sabah saat on sularında, konakta hizmetliler yavaş yavaş hareketlenmeye başlamıştı. Havuz kenarındaki kasımpatılar tam kıvamında açmıştı; özel raflara dizilen çiçekler morlu kırmızılı bir renk cümbüşü

sunuyordu. Kahvaltı masası bu çiçeklerin önüne kurulmuştu. Masada üç kişi vardı; çatal bıçak sesleri dışında her yer sessizdi. O sırada koridordan gelen ayak sesleri duyuldu. Li Baize başını kaldırdı; gelen henüz görünmese de ayak sesleri köşeyi dönüp arka kapıya yöneldi. Li Baize gülümseyerek karısına, "Kesin bizimki döndü," dedi. Jinrui çatalını bıraktı, kahvesinden bir yudum alıp konuştu: "Anne, şu çocuğa biraz çeki düzen ver, etrafındakiler onu çok şımartıyor. Şu gizli saklı haline bak; babam görse yine çok kızacak."

Bayan Murong hafifçe gülümsedi ve peçetesini bıraktı. Hizmetliye dönüp, "Git bak bakalım, gelen bizimki mi? Eğer oysa yanıma çağır," dedi. Az sonra Murong Qingyi geldi. Kıyafetlerini değiştirmişti, neşeyle, "Bugün herkes burada; anne, abla, enişte," dedi. Bayan Murong ise, "Bana yaranmaya çalışma, dün gece neden eve gelmedin? Baban dün her yerde seni arattı, bu sefer karışmıyorum, gidip ona hesabını kendin verirsin," dedi.

Murong Qingyi hâlâ gülüyordu: "Babam beni mi aramış? Kesin unutmuştur, dün emir üzerine Manghu'ya gitmiştim, çok geç olunca dönemedim." Bir sandalye çekip oturdu. Jinrui kıkırdayarak fincanını bıraktı: "Bırak bu yalanları, asıl şu yüzündeki ne, onu anlat bakalım." Bayan Murong o zaman fark etti; oğlunun sol gözünün altında ince, uzun bir kan izi vardı. "Bu nasıl oldu?" diye sordu hemen.

Murong Qingyi gülerek, "Dün dağda ağaç dalı çarptı," dedi. Bayan Murong'un yüzü asıldı: "Saçmalama, bu resmen tırnak izi." Jinrui yaraya dikkatle bakıp gülümsedi: "Bence kesin bir kadın tırnağı bu."

Murong Qingyi güldü: "Enişte, ablamın laflarına bak, bunca yıldır ona

nasıl katlanıyorsun?" Bayan Murong, "Lafı dolandırma, baban dışarıdaki işlerini bilmiyor sanma, bir öğrenirse canını okur," dedi.

Annesinin ciddi olduğunu gören Murong Qingyi gülümseyerek, "Anne, kızma hemen; doktorlar kızınca kırışıklık olur demiyor mu?" dedi ve Jinrui'ye göz kırptı: "Abla, annemin yüzünde kırışıklık olursa senin bu çok bilmişliğin yüzünden olacak." Jinrui güldü: "Yine suçu başkasına atıyorsun; annemi kızdıran sensin, benim ne suçum var?"

Murong Qingyi, "Annemi kızdırmaya cüret edebilir miyim hiç? Ben asıl annemin beni savunmasına güveniyorum," dedi. Bayan Murong, "Ben artık sana söz geçiremiyorum, gidip babana söyleyeceğim, o seni bir güzel haşlasın da aklın başına gelsin," dedi.

Murong Qingyi pişman olmuş gibi yaparak, "Madem kaçış yok, tamam, gider bir güzel dayağımı yerim," dedi. Bayan Murong iç geçirdi: "Geçen sefer baban o kadar sinirlendiğinde neden hiç ders almadın? Dışarıdaki o arkadaşların hiçbiri hayırlı değil, sadece seni yoldan çıkarıyorlar."

Jinrui yine kıkırdadı: "Anne, çok taraflı konuşuyorsun. Ama bütün anne babalar böyledir; kendi çocuklarını hep sütten çıkmış ak kaşık sanırlar, bir hata yapsa hemen 'başkası yoldan çıkardı' derler."

Bayan Murong, "Seni gidi," diye çıkıştı ama kızının haklı olduğunu biliyordu. İlk oğlunu küçük yaşta kaybettiği için bu küçük oğluna karşı hep zaafı vardı. Yine de kıyamayarak sordu: "Kahvaltı etmedin değil mi? Mutfağa söyleyin bir servis daha açsınlar."

Oğlunun yüzündeki yaraya tekrar bakıp sordu: "Kim yaptı bunu? Nasıl bu kadar insafsızca tırnak atabilir, biraz daha yukarı gelse gözüne gelecekmiş." Yanındakilere döndü: "Dün oğlumun yanındakiler kimdi?"

Murong Qingyi araya girdi: "Anne, alt tarafı bir çizik, büyütmeye gerek yok. Şimdi onları sorguya çekersen babamın kulağına gider, o zaman gerçekten canım yanar."

Li Baize o zaman güldü: "Anne merak etme, o bir şey yok diyorsa yoktur." Jinrui de güldü: "O hiç zarar eder mi? Bizim bu kardeşimden hep kadınlar zarar görür, onun bir kadından zarar görmesi imkansızdır." Murong Qingyi, "Abla, bugün neden bana taktın böyle?" dedi. Jinrui, "Senin iyiliğin için," dedi ve ekledi: "Şimdi böyle vahşi bir at gibisin ama elbet bir gün sana da yular takan biri çıkar. Gidip Bayan Kang'a anlatayım da bak bakalım o ne diyecek."

Murong Qingyi birden öfkelendi: "Neden onun adını anıyorsun? Benim neyim olurmuş o?" Kardeşlerin atışmasına alışık olan Bayan Murong, oğlunun gerçekten kızdığını görünce, "Ben de onu soracaktım; iki aydır eve uğramaz oldu, aranızda ne geçti?" dedi.

Murong Qingyi, "Kang Minxian ile biz çoktan yolları ayırdık, bir daha onun adını yanımda anmayın," dedi. Jinrui, "Minxian hem güzel hem zeki bir kız; aile dostlarımız arasında onun gibi seçkini zor bulunur. Babam bile onun için 'adı gibi akıllı ve erdemli' diyor. Neden böyle yapıyorsun?" Murong Qingyi sabırsızca ayağa kalktı: "Anne, işlerim var, gitmem lazım." Jinrui'nin bir şey demesine fırsat vermeden çıktı.

Bayan Murong oğlunun gidişine bakıp, "Jinrui, bugün sana ne oldu?" dedi. Jinrui, "Onun iyiliği için yapıyorum; o çok başına buyruk, babam öğrenirse hepimizin başı yanar," dedi.

Bayan Murong, "Genç işte, çiçekten çiçeğe konuyor. Kim geçmedi ki bu yollardan? Büyük bir olay çıkarmadığı sürece ben görmezden geliyorum. Babası zaten onu çok sıkıştırıyor, bir de ben üstüne gidersem iyice kopacak. Onu bilmiyor musun, inadı tuttu mu kimseyi dinlemez. Geçen sefer babası o kadar kızdığında gıkını bile çıkarmadı; bir kelime alttan alsa o kadar dayak yemeyecekti. Ben araya girmesem babası kim bilir ne yapacaktı." Sonra ekledi: "Baba oğul ikisi de aynı aksi mizaçta. Babası da öyle, eline ne geçerse fırlatıyor; bu çocuk daha da inatçı, o ağır mermer kağıt ağırlığının kafasına geleceğini bile bile yerinden kıpırdamadı. O yaranın izi hâlâ saçlarının altında duruyor."

Jinrui güldü: "Anne, babam onu bir kere dövdü, sen bin kere anlattın. Buna 'evladın canı yanar, annenin yüreği kanar' derler işte."

Susu ise o gün dersi asmıştı. Mulan dersten sonra onu aramaya gitti. Yol çok uzak olduğu için bir çekçekle sokağın ağzına kadar geldi. Akşamüzeriydi, her evde yemek telaşı vardı. Sokaktaki kömür ocaklarının üzerinde buharlar saçan tencereler kaynıyor, çocuklar neşeyle koşturuyordu. Mulan uzaktan avlu kapısının kapalı olduğunu görünce, "Acaba evde yok mu?" diye düşündü. Yaklaşınca kapının aslında aralık olduğunu fark etti. İçeri girip "Susu!" diye seslendi. Cevap gelmeyince biraz daha ilerledi, evin kapısı da aralıktı. İçeride ışık yanmıyordu, batan güneşin son ışıkları pencereden süzülüyordu. Loş ışıkta Susu'nun yatakta uzandığını gördü. Susu ayak seslerini duyunca yavaşça doğruldu: "Neden geldin?"

Mulan onun sesinin normal geldiğini duyunca rahatladı; buraya çok sık gelirdi, hemen ışığı açtı. "Aaa! Yüzün neden bu kadar solgun, hasta mısın yoksa?" diye sordu.

Susu başını salladı: "Sadece başım ağrıyor, biraz uyumak istedim." Mulan, "Biliyordum bir şeyin olduğunu, yoksa dersi asmazdın," dedi. "Akşam Changning yemeğe davet etti, seni de çağırmayı düşünüyorduk."

Susu dağılmış saçlarını düzeltirken bir an duraksadı. Mulan devam etti: "Kimse yok, sadece o ve Xuan; dördümüz Yangzhou yemeği yiyeceğiz."

Susu, "Bu halde gerçekten gelemem Mulan, çok üzgünüm," dedi. Mulan gülerek, "Hadi kalk, bir yüzünü yıka, saçını tara; bak nasıl kendine geliyorsun," dedi. "Sen evde durmaktan bunalmışsın, dışarı çıkıp biraz hava alırsan bir şeyin kalmaz." Susu zoraki bir gülümsemeyle, "Gerçekten gelmek istemiyorum," dedi. Mulan onun elinden tutup çekiştirdi: "Hasta olsan da yemek yemen lazım. Yangzhou yemeklerini ne kadar sevdiğini biliyorum, bu sefer 'Yirmi Dört Köprü' restoranına gideceğiz, orası en iyisidir." İtiraz kabul etmeden onu lavaboya doğru itti: "Hadi, yıka yüzünü, üstünü değiştir."

【 YEDİ 】

Susu çaresizce hazırlanıp onunla dışarı çıktı. "Yirmi Dört Köprü" o dönemin en popüler restoranlarından biriydi. Kapıda indiklerinde garsonlar onları saygıyla üçüncü kattaki özel odaya buyur etti. Xu kardeşler çoktan gelmişti; masaya oturduklarında hemen çaylar servis edildi. Önce yöresel tatlılar ve atıştırmalıklar geldi; Susu çayının renginin ne kadar berrak olduğunu ve mis gibi koktuğunu fark etti. O sırada bir garson Xu Changning'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Xu Changning, "Biraz daha bekleyelim, ev sahibi henüz gelmedi," dedi. Susu bunu duyunca içini tarif edilemez bir huzursuzluk kapladı. Daha sözü bitmeden kapı açıldı, paravanın arkasından gelen ayak seslerini duyunca Susu'nun kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Gerçekten de Xu Changning gülümseyerek ayağa kalktı: "Üçüncü Beyefendi, ev sahibi sensin ama en son sen geliyorsun!"

Adam gülerek, "Son dakika bir işim çıktı, beklettiğim için hepinizden özür dilerim," dedi. Susu başını kaldırdığında onun askeri üniforması içinde olduğunu gördü. Şapkasını çıkarıp yardımcısına verdi ve bakışlarını Susu'ya çevirdi. Susu hemen çayına sığındı ama çay ılımıştı ve tadı biraz acı gelmişti. Xu Changning, "Kıyafetlerini bile değiştirmeden gelmişsin, gerçekten samimisin," dedi.

Adam gülümsedi: "Sadece samimi değil, son derece ciddiyim."

Yemekler birbiri ardına geliyor, garsonlar büyük bir titizlikle servis yapıyordu. Susu'nun iştahı yoktu, sadece tadına bakmakla yetiniyordu. Çin usulü davetler uzun sürerdi; son çorba geldiğinde aradan iki saat geçmişti. Xu Changning, "Hadi, sonra kağıt oynamaya gidelim," dedi. Mulan, "Susu

ve benim artık dönmemiz lazım, yarın dersimiz var," diye araya girdi. Xu Changning, "Peki o zaman, ben seni bırakayım," dedi ve ekledi: "Benim araba üç kişiyle doluyor; Üçüncü Beyefendi, zahmet olmazsa Bayan Ren'i sen bırakır mısın?"

Susu hemen atıldı: "Gerek yok, ben çekçekle dönebilirim, çok kolay olur." Mulan da, "Ben de Susu ile dönerim," dedi. Ama Xu Changning itiraz etti: "Bu saatte yol çok uzak, iki genç kızı yalnız bırakmak olmaz. Üçüncü Beyefendi için küçük bir zahmet alt tarafı." Mulan'ın elini tutup ayağa kalktı ve kız kardeşine seslendi: "Hadi gidelim." Xu Changxuan, Susu'ya hafifçe gülümseyip onlarla birlikte çıktı.

Odada sadece ikisi kalmıştı. Susu sessizce ayağa kalktı, elleri terlemişti ve çantası sanki tonlarca ağırlıktaydı. Başını öne eğip onu takip etti. Arabaya bindiklerinde adam sordu: "Duyduğuma göre rahatsızmışsın, hasta mısın?" Susu başını salladı. Aceleyle çıktığı için üzerinde leylak desenli beyaz bir kısa qipao vardı; bu kıyafet onun narin yüzünü daha da masum ve hüzünlü gösteriyordu. Adamın gözlerini üzerinden ayırmadığını fark edince iyice mahcup olup başını daha da eğdi. Adam hafifçe güldü: "Hâlâ çocuk gibisin, o günkü kabalığıma mı kızgınsın?" Bir an durup ekledi: "Peki, benim hatam olsun." Susu sessiz kalmaya devam etti. Yol bozuktu, araba hafifçe sarsılırken adam elini uzattı: "Bu senin için."

Küçük, şık bir kutuydu. Susu almak istemedi ama adam kutuyu açıp içindekini gösterdi. İki tane yeşim bilezikti; su gibi berrak ve yemyeşil parlıyorlardı. Susu bu mücevherlerden pek anlamasa da çok değerli olduklarını sezmişti. Başını sallayarak, "Bu kadar değerli bir şeyi kabul edemem," dedi. Adam zorlamadı, sadece sordu: "O zaman bu hafta sonu tekrar biniciliğe gider miyiz?"

Susu yine başını salladı. Arabanın içi sessizliğe gömüldü. Sokağın başına geldiklerinde Susu derin bir nefes aldı; indikten sonra nazikçe teşekkür etti. Murong Qingyi, Susu'nun avluya girişini izledikten sonra şoföre "Sür," dedi.

Lei Shaogong, efendisinin kutudaki kurdeleyi bir bağlayıp bir çözdüğünü, sonra tekrar bağladığını görünce şaşırdı ve sordu: "Üçüncü Beyefendi, Shuangqiao'ya mı dönüyoruz?"

Murong Qingyi, "Shuangqiao'ya gidelim, anneme bir görünmem lazım," dedi.

Konak oldukça kalabalıktı; Bayan Murong birkaç hanımefendiyi yemeğe davet etmişti. Yemek yeni bitmişti ve konuklar batı koridorundaki salonda çay içip ünlü bir sanatçıdan Kunqu operası dinliyorlardı. Murong Qingyi içeride sadece kadınların olduğunu görünce kapıda duraksadı. Jinrui onu fark edip seslendi: "Üçüncü, neden içeri girmiyorsun?" İçeri girip annesini selamladı. Bayan Murong gülümseyerek, "Bugün erken dönmüşsün ama neden üniforman üzerindeyken geldin?" dedi.

"Gelir gelmez yanınıza uğramak istedim," dedi. Annesinin pürdikkat sahneyi izlediğini görünce, "Kıyafetlerimi değiştireyim," diyerek yukarı çıktı. Sivil kıyafetlerini giyip aşağı indiğinde salondaki neşeli sohbetin devam ettiğini gördü; koridorun solundan ön tarafa geçip araba istedi. Yardımcılar onun hemen çıkacağını beklemiyordu. Lei Shaogong sordu: "Duanshan'a mı gidiyoruz?" Murong Qingyi sert bir tavırla, "Çok konuşma!" dedi.

Lei Shaogong efendisinin huyunu bildiği için üstelemedi. Arabaya bindiklerinde emir geldi: "Ne yap et, Bayan Ren'i Duanshan'a getir." Lei Shaogong "Emredersiniz" dedi ama içi hiç rahat değildi; efendisinin ne kadar inatçı olduğunu biliyordu.

Lei Shaogong onun en güvendiği yardımcısıydı, yıllardır yanındaydı ve aralarında bir dostluk bağı vardı. Murong Qingyi onun suratını görünce dayanamayıp gülümsedi: "Amma korkaksın, geçen sefer Ye Fangfei'yi çağırdığımda bu kadar çekinmemiştin." Lei Shaogong konunun kapandığını anlayıp gülümsedi: "Efendim, o bir film yıldızıydı ve sizin davetinizi duyunca canına minnet bildi. Ama bu Bayan Ren..."

Konuşurken efendisinin yüzünü süzdü; Murong Qingyi'nin aklı başka yerde gibiydi, derin bir iç çekti. Lei Shaogong onun canının sıkkın olduğunu görünce sustu. Efendisinin "Gidebilirsin" işaretiyle yanından ayrılıp nöbetçi odasına döndü.

Gece işler sakindi; odadaki iki meslektaşı çay içip sohbet ediyordu. Onu görünce, "Üçüncü Beyefendi çıkıyor mu?" diye sordular. Lei Shaogong, "Niyeti vardı ama vazgeçti," dedi. Diğerlerinden biri güldü: "Demek bizim Üçüncü Beyefendi'nin de duvara tosladığı oluyormuş." Kurallar gereği bu konuyu hemen kapattılar. Lei Shaogong çayını içerken düşünüyordu; o Bayan Ren gerçekten dişli çıkmıştı. Umuyordu ki efendisinin bu hevesi geçici olsun ve yarın bir başkasını bulunca onu unutsun.

Ertesi gün Lei Shaogong'un izin günüydü. Yurt dışından dönen bir arkadaşı için Fenghuang Köşkü'nde toplanmışlardı. Gençler hasret giderirken vakit su gibi geçti; eve döndüğünde saat sekiz olmuştu. Eve

girer girmez gelen telefonla hemen Duanshan'a gitmesi istendi. Vardığında nöbetçi yardımcının kapıda beklediğini, içerinin ise ölüm sessizliğine gömüldüğünü gördü. Sessizce içeri girdiğinde yerde parçalanmış bir vazo ve etrafa saçılmış kasımpatıları gördü; koyu lacivert halının üzerindeki o çiçekler garip bir manzara oluşturuyordu. Çiçeklerin üzerinden atlayıp odaya girdi; Murong Qingyi elinde İngilizce bir dergiyle uzanmış, boş boş paravana bakıyordu. "Üçüncü Beyefendi," dedi. Adam, "Bugün iznin yok muydu?" diye sordu.

Lei Shaogong durumu anlamıştı; efendisinin öfkesi dinmişti. "Evde sıkıldım, geldim," dedi gülümseyerek. "Neden eşyalardan çıkarıyorsun hıncını? O sarı porselen vazoda gözüm vardı, isteyememiştim; meğer bugün kırılacağı varmış." Murong Qingyi onun konuyu dağıtmaya çalıştığını anlayıp, "Lafı dolandırma da ne diyeceksen de," dedi.

Lei Shaogong, "Emredersiniz," dedi ve ekledi: "Efendim, bu hafta sonu ava mı çıksak? Huo Zongqi ve Kang Mincheng'i de çağırırız." Murong Qingyi dergiyi bırakıp doğruldu: "Lafı dolandırma dedim, yine aynı şeyi yapıyorsun!" Lei Shaogong sonunda baklayı çıkardı: "Bayan Ren güzel bir kadın olabilir ama alt tarafı bir kadın, kendinizi bu kadar üzmeyin."

Murong Qingyi, "Yine kim yetiştirdi sana?" diye sordu. Lei Shaogong, "Bu kadar sinirlenince kimse gizleyemedi," dedi. Murong Qingyi, "Resmiyet taslama bana," dedi. Canı hâlâ sıkkındı. "Onun 'erkek arkadaşım var' demesini sadece bir bahane sanmıştım."

Lei Shaogong, efendisinin yüzündeki o hayal kırıklığını görünce şaşırdı. Gözünün altındaki o ince tırnak izine baktı ve o günkü nilüfer

havuzu sahnesini hatırladı. Hemen konuyu değiştirdi: "Akşam Bayan Feng ile dansa mı gitseniz? Arayayım mı?" Murong Qingyi sadece bir "Hıh" sesi çıkardı. Lei Shaogong işlerin büyümesinden korkuyordu; Murong Feng disiplin konusunda çok sertti, kulağına giderse felaket olurdu. "Telefon edeyim o zaman," diyerek dışarı çıktı ve diğer yardımcıya sordu: "Bugün asıl ne oldu?"

Yardımcılar her şeyi anlattı: "Öğleden sonra beş gibi Fanming'den dönerken feribot bekliyorduk, o sırada Bayan Ren'i bir arkadaşıyla nehir kenarında gördü." Lei Shaogong durumu anladı; mesele o kadını elde edememiş olmanın verdiği hırstı. O sırada Murong Qingyi dışarı çıktı. Lei Shaogong, "Nereye efendim?" diye sordu.

Murong Qingyi, "Ben hiçbir yere gitmiyorum, sen gidiyorsun," dedi. Lei Shaogong ne demek istediğini anladı ama itiraz etmenin faydası yoktu; efendisi gençti ve daha önce hiç reddedilmemişti. "Peki ya babanız duyarsa?" dedi çekinerek.

Murong Qingyi, "Siz ispiyonlamadığınız sürece nereden bilecek?" dedi öfkeyle. Lei Shaogong çaresizce "Emredersiniz" deyip arabayı hazırlattı.

Lei Shaogong gidince konak yine sessizliğe büründü. Burası sadece dinlenmek için kullandığı bir yer olduğu için fazla hizmetli yoktu, yardımcılar da öfkesinden korkup uzak duruyorlardı. Bahçedeki patikadan arkaya, nilüfer havuzuna doğru yürüdü. Rüzgâr estikçe yapraklar hışırdıyordu. Susu'yu hatırladı; o yeşil elbisesi, göğsüne dökülen simsiyah saçları ve o sonbahar suyu gibi duru gözleri... Gülümsemesi dişlerini göstermeyen, nazik bir tebessümdü ama dudağının kenarı hafifçe yukarı

kalkınca insanı büyüleyen bir yanı vardı. Yüzündeki yara izi geçmişti ama hayatında ilk kez bir dirençle karşılaşmıştı. İçindeki o huzursuzluk, esen serin rüzgârla daha da körükleniyordu.

Bir süre sonra bir yardımcı geldi: "Üçüncü Beyefendi, Bayan Ren geldi."

Duanshan'daki ev küçük ama çok şıktı. Odalar geleneksel tarzda döşenmişti; gül ağacı mobilyalar, üzerinde gümüş ipliklerle işlenmiş büyük nilüfer desenleri olan ipek minderler... Kapının girişinde on iki kanatlı, üzerinde çiçek oymaları olan muazzam bir paravan duruyordu. Lambanın loş ışığı odayı eski zaman mumları gibi aydınlatıyordu. Ayak seslerini duyan Susu'nun korkusu daha da arttı, bir adım geri çekildi. Murong Qingyi onun bembeyaz yüzünü ve dağılmış saçlarını görünce, "Korkma, benim," dedi. Ama Susu bir tuzağa düşmüş küçük bir ceylan gibi çaresizce geri kaçtı. "Eve gitmek istiyorum," diye inledi. Adam hafifçe güldü: "Burası evinden daha güzel değil mi?" Elini tutup onu yazı masasına doğru çekti, bir kutuyu açtı. İçindeki mücevher ışıl ışıl parlıyordu.

"Bu inci," dedi alçak sesle, "saraydan çıkma olduğu söylenir. Büyükannemden miras kaldı, adı 'Yue'." Zinciri boynuna takmak istedi ama Susu, "İstemiyorum, eve gitmek istiyorum," diyerek onu itmeye çalıştı. Adam onun bileğini yakaladı. "Susu," diye fısıldadı. Susu dengesini kaybedip onun kucağına düştü. Kurtulmaya çalıştı ama adam onu bırakmadı. Adam onu öpmeye başladığında Susu elini kaldırdı ama adam hazırlıklıydı, başını çevirip kurtuldu. Susu ne kadar çabalasa da adamın gücüne karşı koyamıyordu. Öpücükler dudaklarına, yüzüne, boynuna iniyordu. Susu umutsuzca masadaki bir şeye uzanmaya çalıştı ama yetişemedi. Sonunda bir elini kurtarıp masaya savurdu; masadaki çay

fincanı büyük bir gürültüyle yere düşüp paramparça oldu.

Korku her yanını sarmıştı; adam onu kucağına alıp yatağa taşıdı. Gözyaşları adamın ellerine damlıyordu. Susu yerdeki porselen parçalarından birini kaptı ama adam hemen fark edip bileğini sıktı ve parçayı elinden alıp fırlattı. Susu hıçkırarak ağlıyordu ama gücü tükenmişti. Tırnaklarını adamın kollarına geçirdi ama adamın umurunda değildi; sadece kendi arzusunun peşindeydi. Susu'nun gözyaşları yastığın püsküllerini ıslatıyordu; o kaçamadığı soğukluk, ateşten daha yakıcıydı, sanki her şeyi küle çevirecekti. Dışarıda hafif bir yağmur başladı, çınar yapraklarına düşen damlalar hışırdayarak çoğaldı. Kıyafetler, fırtınada dökülen çiçek yaprakları gibi sessizce yere serildi.

Saat altı sularında yağmur iyice hızlandı. Wuchi'nin sonbaharı yağmurludur ama böylesine şiddetlisi nadir görülürdü. Lei Shaogong aniden uyanıp doğruldu; gelen telefon sesini duyunca bir şeylerin ters gittiğini anladı. Aceleyle giyinip dışarı çıktı. Nöbetçi yardımcı kapıdaydı: "Shuangqiao'dan aradılar, Efendi Hazretleri Üçüncü Beyefendi'yi çağırıyor."

Lei Shaogong'un içine bir kurt düştü; hemen yukarı çıkıp kapıyı çaldı. Murong Qingyi normalde ağır uyurdu ama hemen uyandı: "Ne oldu?"

"Babanız sizi çağırıyor."

Murong Qingyi işin ciddi olduğunu anladı. Hemen aşağı indi, araba hazırdı. Lei Shaogong yolda, "Nedenini söylemediler ama..." dedi ve sustu. Bu saatte gelen bir çağrı hayra alamet değildi.

Yağmur o kadar şiddetliydi ki farların ışığı bembeyaz bir duvar gibi geri dönüyordu. Duanshan ile Shuangqiao arası yakındı ama yağmur yüzünden bir saatte ancak varabildiler. Bicheng Nehri üzerindeki iki taş köprüye vardıklarında yağmur biraz hafiflemişti. Nehir suları çamurlu ve hırçındı. Köprüyü geçince konağın önünde onlarca arabanın beklediğini gördüler.

Normalde kapıya kadar giderlerdi ama Lei Shaogong temkinli davranıp efendisine baktı. Murong Qingyi, "Burada dur," dedi ve dışarıda indi. Şemsiyeli yardımcılar onu karşıladı. Bahçedeki çiçekler yağmurdan perişan olmuştu; o güzelim kasımpatılar çamura bulanmıştı. Shuangqiao konağı eski ve derin bir yapıydı; koridorlardaki taşlarda yankılanan ayak sesleriyle doğu salonuna ulaştılar.

【 SEKİZ 】

Lei Shaogong salonun girişinde durup yardımcıların odasına geçti. Orada günlük gazete ve mektuplar tasnif ediliyordu. O sırada Birinci Yardımcılar Odası'nın başkan yardımcısı Wang Linda içeri girdi; Lei Shaogong ile çok yakındılar ama bu sefer sadece başıyla selam verdi. Lei Shaogong, "Mesele ne?" diye sordu. Wang Linda, "Manghu'da bir heyelan olmuş," dedi. Lei Shaogong huzursuzca sordu: "Ne zaman olmuş?" Wang Linda, "Sabah beş gibi haber gelmiş, Efendi Hazretleri hemen kurmayları çağırdı; çok öfkeli," dedi. Lei Shaogong durumun vahametini anladı.

Wang Linda, "Bir şey daha var," dedi ve dışarı çıktılar. Yağmur artık çiselemeye başlamıştı. Wang Linda bahçedeki kuşları izleyerek devam etti: "Dün gece Efendi Hazretleri, Üçüncü Beyefendi'nin bankadan yüklü miktarda para çektiğini öğrenmiş. Zaten canı sıkkındı, bir de bu Manghu meselesi eklenince kıyamet koptu." Lei Shaogong'un sırtından soğuk terler boşaldı. "Hanımefendi nerede?" diye sordu.

"Dün büyük hanımla birlikte Suigang'a gittiler."

Lei Shaogong, "Şimdi kim var içeride?" diye sordu.

"Toplantıda Tang Haoming ve diğerleri var."

Lei Shaogong, "Onlar bir işe yaramaz, ben hemen Bay He'yi arayayım," dedi. Wang Linda, "Belki de çok geç," dedi. O sırada bir görevli gelip Wang Linda'yı telefona çağırdı. Lei Shaogong hemen He Xuyan'ı aradı; neyse ki hemen ulaştı. "Ben Lei Shaogong, durum acil, He Bey

buraya gelmeli," dedi. Karşı taraf "Hemen geliyoruz" deyince biraz rahatladı.

Yardımcılar odası sessizdi, bu sessizlik Lei Shaogong'u daha da geriyordu. O sırada bir görevli nefes nefese içeri girdi: "Efendi Hazretleri fena patladı, aile asasını çıkardı!" Lei Shaogong en çok bundan korkuyordu. "Kimse engel olmuyor mu?"

"Kimse cesaret edemiyor, Üçüncü Beyefendi de inat edip özür dilemiyor."

Lei Shaogong, "O hiç özür diler mi? O inat yüzünden kaç kere canı yandı," dedi çaresizce. İçeridekilerin engel olmaya çalıştıkça babasının daha da öfkelendiğini, asanın kırıldığını, sonra şömine demirini kaptığını öğrendiler. Konak sorumlusu Jin Yongren araya girince onu bile itmişti. Jin Yongren dışarı çıkıp, "Hemen Hanımefendi'yi arayın!" diye bağırdı.

Lei Shaogong koridorda volta atarken He Xuyan'ın arabasının geldiğini gördü. Hemen karşılayıp durumu anlattı. He Xuyan hiç vakit kaybetmeden içeri daldı. Jin Yongren onu görünce rahat bir nefes aldı.

Bir süre sonra Murong Qingyi'yi iki kişi kolları arasında dışarı çıkardı. Yüzü kül gibiydi, yürümekte zorlanıyordu. Lei Shaogong hemen yardıma koştu: "Doktor Cheng'i çağırın!"

Bayan Murong ve Jinrui öğleden sonra yetişebildiler. Bayan Murong oğlunun halini görünce gözyaşlarına boğuldu. "Neden bu kadar insafsızca vurdu çocuğa?" diye sordu yardımcılara. Lei Shaogong, "Manghu meselesi,

para mevzusu ve birkaç küçük olay birleşince oldu," dedi. Bayan Murong ağlayarak, "Biraz iş meselesi için evladını öldürecek miydi yani?" dedi.

Jinrui, "Anne, babam sinirlenince eline ne geçerse vurur, biliyorsun," diyerek annesini teselli etmeye çalıştı. Bayan Murong, "Oğluma iyi bak Lei," diyerek odasına çekildi.

Akşamüzeri yağmur tekrar başladı. Murong Qingyi uyandığında her yeri ter içindeydi. "Saat kaç?" diye sordu. Lei Shaogong, "Yediye geliyor, bir şeyler yer misin?" dedi. Murong Qingyi, "İştahım yok," dedi ve ekledi: "Annem nerede?"

"Aşağıda. Efendi Hazretleri ile konuşuyor. Herkes ilk kez Hanımefendi'yi bu kadar öfkeli görmüş."

Murong Qingyi halsizce, "Bana kıyamıyor işte... Her yerim çok ağrıyor Lei, git anneme söyle, babamın öfkesi geçmeden üstüne gitmesin, işler daha da sarpa sarar."

Lei Shaogong, "Efendi Hazretleri seni yurt dışına göndermek istiyormuş, Hanımefendi ona kızıyor," dedi.

Murong Qingyi acı bir gülümsemeyle, "Biliyordum, babam bu sefer beni gerçekten defetmeye kararlı," dedi.

Bayan Murong odaya girdiğinde Lei Shaogong dışarı çıktı. Anne oğul dertleştiler. Bayan Murong, "Baban seni okumaya gönderecek, senden ayrılmaya nasıl dayanırım?" diyerek ağladı. Murong Qingyi ise artık

kabullenmişti: "Yurt dışı belki de iyi olur anne."

Birkaç gün sonra Murong Qingyi ayağa kalkabildi. Babasının yanına indiğinde babası yine sertti: "Şu ciddiyetsiz halin hiç değişmemiş. Seni orduya verdim ki disiplin öğrenesin ama hiçbir işe yaramamış." Bayan Murong araya girip ortamı yumuşattı. Murong Qingyi ev hapsine alınmıştı, tüm yardımcıları değiştirilmişti. Birkaç gün sonra annesi onu bizzat yurt dışına uğurladı.

Güz gitti kış geldi, kış bitti bahar geldi; yıllar su gibi akıp geçti. Tam dört yıl devrilmişti.

Yine yağmurlu bir sonbahar akşamıydı. Kuliste kızlar cıvıl cıvıl şakalaşıyordu. Susu bir kenarda bale pabuçlarının bağcıklarını bağlıyordu. Mulan yanına gelip, "Susu, içim çok huzursuz," dedi. Susu gülümsedi: "Artık büyük bir yıldızsın, hâlâ mı sahne korkun var?" Mulan, "Korku değil de, Hanımefendi'nin geleceğini duydum, elim ayağım titriyor," dedi. Susu bunu duyunca bir an donup kaldı. Mulan devam etti: "Bayan Murong bale konusunda çok uzmandır, rezil olmaktan korkuyorum." Susu bir süre sonra onu teselli etti: "Korkma, sen çok iyisin, o yüzden seni izlemeye geliyor."

Sahne amiri gelip Mulan'ı çağırdı. Susu yalnız kalınca ellerinin titrediğini fark etti. Dışarıda yağmur şiddetleniyordu. Sahneden gelen müzik sesi hüzünlüydü. Sahnedeki hayat trajedi de olsa bir anlık mutluluk sunuyordu ama gerçek hayatta o bile lükstü.

Susu aynadaki aksine bakarken donup kalmıştı. Vücudu buz kesmişti, alt dudağını kanatana kadar ısırıyordu. İçinde dört yıl önceki o kabus yeniden canlanıyordu.

Aniden sahne amiri içeri daldı: "Susu! Çabuk, Mulan ayağını burktu! Son perdeyi sen oynayacaksın!"

Susu'nun dünyası başına yıkıldı: "Hayır," dedi fısıltıyla.

"Delirdin mi? Yıllardır bu anı bekliyordun, neden reddediyorsun?"

Susu geri çekildi: "Yapamam... İki yıl ara verdim, hiç başrol oynamadım."

Ama kimse onu dinlemedi; yönetmen ve öğretmenler onu apar topar sahneye ittiler. Perde açıldı, geri dönüş yoktu.

Müzikle birlikte hareket etmeye başladı. Yılların birikimi olan o refleksler devreye girdi; her bir adım, her bir dönüş kusursuzdu. Ama içindeki acı tarif edilemezdi. Kendini ateşte kavrulan bir balık gibi hissediyordu. Sahne bittiğinde alkış tufanı koptu ama o selam vermeyi bile unutmuştu.

Kulise döndüğünde herkes onu tebrik ediyordu ama o sadece kaçmak istiyordu. O kalabalığın içinde birinin varlığı onu dehşete düşürüyordu.

Yönetmen heyecanla geldi: "Hanımefendi geliyor!"

Susu'nun elindeki havlu yere düştü. Eğilip alırken biri ondan önce davrandı. Başını kaldırdığında Bayan Murong'un gülümsediğini gördü. "Ne kadar güzel bir çocuk, dansı kadar kendi de güzel," dedi Hanımefendi.

Susu masanın kenarına tutunmasa düşecekti. Bayan Murong onun elini tutup iltifatlar etti. Susu sadece "Merhaba efendim" diyebildi. O sırada gözü uzağa kaydı; o oradaydı. Dört yıl önceki gibi asil ve vakur... Susu'nun rengi bembeyaz oldu. Onun dünyasından tamamen çıktığını sanmıştı ama işte yine karşı karşıyaydı.

Dehşet dolu bir korku tüm benliğini sardı.

Kulis kalabalıktı ama Susu için her yer ölüm sessizliğindeydi. Fotoğraflar çekiliyor, çiçekler veriliyordu; Susu bir kukla gibi sadece denileni yapıyordu.

Bayan Murong ve ekibi nihayet gitti. Herkes kutlama için yemeğe giderken Susu hasta olduğunu söyleyip arka kapıdan çıktı.

Yağmur çok şiddetliydi. Bir şemsiye üzerine siper oldu. Şemsiyeyi tutan adama baktı; o tanıdık yardımcıydı. "Bayan Ren, uzun zaman oldu," dedi Lei Shaogong. Caddenin karşısındaki siyah arabayı işaret etti: "Lütfen arabaya binin, efendim sizinle konuşmak istiyor."

Lei Shaogong, Susu'nun itiraz etmesinden korkuyordu ama Susu sadece bir an tereddüt edip arabaya doğru yürüdü. Dört yıl sonra bu güzellik, beraberinde büyük bir fırtınayı da getiriyordu.

【 DOKUZ 】

Duanshan'daki ev yeni tadilattan geçmişti; her köşeden taze bir zarafet fışkırıyordu. Susu arabadan inerken bir an tereddüt etti; neyse ki oturma odasının düzeni eskisi gibi bırakılmıştı. Lei Shaogong, aralarındaki mahremiyeti bozmamak adına kapıyı üzerlerine kapatıp dışarı çıktı. Koridorda asılı duran küçük lambanın baygın sarı ışığı, yeni dökülmüş çimento zemini aydınlatıyordu. Dışarıda ise dinmek bilmeyen bir yağmur sesi vardı. Murong Hanım'a eşlik ettikleri için üzerlerinde resmî askerî üniformaları vardı; kumaşın ağırlığı ve kalınlığı yüzünden koridorda birkaç tur attıktan sonra terlemeye başlamıştı. Sıkıntıyla bir tur daha dönerken içeriden Murong Qingyi'nin sesini duydu: "Küçük Lei!"

Hemen cevap verip oturma odasının kapısına vardığında, Susu'yu koltuğun kenarına yığılmış, ağlar vaziyette buldu. Lambanın ışığı altında Murong Qingyi'nin yüzü kireç gibi bembeyazdı. Onu daha önce hiç böyle görmemiş olan Lei Shaogong dehşete kapılarak sordu: "Üçüncü Bey, neyiniz var? Ne oldu?" Murong Qingyi'nin bakışları karmaşıktı, sanki akılalmaz bir şok yaşamış gibi donuklaşmıştı. Lei Shaogong daha da endişelenerek elini tuttu: "Üçüncü Bey, ne oldu? Elleriniz buz kesmiş."

Murong Qingyi dönüp Susu'ya bir bakış attı, sonra Lei Shaogong ile birlikte koridora çıktı. Oturma odasındaki avizenin ışığı kapıdan sızıp yüzüne vuruyordu; ifadesi hâlâ bir rüyadaymışçasına dalgındı. Bir süre sonra, "Git ve benim için bir iş hallet," dedi.

Lei Shaogong "Emredersiniz," dedi ama devamı gelmeyince endişeyle tekrar seslendi: "Üçüncü Bey?"

Murong Qingyi, "Git... benim için birini bul," dedi. Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Bu işi bizzat sen yürüteceksin, kimsenin ruhu bile duymayacak."

Lei Shaogong tekrar "Emredersiniz," dedi. Murong Qingyi bir kez daha duraksadı, sonra nihayet baklayı ağzından çıkardı: "Shengci Yetimhanesi'ne git. Orada bir çocuk bul; yedi temmuz doğumlu, bu yıl üç yaşına basmış olmalı."

Lei Shaogong, "Anlaşıldı," dedi ve sordu: "Üçüncü Bey, bulunca ne yapayım?"

Murong Qingyi bu soru karşısında afallamış gibiydi. Uzun bir sessizliğin ardından kendi kendine mırıldandı: "Bulunca... ne mi yapmalı?"

Lei Shaogong işin içinde bir gariplik olduğunu seziyor ama tahminde bulunmaya cesaret edemiyordu. Murong Qingyi, "Bulur bulmaz bana haber ver, hemen şimdi git," deyince, Lei Shaogong defalarca onaylayıp derhal arabasına atlayarak yola koyuldu.

Murong Qingyi oturma odasına döndüğünde Susu'nun hâlâ aynı yerde, dalgın ve hareketsiz yattığını gördü. Elini uzatıp yavaşça saçlarını okşadı. Susu içgüdüsel bir refleksle geri çekilse de Qingyi buna izin vermedi, onu doğrultmaya çalıştı. Genç kadın kurtulmak için çabaladı ama Qingyi onu sertçe göğsüne bastırdı. Susu çırpınsa da nafileydi; sonunda hıçkırıklar içinde inleyerek adamın kolunu var gücüyle ısırdı. Qingyi kolunu çekmedi; genç kadın sanki tüm öfkesini ve kederini o diş izlerine

akıtmak istercesine daha da sert ısırdı. Qingyi, kolundan kan sızana dek kılı bile kıpırdamadan, sadece kaşlarını çatarak bu acıya katlandı. Susu sonunda ağzını gevşetti, başını göğsüne gömüp ağlamaya devam etti; adamın üniformasının önü sırılsıklam olup tenine buz gibi yapışana dek durmadı. Qingyi usulca sırtını sıvazlarken, o inatla adamın göğsüne yaslanmış, sessizce içini çekiyordu.

Bitap düşene kadar ağladıktan sonra nihayet sakinleşti. Pencerenin dışında hüzünlü bir yağmur sesi vardı; saçaklardan süzülen damlalar sabaha kadar ince ince tıkırdadı.

Gün ağarırken yağmur hâlâ dinmemişti. Yaver, aldığı telefon üzerine parmak uçlarında yürüyerek oturma odasına girdi. Murong Qingyi hâlâ orada oturuyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü. Susu ise uyuyakalmıştı. Qingyi bir koluyla onu sarmış, koltuğa yarı uzanmış haldeydi. Yaveri görünce kaşlarını kaldırdı.

Yaver fısıltıyla, "Müdür Lei telefonda, sizinle görüşmek istiyor," dedi.

Murong Qingyi başıyla onayladı. Hareket etmeye yeltendiğinde kaşlarını çattı; vücudunun yarısı uyuşmuş, hissizleşmişti. Durumu fark eden yaver hemen bir yastık getirdi. Qingyi yastığı Susu'nun başının altına yerleştirdikten sonra ayağa kalktı. Bacakları karıncalanıyordu; kan akışının düzelmesini bekledikten sonra telefona gitti.

Lei Shaogong her zaman ağırbaşlı biriydi ama bu kez sesinde bariz bir telaş vardı: "Üçüncü Bey, çocuğu buldum ama durumu çok ağır."

Murong Qingyi'nin zihni darmadağındı: "Durumu ağır mı? Nesi var?"

Lei Shaogong, "Doktorlar beyin iltihabı diyorlar, şu an yerinden kıpırdatmak imkânsız. Korkarım durum pek iyi değil. Üçüncü Bey, ne yapalım?" dedi.

Murong Qingyi dönüp paravanın arasından Susu'ya baktı. Genç kadın hâlâ derin bir uykudaydı; uykusunda bile kaşları hafifçe çatıktı, sanki üzerine ince bir keder bulutu çökmüş gibiydi. Qingyi'nin içi bomboştu, sadece "Çocuğun başından ayrılma, her gelişmede beni ara," diyebildi.

Telefonu kapattıktan sonra koridorda birkaç tur attı. Ülkeye döndüğünden beri omuzlarında pek çok resmî görev ve karmaşık işler vardı. Yaver bir yandan saatine bakıyor, bir yandan da ne yapacağını bilemiyordu. Efendisinin kararsız halini görünce araya girmeye çekiniyordu. Ancak saat yediye gelince mecburen yanına gidip hatırlattı: "Üçüncü Bey, bugün Wuchi'de toplantınız var."

Qingyi o an hatırladı, huzursuzluğu daha da arttı: "Onlara telefon et, başımın şiddetli ağrıdığını söyle." Yaver çaresizce emri yerine getirmeye gitti. Mutfaktan kahvaltı geldi ama Qingyi'nin boğazından tek lokma geçmiyordu; bir el hareketiyle tepsiyi geri gönderdi. Çalışma odasına geçip eline rastgele bir kitap aldı ama saatlerce tek bir sayfa bile çevirmedi. Saat on biri bulduğunda Lei Shaogong tekrar aradı. Telefonu kapattığında Qingyi'nin alnı buz gibi ter içindeydi, içi çekiliyordu. Oturma odasına dönerken dikkati dağıldı, halının kenarına takılıp sendeledi; yaver son anda koluna girip onu tuttu. Yaver, efendisinin morarmış yüzünü ve sımsıkı kapalı dudaklarını görünce dehşete düştü. Qingyi kendini toparlayıp yaverin elini itti ve paravanı geçti. Susu pencerenin önünde durmuş, elinde

bir çay bardağı tutuyordu ama tek yudum bile almamıştı; bardağın kenarını dalgınca ısırıyor, boşluğa bakıyordu. Onu görünce bardağı bıraktı ve sordu: "Çocuk bulundu mu?"

Qingyi alçak sesle, "Hayır... Onu birilerinin evlat edindiğini söylediler. Adres bırakmamışlar, bulmak çok zor olacak," dedi.

Susu başını öne eğdi, bardağındaki su hafifçe dalgalandı. Qingyi güçlükle konuştu: "Ağlama sakın."

Genç kadının sesi iyice kısıldı: "Ben... onu göndermemeliydim... ama başka... başka çarem yoktu..." Sonunda hıçkırıklara boğuldu. Qingyi'nin yüreği dağlanıyordu; neden bu kadar canının yandığını kendisi de anlayamıyordu. Yirmi küsur yıllık ömrü boyunca her istediğini elde etmiş, hayatı hep zaferlerle geçmişti; ancak bugün ilk kez çaresizliğin ne olduğunu anlıyordu. Onun gözyaşları karşısında bile çaresizdi; o damlalar yarasına dökülen tuz gibi, ruhunun en derinlerinde sızım sızım bir acı uyandırıyordu.

Lei Shaogong ancak akşamüzeri Duanshan'a dönebildi. Kapıdan girer girmez yaver onu karşıladı, derin bir nefes alarak: "Müdür Lei, şükür geldiniz. Üçüncü Bey başının ağrıdığını söyleyip gün boyu ağzına lokma koymadı. Doktor Cheng'i çağıralım dedik, bize öfke saçtı." Lei Shaogong "Anladım," dedi ve sordu: "Bayan Ren nerede?"

"Bayan Ren üst katta, Üçüncü Bey ise çalışma odasında."

Lei Shaogong bir an düşündükten sonra Murong Qingyi'nin yanına

gitti. Hava çoktan kararmıştı ama odada ışık yanmıyordu; Qingyi karanlığın içinde tek başına oturuyordu. "Üçüncü Bey," dedi Lei Shaogong, "Shuangqiao'ya dönmeniz gerek, bu akşamki toplantıya geç kalacaksınız."

Qingyi istifini bozmadı. Lei Shaogong yaklaştığında sordu: "Çocuk... nasıldı?"

Lei Shaogong karanlıkta onun yüzünü göremiyordu ama sesindeki o boğuk tını içini sızlattı: "Çocuk çok usluydu. Gittiğimde artık konuşamıyordu, son ana kadar hiç ağlamadı, sadece uyuyor gibiydi. Yetimhanedeki rahibe, çocuğun hep çok söz dinlediğini, hastalandıktan sonra bile hiç huysuzluk etmediğini, sadece 'anne' diye sayıkladığını söyledi."

Murong Qingyi mırıldandı: "Demek... anne dedi... Beni hiç çağırmadı mı?"

Lei Shaogong, "Üçüncü Bey," dedi, "yaşananlar çok acı ama artık geride kaldı. Kendinizi harap etmeyin; eğer birileri bir şey sezip de babanızın kulağına giderse, başımıza büyük bir felaket açılır."

Murong Qingyi uzun bir sessizliğin ardından, "Bu işi iyi hallettin," dedi. Bir süre sonra ekledi: "Bayan Ren'in yanında tek kelime etme. Eğer soracak olursa, çocuğun bulunamadığını, başkaları tarafından evlat edinildiğini söyle."

Üst kata, yatak odasına kıyafetlerini değiştirmeye gittiğinde Susu uyuyakalmıştı. Mutfaktan gelen yemeklere neredeyse hiç dokunulmamış,

tepsi öylece duruyordu. Yatağın köşesine bir bebek gibi kıvrılmış, yorganın ucunu sıkıca tutmuştu. Uzun kirpikleri bir kelebeğin kanatları gibi nefes aldıkça titriyordu; Qingyi bu titreyişin kendi kalbinde yankılandığını hissetti, canı yandı.

Susu sabah uyandığında hava açmıştı. Perdeler çekilmemişti; pencerelerden sızan güneş ışığı, havada uçuşan altın rengi toz zerrelerini bir sahne ışığı gibi aydınlatıyordu. Sonbaharda böyle güzel bir havaya nadir rastlanırdı; dışarıda rüzgârın kuruyan yaprakları hışırdatan sesi duyuluyordu. Yorganda hafif bir zambak kokusuyla karışık, belli belirsiz bir nane ve tütün aroması vardı. Yüzüne değen ipek çarşaf hâlâ serindi. Gözlerini mahmurlukla açtığında, fildişi rengi dantel perdelerin rüzgârla hafifçe dalgalandığını gördü ve nerede olduğunu hatırladı.

Ev sessizliğe gömülmüştü. Yüzünü yıkayıp saçlarını gelişigüzel topladı. Odadan çıktığında koridorda da kimsecikler yoktu. Aşağı indiğinde yaverle karşılaştı. Yaver nazikçe, "Günaydın Bayan Ren," dedi. Susu "Günaydın," diye karşılık verip duvardaki saate baktığında saatin dokuza geldiğini gördü ve "Eyvah!" diye bağırdı. Yaver hemen durumu kavrayarak sordu: "Bayan Ren, aceleniz mi var?"

"Bu sabah antrenmanım vardı, burası şehre çok uzak..." Sesi kısıldı; yaşadığı onca yorgunluktan sonra bu kadar derin uyuyup bu saate kalacağını tahmin etmemişti. Yaver, "Sorun değil, hemen arabayı hazırlatıyorum, sizi şehre yetiştiririz," dedi ve itiraz etmesine fırsat vermeden dışarı çıktı. Susu çok geç kalmaktan korkuyordu ama araba o kadar hızlıydı ki on beş dakika içinde varması gereken yere ulaştı.

Dans kıyafetlerini giyip çalışma salonuna geçtiğinde herkes pürdikkat

çalışıyordu. Sadece Zhuang Chengzhi onun sessizce içeri girdiğini fark etti ama bir şey demedi. Öğlen her zamanki gibi küçük bir lokantada toplanıp neşeyle güle oynaya yemek yediler. Susu'nun iştahı yoktu, sadece onlara eşlik ediyormuş gibi yaptı. Yemekten sonra dışarı çıktığında, caddenin karşısında siyah, parlak bir Chevrolet duruyordu. Pencereden bir el sallandı: "Susu!" Bu Mulan'dı.

Susu sevinçle yanına gitti: "Ayağın nasıl oldu?" Mulan gülümseyerek, "Çok daha iyiyim," dedi. "Hadi gel, bir kahve içelim."

Sık sık gittikleri o kafeye geçtiler; Mulan oranın dondurmasına bayılırdı. Susu normalde tatlıyı pek sevmezdi ama boş oturmamak için bir kestane pastası söyledi. Gümüş kaşığıyla pastadan küçük bir parça koparıp ağır ağır ağzında eritti. Mulan, "Dün neredeydin? Her yerde seni aradım," diye sordu. Susu ne diyeceğini bilemeyerek sadece iç geçirdi. Mulan gülerek, "Birisi seni yemeğe davet etmemi istedi; hani şu kuyumcuda rastladığımız Bay Zhang," dedi. Susu, "Biliyorsun, ben öyle davetlerden pek anlamam," diye yanıtladı. Mulan, "Ben de öyle dedim ama yönetmenimiz yalvar yakar oldu, illa söylememi istedi," dedi ve ekledi: "Bu Bay Zhang, 'Kuğu Gölü' gösterimize sponsor olmak istiyormuş. Bizim yönetmen parayı görünce gözü döndü tabii, sen yine de aldırma."

Susu pastasını yerken Mulan birden, "Artık dans etmek istemiyorum... gücüm de kalmadı. Bunca yıldan sonra bırakmak zor gelse de durum bu," dedi. Susu şaşkınlıkla, "Bırakmak mı? Ama yönetmen sana güveniyor," dedi. Mulan gülümseyerek, "Önceki akşam o kadar iyi dans ettin ki, yönetmen artık sana güveniyor," diye karşılık verdi.

Susu kaşığını bırakıp sordu: "Mulan, bana kızdın mı?"

Mulan başını salladı: "Sen benim en iyi dostumsun, senin başarılı olmanı senden çok ben isterim. Sadece bunca yılın yorgunluğu üzerime çöktü, artık evlenip yuva kurmak istiyorum."

Susu bu habere hem şaşırdı hem de sevindi: "Gerçek mi? Xu ailesi sonunda razı mı oldu? Çok tebrik ederim."

Mulan'ın gülümsemesine hafif bir keder çöktü: "Hâlâ razı değiller ama Changning'e güvenim tam." Kahvesini bir dikişte bitirip bardağı masaya bıraktı: "Hadi, bu tatsız konuları kapatalım da biraz mağazaları gezelim."

Bütün öğleden sonrayı mağaza mağaza gezerek geçirdiler, ayaklarına kara sular inmişti. Mulan bir sürü yeni kıyafet ve ayakkabı almış, paketleri arabanın arka koltuğuna yığmıştı. Aniden hatırladı: "Yeni, çok lüks bir restoran açılmış, seni oraya götüreyim." Susu arkadaşının moralinin bozuk olduğunu biliyordu, bu yüzden itiraz etmedi. Restoranın önünde indiklerinde, yol kenarında duran bir araba Susu'ya çok tanıdık geldi ama nerede gördüğünü çıkaramadı. İçeri girer girmez Lei Shaogong ile karşılaştı. Lei Shaogong onu görünce şaşırdı: "Bayan Ren."

Mulan da bu karşılaşmaya şaşırmıştı. Lei Shaogong, "Üçüncü Bey içeride, her yerde sizi aratıyordu," deyince Susu'nun zihni bulandı. Lei Shaogong onları içeri buyur etti; garson büyük bir süitin kapısını açtı. Murong Qingyi onu görünce masadakileri bırakıp ayağa kalktı: "Ah, demek seni bulabildiler?" Sonra ekledi: "Dün gece toplantı çok geç bitti, o yüzden dönemedim. Bir daha böyle habersiz gitme, bütün öğleden sonra seni aradılar."

Masadakiler, Üçüncü Bey'in bir kadına böyle hesap verdiğini hiç duymamışlardı; hepsi bir an donup kaldı. Ardından arkadan bir gülüş yükseldi: "Üçüncü Bey, hepimiz şahidiz, dün gece gerçekten Shuangqiao'daydık." Masadakiler kahkahalarla gülmeye başladı. Biri, "Neyse ki şahitlik ettik de bu 'hesap sorma' yemeği, 'kavuşma' yemeğine dönüştü," diye espri yaptı. Susu bu yanlış anlama karşısında kıpkırmızı kesilip başını öne eğdi. Murong Qingyi gülerek, "Saçmalamayı kesin, yaşınızdan başınızdan utanın," dedi ve Susu'nun elini tutup onu masaya davet etti. Masadakiler saygın büyükleri olduğu için onları tek tek tanıttı: "Bak, bu Yu Amcan, bu Li Amcan, bu Wang Amcan, bu da Guan Amcan." Ona sanki küçük bir çocukmuş gibi hitap ediyordu ama bu hitap üzerine dört adam da hızla ayağa kalkıp "Estağfurullah," diyerek nezaket gösterdiler. Qingyi'nin daha önce pek çok sevgilisi olmuştu ama hiçbirini böyle resmî bir ortamda tanıştırmamıştı; bu durum masadakilerin kafasını karıştırsa da Qingyi aldırış etmedi. Susu zaten az konuşan biriydi, yabancıların yanında iyice sessizleşti. Mulan da o neşeli halinden sıyrılmış, suskunluğa bürünmüştü. Masada sadece büyüklerin anlamadığı konular üzerine yaptıkları şakalar ve sohbetler dönüyordu.

Yemek bitip dışarı çıktıklarında, Batı eğitimi almış olan Murong Qingyi, Susu'nun çantasını nezaketle aldı ama hemen yavere uzattı. "Mağazaları gezdiğini söyledin, neler aldın?" diye sordu.

Susu, "Mulan'a eşlik ettim, kendime bir şey almadım," dedi. Qingyi gülümseyerek, "Bir dahaki sefere Küçük Lei'ye haber ver de sana araba ayarlasın. Bir şey almak istersen büyük mağazaların hepsinde hesabım var, ismimi vermen yeterli," dedi. Susu başını eğip cevap vermedi. Mulan durumu fark edip bir bahane uydurarak yanlarından ayrıldı.

Susu onunla birlikte aşağı indiğinde arabanın yanında duraksadı. Yaver kapıyı açınca cesaretini toplayıp, "Ben artık eve gitmeliyim," dedi. Qingyi, "Zaten eve gidiyoruz," diyerek doğal bir tavırla elini beline doladı. Susu'nun kalbi hızla çarpmaya başladı ama bir şey diyemeden arabaya bindi.

Arabada da elini çekmedi. Susu pencereden hızla akıp giden manzaraya bakarken zihni karmakarışıktı; hiçbir şeyi kavrayamıyor, bu belirsizlikten korkuyordu. Qingyi onu hep korkutuyordu; tanıştıkları ilk günden beri bu korku ruhuna kök salmıştı.

Duanshan'a döndüklerinde Qingyi çalışma odasına geçti, Susu ise üst kata çıktı. Odadaki fildişi rengi abajurun ışığı duvara bal rengi bir sıcaklık yayıyordu. Bu gece gökyüzünde ışıl ışıl bir dolunay vardı; dalların arasından süzülerek yükseliyordu. Ay ışığı ve lamba ışığı odanın her köşesine sızmış, gümüşî bir nehir gibi her yeri kaplamıştı. Susu bu huzurlu atmosferde uyuyakaldı.

Gece yarısı aniden bir ürpertiyle uyandı. Karanlığın içinde bir elin yanağını okşadığını hissetti. Yüzü alev alev yanmaya başladı, içgüdüsel olarak geri çekilmek istedi ama Qingyi omuzlarından tutup onu durdurdu. Dudakları yakıcı bir sıcaklıktaydı; Susu dirense de Qingyi'nin baskın öpücüğü nefesini kesti. Onu itmeye çalıştı ama Qingyi'nin elleri kıyafetlerinin arasından süzülerek aralarındaki tüm engelleri kaldırmaya niyetliydi. Susu'nun direnci kırılırken, Qingyi onu daha sıkı sarıp fısıldadı: "Susu..."

Dantel perdeler, bahar rüzgârıyla dalgalanan bir göl yüzeyi gibi

hafifçe kıpırdadı.

【 ON 】

Akşamüzeri sert bir rüzgâr çıktı. Wuchi'nin kışı normalde çok sert geçmezdi ama bu poyraz insanın kemiklerine işliyordu. Isıtmalı odalardan dışarı çıkanlar, rüzgârın kamçısıyla irkildiler. Koridorda yankılanan sert topuk seslerini duyan Murong Qingyi'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Gelen, pembe beyaz yanakları heyecandan kızarmış olan kız kardeşi Weiyi'ydi. Qingyi mahsus adımlarını yavaşlatarak, "Weiyi, bu ne hal? Genç bir kıza hiç yakışıyor mu bu acele? Annem görse ne der?" dedi. Weiyi başını dikip güldü: "Ağabey, sen önce kendine bak. Toplantınız bitti mi?"

Qingyi, "Pek toplantı sayılmazdı, babamın aklına birkaç bir şey gelmiş, onları sordu sadece," dedi. Weiyi, "Duyduğuma göre rütben yine artmış, bugün beni yemeğe götürürsün artık," diye takıldı. Yanındakiler de gülerek, "Dördüncü Hanım, sakın Üçüncü Bey'in peşini bırakmayın, güzel bir ziyafet çeksin size," dediler. Weiyi ailenin en küçüğüydü ve yıllarca yurt dışında okuduğu için herkesin gözbebeğiydi. Qingyi en çok bu kız kardeşini severdi: "Senin o cin fikirlerini bilmeyen mi var, ne istiyorsan açıkça söyle," dedi. Weiyi bir surat asıp, "Ağabey, gitgide daha da fena oluyorsun, her şeyi önceden seziyorsun," dedi. Çevredeki insanlar işlerine bakmak için dağılınca Weiyi sadede geldi: "Bugün Minxian'ın doğum günü." Qingyi gülerek, "Bugün gerçekten işim var, babam az önce bir görev verdi. Siz gidin yiyin, hesabı benim adıma yazdırın," dedi. Weiyi kolundan tutup, "Olur mu öyle şey?" dedi, gözlerini kısarak ekledi: "Yoksa dışarıdaki dedikodular doğru mu?"

Qingyi, "Milletin ağzı torba değil ki büzesin. Ne dedikodusuymuş bu?" diye sordu.

"Diyorlar ki, dünya güzeli bir dansçı kıza tutulmuşsun."

"Saçmalık. El alemin uydurmalarına inanma, babamın kulağına giderse hesabını senden sorarım."

Weiyi parmağıyla onu işaret etti: "Bu tepkin bile her şeyi açıklıyor aslında. Bugün geliyor musun gelmiyor mu? Gelmezsen anneme her şeyi anlatırım."

Qingyi, "Ortalığı karıştırma, neden illa Minxian'ın avukatlığını yapıyorsun?" dedi.

Weiyi, "Geçen yemekte ikiniz de bir tuhaftınız, kesin tartıştınız. Ben de iyilik yapayım dedim," diye karşılık verdi.

"Eksik olma ama benimle Minxian arasındaki işlere karışma."

"Bu ses tonundan suçlu olduğun belli. Annem haklı, sen bir kez canın yanmadan kadınların ne kadar dişli olduğunu anlamayacaksın."

Qingyi, "Bak hele, evlenmemiş bir genç kıza yakışıyor mu bu laflar?" dedi.

Weiyi gülümsedi: "Aynı babam gibi konuşuyorsun. Sizin gibilere her şey mubah, bize gelince yasak."

Qingyi "İyice haddini aştın," diyerek arkasını döndü. Weiyi arkasından seslendi: "Gerçekten gelmiyor musun?"

"İşim var," diye kestirip attı.

Gerçekten de işi vardı; akşam hem resmî hem özel bir davete katılması gerekiyordu. Masadakilerin hepsi iyi içiciydi. İçtikleri pirinç şarabı sonradan çarpan cinstendi; Qingyi'nin yüzü kızarmış, vücudu ateş gibi olmuştu. Dönüşte arabanın camını açıp rüzgârı yese de pek kâr etmedi. Eve varıp indiğinde, kapıda tanıdık bir araba görünce kaşlarını kaldırdı. Lei Shaogong'u görünce durumu anladı, bir işaretle yaverlerin uzaklaşmasını sağladı. Arka kapıdan sessizce süzülüp küçük oturma odasının önünden geçmek istedi ama Murong Hanım onu fark etti: "Üçüncü!" Mecburen içeri girdi, gülümseyerek: "Anne, bugün ev ne kadar kalabalık," dedi.

Gerçekten de ev kadın misafirlerle dolup taşıyordu. O girince bir an sessizlik oldu. Kalabalığın içinde bir çift gözün sitemle kendisine baktığını fark etti. Annesinin elini öptükten sonra ablası Jinrui ile konuşmaya başladı: "Abla, bu yeni kıyafetin çok yakışmış." Jinrui dudak bükerek, "Lafı dolandırma Üçüncü, bugünün kahramanına kendini nasıl affettireceksin?" dedi.

Qingyi'nin başı dönüyor, uykusu geliyordu. Yine de sabrını zorlayarak, "Hatalıyım, başka bir gün Bayan Kang'ı yemeğe götürüp özür dilerim," dedi. "Bayan Kang" hitabını duyunca Kang Minxian'ın yüzü anında düştü. Jinrui durumu toparlamak için, "Üçüncü iyice sarhoş olmuş, hadi yukarı çık da dinlen, ben mutfaktan bir ayılma çorbası gönderirim," dedi. Qingyi bu fırsatı kaçırmayıp hemen müsaade isteyerek yukarı çıktı.

Kang Minxian, adamın kendisini hiç umursamadan gidişini izlerken gözyaşlarını zor tuttu. Neyse ki gururlu biriydi, hemen hiçbir şey olmamış gibi sohbete devam etti. Misafirler dağıldıktan sonra bir süre daha Murong Hanım ile oturup veda etti. O gidince Jinrui iç geçirdi. Weiyi dayanamayıp, "Ağabeyim bu kadar duygusuz olmak zorunda mı?" dedi. Murong Hanım güldü: "Sen neyin davasını güdüyorsun?" Sonra ciddileşerek ekledi: "Minxian çok terbiyeli bir kız ama abinin ona gönlü hiç ısınmadı." Jinrui, "Siz onu çok şımarttınız anne, bütün kabahat sizin," diye takıldı.

Murong Hanım, "Şu an bunlar küçük meseleler, yeter ki büyük işlerde hata yapmasın," dedi ve sesi aniden kısıldı: "Ona bu konularda baskı yapmaya korkuyorum, sonu Qingyu gibi olsun istemem." Büyük oğlunun adı geçince Murong Hanım'ın gözleri doldu. Weiyi üzülürken, Jinrui, "Anne, durup dururken neden onu açtınız?" dedi. Murong Hanım gözyaşları içinde iç geçirdi: "Babanız ağzına almasa da içten içe çok pişman. Qingyu eğer o gün... o kaza olmasaydı..." Cümlesini tamamlayamadı, hıçkırıklara boğuldu. Jinrui de ağlamamak için kendini zor tutuyordu: "Anne, o bir kazaydı, kendinizi suçlamayın." Murong Hanım, "Aklıma geldikçe içim parçalanıyor. Babanız dün Lianguan'a gitti, dönüşte saatlerce çalışma odasına kapandı. O benden daha çok acı çekiyor. Ben en azından kaçabiliyorum ama o her yıl o uçuş tatbikatlarını izlemek zorunda," dedi.

Jinrui ortamı yumuşatmak için, "Weiyi, hep senin yüzünden, annemi üzdün," dedi. Weiyi annesinin elini tutup, "Anne, üzülme artık. Hepsi o Üçüncü ağabeyimin suçu, yarın ceza olarak bahçedeki bütün çiçekleri ona sulatalım," dedi. Jinrui güldü: "İyi ceza, akşama kadar bitiremez." Weiyi, "Daha iyi ya, bütün gün dışarılarda, yüzünü gördüğümüz mü var? Bir gününü annesine ayırsın," dedi. Jinrui, "O mu annesine vakit ayıracak? İlk

telefonda yine kaçar gider," diye ekledi. Murong Hanım, "Ben bir yukarı bakayım, gerçekten çok sarhoş görünüyordu," diyerek oğlunun odasına çıktı. Qingyi banyodan yeni çıkmıştı. Murong Hanım, "Saçlarını kurutmadan mı yatacaksın? Şifayı kapıp başını ağrıtacaksın sonra," dedi. Qingyi, "Çocuk değilim ben anne," dedi ve ekledi: "Anne, Minxian ile aramızda gerçekten bir şey olamaz. Ablama söyle, bir daha bizi böyle bir araya getirmeye çalışmasın." Murong Hanım, "Eskiden aranız iyiydi, ülkeye döndüğünden beri hep beraberdiniz, şimdi ne değişti? Baban da o kızı çok beğeniyor, çok hanımefendi diyor," dedi. Qingyi esneyerek, "Babam beğendiyse... anne, sen dikkat et o zaman," diye şaka yaptı.

Murong Hanım, "Terbiyesizleşme hemen," diye azarladı.

Qingyi, "Neyse ne, ben hoşlanmıyorum işte," dedi.

Murong Hanım kaşlarını çatarak sordu: "Yoksa gönlünde başkası mı var?" Cevap gelmeyince baktı ki oğlu çoktan derin bir uykuya dalmış. Murong Hanım gülümseyerek yorganını örttü ve odadan çıktı.

Yıl sonu olduğu için gösteriler durmuştu ama haftada dört gün yapılan antrenmanlar devam ediyordu. Salonda ısıtma yoktu ama dans etmeye başlayınca herkes ter içinde kalıyor, soğuğu hissetmiyordu. Mulan sakatlığından sonra ilk kez antrenmana gelmiş, üç saat boyunca ter dökerek çalışmıştı. Köşede havlusuyla terini silerken Susu'yu izliyordu.

Susu'nun aklı başka yerde gibiydi, hareketleri sert ve tutuktu. Bir süre sonra o da bıraktı, yanına gelip su içti. Mulan kimsenin duymayacağı bir sesle sordu: "Neyin var senin?"

Susu cevap vermedi. Mulan durumu sezmişti: "Üçüncü Bey ile mi tartıştınız?"

Susu fısıldadı: "Benim onunla tartışmaya haddim mi var?" Mulan iç geçirdi: "Changning'den duydum, Üçüncü Bey'in öfkesi pek fena olurmuş. Onun gibi birinin böyle olması normal." Susu sessiz kalınca Mulan devam etti: "Kaç gündür görünmüyor, herhalde işleri yoğundur."

Susu sonunda, "Bilmiyorum," dedi. Mulan aralarının gerçekten bozuk olduğunu anladı ve ekledi: "Sana bir şey söyleyeceğim ama kızma. Bu işi çok ciddiye alma derim. Duyduğuma göre General Kang'ın kızıyla çok yakınlarmış, yılbaşında nişanlanacakları konuşuluyor."

Susu yine sessiz kaldı. Mulan, "Sana karşı dürüst olduğu belli ama Murong ailesi nasıl bir yer, biliyorsun. Ben yıllardır bu dünyanın kahrını çekiyorum. Xu ailesi daha yeni palazlandı ama kibirleri göğe eriyor. Changning bana bu kadar düşkünken bile evlilik lafını açamıyor, kaldı ki Üçüncü Bey..."

Susu hâlâ susuyordu. Mulan sırtını sıvazladı: "Bugün senin doğum günün, moralini bozmamalıydım. Gel seni yemeğe götüreyim."

Susu başını salladı: "Yengem çağırdı, oraya gitmem gerek." Mulan, "Yine mi? Gitme bence, yine moralini bozup döneceksin," dedi. Susu, "Ne olursa olsun, beni o büyüttü. Tek istediği para, bu ayki maaşımı veririm, olur biter," dedi.

Susu yengesinin evine gitmek için yola çıktı. Yol uzundu, bindiği üç tekerlekli çekçek çok yavaş gidiyordu; vardığında hava çoktan kararmıştı. Bakkal dükkânının önünde indi. Kuzeni Yinxiang tezgâhtaydı, onu görünce içeri seslendi: "Anne, Susu geldi!" Yengesi her zamanki gibiydi; çiçekli pamuklu hırkası içinde iyice kilolu görünüyordu. Susu'yu görünce yüzü güldü: "Geç içeri Susu. Geçen yıl yirmi yaşına bastığında kutlayamamıştık, bu yıl telafi edelim."

Yinxiang ona çay ikram ederken kıyafetini süzdü: "Bu kumaş çok güzel, yeni mi diktirdin? Sosyete mağazalarından mı aldın?" dedi ve ekledi: "Geçen gün komşu Ayu ile baktık, metresi seksen liraydı." Susu, "Bunu geçen yıl Mulan hediye etmişti, bu kadar pahalı olduğunu bilmiyordum," dedi. Yinxiang hemen lafı yapıştırdı: "Bayan Mulan pek cömertmiş, zengin birine kapatma olduğu belli." Susu bu söze kızdı ama cevap vermedi. Yinxiang devam etti: "Güzel olmanın avantajı işte; zengin birini kafaladın mı, adın 'metres'e çıksa da parayı buluyorsun."

Susu tam sinirlenecekken yengesi sofrayı kurup çağırdı. Sofrada Susu'nun zayıflığından dem vurup ona yemek yedirmeye çalıştı. Diğer kuzeni Jinxiang ise Susu'nun yüzüne bile bakmıyordu. Masadaki iki küçük çocuk hırpani kıyafetleri içinde iştahla yemek yiyordu. Çocuklardan biri, "Anne, sınav parası istiyorlar," deyince yengesi parladı: "Yine mi para? Bende para ne gezer! Şu okul bile bizim gibi dul ve yetimleri sömürüyor!" Susu çantasından bir deste para çıkarıp yengesine uzattı: "Yılbaşı geliyor yenge, çocuklara yeni kıyafetler alırsın." Yengesinin gözleri parladı: "Ayol yine mi masraf ettin," diyerek parayı hemen cebine indirdi.

Yengesi, "Ünlü oldun artık, sosyeteye girersin, zengin bir koca bulursun. Yirmi birine bastın, ömür boyu dans edilmez, kadın kısmına koca

lazım," dedi. O ana kadar susan Jinxiang alayla güldü: "Anne, sen ne karışıyorsun? Susu gibi bir güzeli kapmak için kim bilir kaç zengin züppe sırada bekliyordur." Bir an durup ekledi: "Ama dikkat etsin de kimse geçmişini, o gayrimeşru çocuk meselesini deşelemesin!" Yengesi hemen müdahale etti: "Jinxiang! Bir daha konuşursan ağzının payını veririm!" Susu'nun bembeyaz kesildiğini görünce, "Aldırma ona kızım, ağzından çıkanı kulağı duymaz onun," diyerek teselli etmeye çalıştı.

Yemek Susu'nun boğazına dizilmişti. Evden çıktığında gece yarısına geliyordu. Yengesi onu bu kez her zamankinden daha büyük bir hürmetle uğurladı.

Soğuk gecede çekçekle giderken sokak lambalarının ışığı bile buz gibi geliyordu Susu'ya. İçinde tarif edilemez bir huzursuzluk vardı. Evinin kapısına vardığında Lei Shaogong'u görünce şaşırdı. Yaver her zamanki nazik tavrıyla, "Bayan Ren, Üçüncü Bey sizi almam için beni gönderdi," dedi.

Susu, son görüşmelerinde tartıştıklarını ve Qingyi'nin büyük bir öfkeyle gittiğini hatırladı. Bir daha kendisini aramayacağını sanmıştı. Bir an düşündükten sonra arabaya bindi.

Duanshan'daki evin sıcaklığı yüzüne vurdu; camlar buğulanmıştı. Qingyi oturma odasında volta atıyordu. Onu görünce kaşlarını çattı: "Neredeydin? Dans okulundakiler dörtte çıktığını söyledi." Susu tereddütle, "Bir arkadaşıma gittim," dedi. Qingyi üsteledi: "Hangi arkadaş? Changning'i aradım, Mulan onun yanındaydı."

Susu sessiz kalınca Qingyi sinirlendi: "Neden susuyorsun? Neden

dansı bırakmanı istediğimde kabul etmiyorsun?" Bu konu yüzünden daha önce de kavga etmişlerdi. Susu kısık bir sesle, "Çalışmam gerek," dedi. Qingyi üzerine yürüdü: "Her şeyin varken neden çalışacakmışsın?"

Her şey... Susu acıyla gülümsedi. Onun gözünde "her şey" paraydı ama Susu'nun elinde kalan son onuru da bu adamın ayakları altında ezilmişti.

Lei Shaogong içeri girip, "Üçüncü Bey, mumları yakayım mı?" diye sordu. Masada bir pasta kutusu duruyordu. Susu şaşkınlıkla baktı. Qingyi, "Sen çık dışarı," diyerek yaveri gönderdi.

Susu hareket etmeden dururken, Qingyi aniden pasta kutusunu yere fırlattı. Pastanın üzerindeki vişneler halıya kırmızı birer mercan tanesi gibi saçıldı. Susu bir adım geri çekildi: "Bugün doğum günüm olduğunu bildiğini bilmiyordum." Qingyi alayla güldü: "Görünen o ki, senin gözünde benim hiçbir şey bilmeme gerek yok." Susu'nun sesi iyice kısıldı: "Gerek yok zaten." Qingyi, "Ne demek bu?" diye bağırdı. Sessizlik onu daha da çileden çıkarıyordu: "Sana yetmiyor mu yaptıklarım? Sana kötü mü davranıyorum?"

İyi davranmak mı? Onun iyilik anlayışı Susu'yu altın bir kafese kapatıp önüne para ve mücevher atmaktı. Susu'nun gözlerinde derin bir keder belirdi. Bu şekilde yaşamanın, sokaktaki bir kadından ne farkı vardı? Eğer o çocuk olmasaydı, belki bu kadarını bile görmeyecekti.

Qingyi onun gözlerindeki o ifadeyi görünce daha da hiddetlendi: "Daha ne istiyorsun?"

Susu ne istiyordu? Başını öne eğip, "Hiçbir şey istemiyorum," dedi. Qingyi, "Benimle inatlaşma," diyerek bileğini kavradı: "Ne istiyorsan söyle, neyden memnun değilsin?"

Susu bitkin bir sesle, "Her şeyden memnunum," dedi. Qingyi elini daha sıkı sıktı: "Bırak bu ayakları, açık konuş!" Susu'nun gözleri buğulu camlara daldı. Hayatı çoktan mahvolmuştu; yarının bugünden bir farkı olmayacaktı. Ama Qingyi onu bırakmıyordu: "Söyle, ne istiyorsun?"

Susu'nun dudaklarında o acı gülümseme belirdi: "Benim bir şey istemeye hakkım mı var?" Qingyi iyice zıvanadan çıktı: "Sana ev istedin ev verdim, araba istedin araba, para istedin para!"

Susu başını iki yana salladı. Qingyi gözlerinin içine bakarak, "Bana bak, ne istersen hemen şimdi vereceğim, yeter ki böyle bakma bana!" dedi. O bakış Qingyi'nin kalbinde tarif edilemez bir sızı uyandırıyordu.

Susu köşeye sıkışmıştı. Bir anlık cesaretle gözlerini kapattı ve fısıldadı: "Öyleyse... benimle evlen." Boğazı düğümlendi, nefesi kesildi. Madem bu kadar zorluyordu, bu isteği onu kendinden uzaklaştırmaya yeterdi herhalde.

Qingyi aniden elini gevşetti ve bir adım geri çekildi. Yüzü korkunç bir hal almıştı: "Seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

Susu korksa da başıyla onayladı. Şimdi ne diyecekti? Onu hayalperestlikle mi suçlayacaktı, yoksa bir miktar para verip kapının önüne

mi koyacaktı? Ne olursa olsun, bu iş burada bitecekti.

Qingyi'nin yüzü kaskatı kesilmişti. Öfkesi her halinden belliydi. Susu onun gözlerinde nefret değil de sanki derin bir kırgınlık gördü. Bir anlık duraksamadan sonra Susu son darbeyi vurdu: "Tek isteğim bu. Madem yapamazsın, o zaman konuşacak bir şeyimiz de kalmadı."

Qingyi'nin nefesi ağırlaştı ve aniden patladı; Susu'yu omuzlarından tutup savurdu: "Defol git buradan!" Susu sendeledi, dizini koltuğa çarptı. Canı o kadar yandı ki gözyaşları boşaldı. Çantasını kapıp dışarı fırlarken, Qingyi'nin içeride yavere bağırdığını duydu.

【 ON BİR 】

Susu'nun dizindeki morluk ertesi gün antrenmanda canını çok yaktı. Yıl sonu yaklaştığı için herkesin üzerinde bir rehavet vardı. Antrenman bitince yönetmen herkesi yemeğe davet etti. Yemeği verenler aslında grubun sponsorları olan iş adamlarıydı; ortam çok kalabalıktı.

Susu köşede oturmuş, sahnedeki müzisyenlerin sesini dinliyordu. Uzun zamandır memleketinden uzaktı ve duyduğu ezgiler çocukluk anılarını canlandırıyordu. Tam o sırada yanındaki birinin, "Bayan Ren, siz güneyli misiniz?" diye sorduğunu duydu. Bu, Mulan'ın bahsettiği Bay Zhang'dı. Susu nazikçe onayladı. Bay Zhang kendisinin de güneyli olduğunu söyleyip memleket anılarını anlatmaya başladı. Hitabeti o kadar kuvvetliydi ki Susu kendisini dinlemekten alıkoyamadı.

Yemekten sonra diğerleri kâğıt oynamaya başlayınca Susu müsaade isteyip kalktı. Bay Zhang da peşinden çıktı: "Arabamla sizi bırakayım." Susu reddetti: "Teşekkür ederim, çekçekle giderim." Bay Zhang ısrar etmedi ama onun için bir çekçek durdurup parasını peşin ödedi.

Ertesi gün Bay Zhang tekrar yemeğe davet etti ama Susu başının ağrıdığını bahane ederek gitmedi. Evde yapacak işi yoktu; hava çok soğuktu. Sobanın üzerinde bir portakal ısıtıp kokusunu içine çekti ama canı yemek istemiyordu. Evin duvarları rutubetten lekelenmişti; biraz nişasta ve suyla yapıştırıcı hazırlayıp duvarları kâğıtla kaplamaya karar verdi. Tam o sırada dışarıdan bir ses duydu: "Bayan Ren evde mi?" Pencereden baktığında Bay Zhang'ı gördü. Şaşkınlıkla kapıyı açtı: "Kusura bakmayın, ev biraz dağınık." Bay Zhang durumu görünce hemen ceketini çıkarıp

kollarını sıvadı: "Bırakın, bir genç kızın yapacağı iş değil bu," diyerek işe koyuldu.

Susu engel olamayınca ona kâğıtları uzatmaya başladı. Bay Zhang'ın adının Zhang Mingzhu olduğunu, ailesinin sanayici olduğunu ve yurt dışından yeni döndüğünü öğrendi. İş bittiğinde hava kararmıştı. Zhang Mingzhu ellerini çırpıp odaya baktı: "Şimdi çok daha aydınlık oldu."

Susu mahcubiyetle, "Çok yoruldunuz, size bir yemek ısmarlayayım," dedi. Zhang Mingzhu bu teklife çok sevindi: "Tamam ama yerini ben seçeceğim."

Onu ara sokaktaki bir erişteciye götürdü. Şık takım elbisesiyle o dükkânda çok sırıtsa da hiç aldırış etmeden iştahla yemeğini yedi. Yemekten sonra birlikte yürüdüler. Sokakta rüzgâr gülü satan bir satıcıyı görünce Zhang Mingzhu hemen üç tane alıp Susu'ya verdi: "Birini bahçeye, birini pencereye takarsın, birini de elinde tutarsın."

Susu hayatında ilk kez kendisine böyle bir şey alındığı için çok mutlu oldu. Yol boyunca Zhang Mingzhu durmadan anlattı; yurt dışındaki anılarını, fabrikadaki komik olayları... Susu daha önce bu kadar konuşkan birini görmemişti. Evinin önüne geldiklerinde Zhang Mingzhu, "Ne çabuk geldik," dedi hayıflanarak.

Ertesi gün yine geldi. Hava kapalıydı. Birlikte şehrin öbür ucuna tatlı yer elması yemeye gittiler. Susu sadece bir tatlı için bu kadar yol yürüdüklerine gülerken, Zhang Mingzhu durup ona baktı: "Neden gülüyorsun?"

"Sadece bu tatlı için bu kadar yol yürümemize gülüyorum."

Zhang Mingzhu mahcubiyetle, "Hatam benim, ayakların ağrıyacak ama arabayla gelsek seninle bu kadar uzun konuşamazdım," dedi. Susu bu dürüstlük karşısında başını öne eğdi.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Zhang Mingzhu, "Bayan Ren, biliyorum çok ani oldu ama ben içimde tutamam; sizinle tanıştığım an hayalimdeki kadının siz olduğunu anladım," dedi.

Susu'nun kalbi sızladı, boğazı düğümlendi: "Siz çok iyi birisiniz ama ben size layık değilim."

Zhang Mingzhu vazgeçmedi: "Hayır, benim ailem çok moderndir, böyle şeylere takılmazlar. Eğer şimdi erkense, bana zaman verin, size kendimi kanıtlayayım."

Susu sadece başını iki yana salladı: "Lütfen bir daha beni aramayın."

Öğleden sonra çekçekle dönerken Susu çok yorgundu. Evinin kapısına geldiğinde Zhang Mingzhu ona bir paket uzattı; içindeki kestaneler hâlâ sıcaktı. Bahçedeki rüzgâr gülünün sesini duydu. Kapıyı açmak istediğinde kapının aralık olduğunu fark etti. İçeri girdiğinde Qingyi'yi orada buldu. "Senin burada ne işin var?" diye sordu fısıltıyla.

"Neredeydin?" diye sordu Qingyi buz gibi bir sesle.

"Bir arkadaşımla dışarıdaydım."

"Hangi arkadaş?"

Susu başını eğdi: "Bilmenize gerek yok." Bu cevap Qingyi'yi çileden çıkardı: "Gerçekten de gerek yok!"

İkisi de sessizce durdular. Karanlık çökerken Qingyi aniden, "Bana evlenmek istediğini söylemiştin, kabul ediyorum," dedi.

Susu dehşetle geri çekildi. Qingyi'nin gözlerinde nefret ve tiksinti vardı; sanki Susu dünyadaki en iğrenç varlıkmış gibi bakıyordu ona.

Susu korkuyla bağırdı: "Seninle evlenmek istemiyorum!"

Qingyi'nin gözleri parladı, alnındaki damarlar şişti. Aniden Susu'ya sert bir tokat attı. Susu'nun kulakları çınladı, dengesini kaybetti ama Qingyi bileğini sımsıkı kavradı: "Yeter artık!"

Susu ağlarken Qingyi onu duvara yaslayıp sertçe öptü. Bu bir öpücük değil, sanki bir cezalandırmaydı. Susu kurtulmaya çalıştı ama nafileydi. Qingyi onu bir zehirli yılanmış gibi süzüp, "Benimle oyun oynuyorsun," dedi dişlerinin arasından.

Susu'nun evlenmek istediğini söyleyip sonra vazgeçmesinin kendisiyle dalga geçmek olduğunu sanıyordu. Qingyi öfkeyle kapıyı çarpıp çıktı.

Lei Shaogong kapıda bekliyordu. Qingyi eve varır varmaz eline geçen her şeyi yere fırlattı. Elindeki kamçıyla duvarları dövmeye başladı; sıvalar dökülene kadar durmadı. Lei Shaogong araya girip onu durdurmaya çalıştı: "Üçüncü Bey, yapmayın!"

Qingyi sonunda durdu, alnı ter içindeydi: "Sanırım ben büyülenmişim."

"Yatıp dinlenin, yarına bir şeyiniz kalmaz," dedi yaver.

Qingyi odasına çıktı ama uyuyamadı. Odadaki o koku, Susu'nun kokusu her yere sinmişti. Lei Shaogong "Yarına bir şeyin kalmaz," demişti ama Qingyi biliyordu; hiçbir şey düzelmeyecekti.

Ertesi gün Zhang Mingzhu, Susu'yu panayıra davet etmek istiyordu ama evdeki misafirler yüzünden çıkamadı. Kuzenleriyle kâğıt oynarken birinin, "Dans grubundaki o güzeli duydun mu? Murong Üçüncü Bey'in kapatmasıymış," dediğini duyunca beyninden vurulmuşa döndü.

Zhang Mingzhu duyduklarına inanamadı, bir bahane uydurup evden fırladı. Susu'nun evine vardığında onu bir adamla arabaya binerken gördü. Araba lüks bir Lincolndü. Zhang Mingzhu'nun dünyası başına yıkıldı.

【 ON İKİ 】

Susu sessizce arabanın camından dışarıyı seyrediyordu. Araba kalabalık şehir merkezinden geçip tenha, asfalt bir yola saptığında nihayet bir şeylerin ters gittiğini sezerek sordu: "Nereye gidiyoruz?"

Onu almaya gelen yaver, "Ren Hanımefendi, vardığımızda göreceksiniz," dedi.

Yol kenarındaki manzara son derece huzurluydu. Yolun iki yanında devasa akçaağaçlar ve çınar ağaçları yükseliyor, aralarda ise şemsiye gibi yayılan gülibrişim ağaçları göze çarpıyordu. Yaprak dökümü mevsimi geçmiş olsa da ağaç dallarının zarif silüetleri hâlâ büyüleyiciydi. Berrak, yeşim rengi bir nehir yol boyunca onlara eşlik ediyor, sular kayaların arasından köpürerek akıyordu. Araba uzun bir süre ilerledikten sonra bir köşeyi döndü ve bir nöbet kulübesi göründü; araba kontrolden geçtikten sonra yoluna devam etti. Artık yol kenarı çam ormanlarıyla kaplıydı, rüzgâr estikçe çamların uğultusu yükseliyordu. Susu'nun içinde bir huzursuzluk olsa da, Uchi yakınlarında böyle zarif ve sakin bir yer olduğunu tahmin etmemişti.

Araba nihayet durdu. Aşağı indiğinde ağaçların arasına gizlenmiş, son derece heybetli bir malikâne gördü. Bina batı tarzı eski bir yapı olsa da kapıları, pencereleri ve demir parmaklıkları ince işçilikle süslenmişti. Yaver ona rehberlik ederek yan kapıdan içeri soktu. Sola döndüklerinde karşılarına bir saray kadar geniş ve ferah, batı tarzı devasa bir salon çıktı. Tavandan sarkan devasa kristal avizeler rüzgârla hafifçe sallanıyor, duvarlarda irili ufaklı sayısız yağlı boya tablo asılı duruyordu. Güneye

bakan ondan fazla boydan boya pencere, kadife perdelerle örtülmüştü. Altındaki mermer zemin ayna gibi parlıyordu. Bu kadar sessiz ve derin bir salon, bir müze gibi insanın nefesini kesiyordu. Yaver onu salonun içinden geçirip bir koridordan yürüttü ve cam tavanlı bir güneş odasına çıkardı. Öğleden sonraydı, kış güneşi odayı ısıtıyordu. Çiçeklerin ve bitkilerin arasında, hasır koltukta oturan bir kadın elindeki İngilizce dergiyi bıraktı. Susu bir rüyanın içindeymiş gibi hissetti ve gayriihtiyari fısıldadı: "Hanımefendi."

Murong Hanımefendi'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bakışlarını Susu'nun üzerinde gezdirdikten sonra, "Ren Hanımefendi, lütfen oturun," dedi.

Hizmetçi sütlü çay getirdi. Susu ne olup bittiğini anlayamamıştı. Murong Hanımefendi, "Daha önce tanışmıştık; bale dansınız gerçekten çok güzel," dedi. Susu alçak sesle, "İltifat ediyorsunuz," diye cevap verdi. Murong Hanımefendi devam etti: "Sizin gibi zeki ve zarif kızları severim. Bugün sizi neden buraya çağırdığımı herhalde anlıyorsunuzdur."

Susu'nun içindeki şüpheler iyice arttı. Onu getiren kişi Murong Qingyi'nin yaveriydi ama Murong Hanımefendi ile görüşeceğini bilmiyordu. Kadının ses tonu çok mesafeliydi, ne olduğunu kestiremiyordu. "Hanımefendi, lütfen açık konuşun," dedi.

Murong Hanımefendi hafifçe içini çekerek, "Üçüncü oğlum, çocukluğundan beri çok inatçıdır. Bir şeye karar verdi mi, ben annesi olarak bile ona engel olamam. Ama bu sefer, böyle bir deliliğe izin veremem," dedi. Susu sessizce dinliyordu. Kadın devam etti: "Ren Hanımefendi, sizi hor gördüğümden ya da aradaki statü farkından dolayı

değil bu söylediklerim. Ama bizim Murong ailemizin gelini olan kişi, her adımıyla tüm dünyanın gözü önünde olur. Doğrusu, sizin böyle bir yükü taşıyabileceğinizi sanmıyorum."

Susu sarsılarak başını kaldırdı, zihni darmadağındı. Murong Hanımefendi'nin böyle bir şey söyleyeceğini asla tahmin etmemişti. Tam o sırada bir hizmetçi gelip Murong Hanımefendi'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Murong Hanımefendi istifini bozmadan başını salladı. Susu, koridorun ucundan gelen hızlı ayak seslerini duydu. Ses gittikçe yaklaşıyordu; kim olduğunu anlamıştı, gayriihtiyari yüzünü o tarafa çevirdi. Gelen gerçekten Murong Qingyi'ydi. İçeri girer girmez, "Anne," dedi; sesinde öfke ve endişe karışımı bir ton vardı. Susu başını kaldırdığında onun bembeyaz yüzünü ve Murong Hanımefendi'ye dikilen keskin bakışlarını gördü. Murong Hanımefendi hiçbir şey olmamış gibi hafifçe güldü: "Ne oldu? Neden böyle telaşla eve döndün?"

Murong Qingyi'nin sesi, fırtına öncesi gürleyen gök gürültüsü gibi derinden geliyordu: "Anne, eğer beni üzecek bir şey yaparsanız, yemin ederim pişman olursunuz." Murong Hanımefendi'nin yüzü hafifçe değişti: "Annenle böyle mi konuşuyorsun? Belli ki aklını yitirmişsin; dün bana onunla evlenmek istediğini söylediğinde bir cinnet geçirdiğini anlamıştım."

Murong Qingyi soğuk bir sesle, "Sizin yöntemlerinizi biliyorum," dedi. "Zaten bir oğlunuzu kaybettiniz, eğer bir tane daha kaybetmekten korkmuyorsanız, aynı hataları tekrarlayın."

Murong Hanımefendi'nin yüzü kireç gibi oldu, vücudu hafifçe titremeye başladı. Normalde son derece ağırbaşlı ve sakin biriydi ama Murong Qingyi'nin bu sözleri kalbindeki en derin yaraya dokunmuştu.

Ancak birkaç saniye sonra toparlanıp zoraki bir gülümsemeyle, "Ne saçmalıyorsun sen, ben her şeyi senin iyiliğin için yapıyorum," dedi.

Murong Qingyi, "İkinci ağabeyim için de öyle yaptığınızı sanıyordunuz, peki sonuç ne oldu?" dedi.

Murong Hanımefendi bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki, ne halin varsa gör. Artık senin işlerine karışmıyorum. Senin gibi bir evladım yokmuş gibi davranacağım," dedi. Son cümlesinde sesi hıçkırıkla boğulmuştu. Susu kadının bu kederli halini görünce içten içe üzüldü, bir şeyler söyleyip teselli etmek istedi ama zaten konuşmakta zorlanan biri olduğu için ne diyeceğini bilemedi. Murong Qingyi ise hemen atıldı: "Anlayışınız için teşekkürler anne." Susu'nun kolundan tuttu ve "Sizi daha fazla rahatsız etmeyelim," dedi.

Murong Hanımefendi büyük bir keder içindeydi, her şeyin bittiğini anlamıştı. Başta bu işi kökten çözmeyi planlamıştı ama oğlunun ölümü göze alarak direnmesi karşısında çaresiz kalmıştı. Kalbi kırılmış, mecali kalmıştı; artık hiçbir şey söylemek istemiyordu. Sadece eliyle gitmelerini işaret etti.

Murong Qingyi, Susu'nun kolunu ancak arabaya binince bıraktı. Susu'nun kafası o kadar karışıktı ki hiçbir şeyi yerli yerine oturtamıyordu. Adam ise hâlâ o soğuk tavrıyla konuştu: "Neden her önüne gelenin peşinden gidiyorsun?"

Neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayamamıştı. Alçak sesle, "Sizin yaverinizdi," dedi.

Öfkesini bastırmaya çalışarak, "Etrafımda o kadar çok insan var ki, bu kadar saf mısın sen? Ne zaman canından olacağını bilemezsin!" dedi.

Susu hafifçe alt dudağını ısırdı, sanki ondan kaçmak istiyordu. Bu hali normalde onu daha da öfkelendirirdi ama bugün nedense kendini tuttu ve bir daha onunla konuşmadan camdan dışarı bakmaya başladı. Arabanın içi sessizliğe büründü. Şehre girmek üzereyken Susu daha fazla dayanamayıp hafifçe inledi. Murong Qingyi hemen ona döndü ve durumu fark etti; Susu'nun alnı soğuk terlerle kaplanmıştı. Yüzü aniden değişti: "Ne oldu?"

Susu başını iki yana salladı: "Biraz kendimi kötü hissediyorum." Elini tuttu, gözlerinde ateş saçan bir bakış vardı: "Sana ne yedirdiler?" Lei Shaogong endişeyle, "Üçüncü Efendi," diye seslendi. Murong Qingyi onu duymuyordu bile, sadece Susu'nun elini sıkıyordu; sanki onu parçalayacakmış gibiydi. "Çabuk söyle, az önce bir şey yedin mi?" Susu acıdan gözleri kararırken ona baktı; yüzü resmen çarpılmıştı. Neden böyle soruyordu ki? Güçlükle, "Hiçbir şey yemedim... Sadece sütlü çay içtim," dedi.

Hali korkunçtu, kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi umutsuz ve öfkeli görünüyordu. Derinden bir kükreme koyverdi. Lei Shaogong hemen şoföre, "Geri dön, Jiangshan Hastanesi'ne gidiyoruz," dedi.

Araba Jiangshan yönüne döndü. Susu'nun acısı çok şiddetliydi, adamın neden böyle davrandığını anlayamıyordu. Onu sıkıca kucaklamıştı, kolları demir bir kelepçe gibiydi; sanki onu zorla kendi vücuduna gömmek istiyordu. Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu, hali bir canavarı andırıyordu. Lei Shaogong'un da yüzü çok kötüydü, güçlükle, "Üçüncü

Efendi, yapmayın," dedi. Susu onların ne demek istediğini anlamıyordu ama Murong Qingyi'nin gözlerinden ateş fışkırıyordu. Dişlerinin arasından, "Sizi biliyorum," dedi. "İkinci ağabeyime yaptığınızı şimdi de bana yapmaya kalkıyorsunuz."

Lei Shaogong'un yüzü daha da asıldı, yine "Üçüncü Efendi," diye seslendi. Susu soğuk terler döküyordu, kulakları uğulduyordu; dediklerini anlamıyordu ama hali onu çok korkutuyordu. Araba Jiangshan Hastanesi'ne vardı ve doğrudan acil servisin önünde durdu. Susu acıdan bayılmak üzereydi; Murong Qingyi onu kucağına alıp fırladı, Lei Shaogong ise önden koşup doktorları bulmaya gitti.

Etrafta bir sürü insan sesi vardı; gürültünün arasında sadece onun kulağının dibindeki ağır nefes alışını duyabiliyordu. Sesi hem çok yakın hem de çok uzak geliyordu. Alnından ter damlaları süzülüyordu; hava bu kadar soğukken onun alnı sırılsıklam olmuştu. Doktorlar geldiğinde bile onu bırakmadı. Lei Shaogong telaşla, "Üçüncü Efendi, Hanımefendi'yi bırakın da baksınlar," dedi. Ancak o zaman onu hasta yatağına bıraktı. Üç dört doktor hemen etrafını sarıp muayene etmeye başladı. Susu güçsüzce onun ceketinin ucuna yapıştı, sanki tek dayanağı oydu.

Murong Qingyi aniden silahını çekip masanın üzerine çarptı; herkes dehşet içinde ona baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, sesi sanki dişlerinin arasından süzülüyordu: "Size söylüyorum, bugün kimse oyun oynamaya kalkmasın! Eğer onun başına bir şey gelirse, ben de onunla beraber giderim! Ona göre davranın!"

Susu yavaş yavaş durumu anlamaya başladı; şiddetli acı ve daha önce hiç hissetmediği bir korku başını döndürüyordu. Gözlerini zorla açmaya

çalıştı; Lei Shaogong'un Murong Qingyi'nin koluna yapıştığını ama silahı almaya cesaret edemediğini gördü. Doktorlar da gerilmişti. Susu hâlâ onun ceketinin ucunu tutuyordu, gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu.

Gerçekten öyle söylemişti... Onunla beraber öleceğini... Gözyaşları sel oldu; vücudundaki acı sanki kalbindeki bir sızıya dönüştü. Ölümün kıyısındaydı ve elinde tuttuğu tek şey onun ceketinin ucuydu; sadece o vardı. Ve her şey o kadar ani olmuştu ki, hiçbir şeye zaman kalmamıştı. Onun yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu, o bakışlar canını yakıyordu. Daha önce hiç bilmemişti ama bugün her şey için çok geçti. Onu ölürken bile yanında istiyordu. Çok geçti, kalbi en acı verici şekilde çarpıyordu, görüşü ve bilinci bulanıklaşmaya başladı...

Uyandığında gece yarısıydı. Sağ eli sıcak bir elin içindeydi; güçlükle başını çevirdi, adam o kadar bitkin görünüyordu ki tanıyamazdı. Gözyaşları yine süzülmeye başladı, sesi hıçkırıklıydı: "İyiyim ben." Onun sesi de çok kısıktı: "Seni ben korkuttum... Doktorlar sadece akut bağırsak iltihabı dediler... O kadar korktum ki... Sandım ki..."

Susu sadece sessizce ağlıyordu. Serumdan damlayan her damla sanki kalbine inen ağır bir balyoz gibiydi. Onun kucağı o kadar sıcaktı ki; nazikçe öptü onu, sanki en narin çiçek yaprağına dokunur gibi. Susu gözyaşları içinde gözlerini kapadı ve kendini o sıcaklığa bıraktı.

Murong Hanımefendi, Lei Shaogong'u yanına çağırttı; o da olup biten her şeyi olduğu gibi anlattı. Murong Hanımefendi uzun süre sessiz kaldıktan sonra içini çekerek, "Ben bir anne olarak daha ne diyeyim?" dedi.

Lei Shaogong sessiz kaldı. Yanındaki Jinrui konuştu: "Görünen o ki,

Üçüncü Efendi bu sefer gerçekten çok ciddi; sanırım kendi bildiğini yapmasına izin vermek zorundayız."

Murong Hanımefendi eliyle gitmesini işaret etti. Bir süre öylece daldıktan sonra Jinrui'ye, "Mecburuz artık, oğlumun bu kadar şüpheci olması beni gerçekten çok üzüyor," dedi.

Jinrui alçak sesle teselli etti: "O kadar çok sevmiş ki, böyle düşünmesi normal." Murong Hanımefendi'nin eski meseleleri açmak istemediğini bildiği için üstü kapalı konuştu: "Bir anne bir daha hata yapar mı hiç?"

Nitekim Murong Hanımefendi uzun bir iç çekerek, "Böyle tutkuyla evlenmek istiyorsa kimse engel olamaz. Biz bir şekilde kabul ederiz de, babasının karşısında işi çok zor," dedi.

Susu hastaneden çıktıktan sonra birkaç gün daha dinlendi. Artık yılın son günleri gelmişti. Murong Qingyi o gün onu Yixinji'de Suzhou yemekleri yemeye götürmek için araba gönderdi. Yixinji'nin üst katı sıcacıktı. Susu içeri girince garson paltosunu aldı; üzerinde sadece bal rengi, üzerinde koyu desenler olan bir Çin elbisesi vardı. İçeri girdiğinde ondan başka bir misafir daha olduğunu gördü. Murong Qingyi ona, "Tanıştırayım, bu He Amca," dedi. Susu nezaketle selam verdi; adam da "Estağfurullah," diyerek onu bir süre süzdü ve Murong Qingyi'ye gülümseyerek, "Üçüncü Efendi, zevkiniz harika," dedi.

Susu'nun yüzü hafifçe kızardı ve Murong Qingyi'nin yanına oturdu. Murong Qingyi, "Bay He, ben bir işe niyetlendim mi sonuna kadar giderim. Sizden bu konuda bir fikir almak istiyorum," dedi.

Bu kişi, "Bir numaralı devlet adamı" olarak tanınan He Xuan'an'dı. Gülümsedi ve "Üçüncü Efendi'nin bana güvenmesi onurdur. Ama bu iş sabır ister, aceleye gelmez. Beyefendi'nin yanında bu meseleyi yavaş yavaş işlemeliyim; belki bir iki yıl içinde bir yumuşama olur," dedi.

Murong Qingyi, "Bay He, huyumu bilirsiniz. Bir iki yılı bırakın, bir iki ay bile beklemek istemem; bu iş uzarsa araya başka şeyler girer. Lütfen benim hatırım için bir yol bulun," dedi.

He Xuan'an düşündü ve "Bir yol var aslında ama..." dedi.

Murong Qingyi hemen atıldı: "Lütfen söyleyin."

He Xuan'an, "Çok riskli bir yol, başarı şansı ancak yüzde otuz. Üstelik ters tepebilir, her şeyi daha da kötüleştirebilir," dedi.

Murong Qingyi ise, "Ölümü göze almadan kurtuluş olmaz; risk almadan olup olmayacağını nereden bileceğiz?" dedi.

He Xuan'an hafifçe gülümsedi: "Üçüncü Efendi çok kararlı, tam bir asker ruhu var."

Murong Qingyi de güldü ve "Tamam, bırakın şimdi bunları da şu yolu anlatın," dedi.

He Xuan'an, "Bir şartım var," dedi. "Benim ayarladığım şeylere karışmayacaksınız, neden diye sormayacaksınız ve sonuç ne olursa olsun

bunu kimseye anlatmayacaksınız." Murong Qingyi hemen kabul etti: "Her şey size emanet."

He Xuan'an bir süre düşündükten sonra, "Yarın ayın yirmi yedisi, Beyefendi Qinghu'ya gidecek," dedi.

Qinghu Malikânesi, nehrin kenarında, dağlara yaslanmış ve göle bakan çok huzurlu bir yerdi. Murong Feng'in yemekten sonra yürüyüş yapma huyu vardı. Taşlı yolda dağın eteğine kadar yürüdü; o sırada bir rüzgâr esti ve yamaçtaki erik bahçesinden gelen erik çiçeklerinin kokusu etrafı sardı. Yaverler uzaktan takip ediyordu; o ise elleri arkasında ağır adımlarla yürürken, bir erik ağacının altında açık yeşil renkli, eski tarz bir Çin elbisesi giymiş, narin bir kadın gördü; tıpkı bir yeşil erik çiçeği gibiydi. Rüzgâr saçlarını savuruyor, gözleri bir sonbahar suyu kadar berrak bakıyordu; kulaklarındaki yeşim kelebek küpeler yakasına çarpıyordu.

Şaşkınlıkla durakladı, sanki bir rüyanın içindeydi. Fısıltıyla mırıldandı: "Sensin..."

Murong Qingyi arkasından bir adım öne çıktı ve "Baba, bu Susu," dedi.

Oğluna baktı; Murong Qingyi babasının gözlerinde bir şaşkınlık, tuhaf bir ifade gördü; ne olduğunu tam anlayamadı. Öfke miydi yoksa başka bir şey mi? Bir anlığına bakışları sanki acı doluydu. Murong Qingyi, He Xuan'an'ın sözlerini hatırlayarak, "Lütfen rızanızı verin baba," dedi.

Murong Feng ifadesiz bir şekilde ona baktı, uzun süre tek kelime

etmedi. Murong Qingyi durumun kötü olduğunu düşündü ama sesini çıkarmaya cesaret edemedi. Sanki asırlar geçmiş gibiydi; sonunda Murong Feng derin bir iç çekti ve "Evlilik ciddi bir iştir, gerçekten kararını verdin mi?" dedi.

Murong Qingyi havalara uçtu ama yine de istifini bozmadan, "Evet," dedi.

Murong Feng yavaşça başını salladı. Murong Qingyi bu kadar kolay rıza alacağını tahmin etmemişti; büyük bir sevinçle Susu'nun elini tuttu ve "Teşekkür ederim baba," dedi.

O anki mutluluğu sanki tüm bahçedeki erik çiçeklerinin aynı anda açması gibiydi; dünya aniden aydınlanmış, ruhu göklere yükselmiş gibi hissetti. İçindeki o büyük sevinç sanki tüm dünyaya sığmayacak kadar fazlaydı.

3. Kısım: Mor Tozlar ve Yeşil Kapılar

【 ON ÜÇ 】

Eski takvime göre kutlanan Yeni Yıl tatili nedeniyle, Çifte Köprü Malikanesi her zamankinden daha sessizdi. Murong Hanımefendi çocukluğundan beri Batı eğitimi almış, uzun yıllar yurt dışında yaşamıştı; bu yüzden geleneksel bayramlara pek ehemmiyet vermezdi. Yine de adet olduğu üzere, yeni yılın ardından evinde dost ve akrabalarını ağırlayacağı bir çay daveti verecekti; bu sebeple uşakların temizlik ve hazırlık işlerini bizzat denetliyordu. Murong Qingyi eve döndüğünde her yerin telaş içinde olduğunu gördü ve koridor boyunca yürüyerek batı tarafındaki küçük oturma odasının kapısına vardı. Weiyi onu çoktan fark etmişti, "Üçüncü Ağabey!" diye seslendi. Sonra Susu'ya dönerek bir muziplik yaptı: "Bak, ağabeyimin huyu suyu nasıl da değişti; eskiden yüzünü gören cennetlikti, şimdiyse güneş batmadan eve damlıyor." Susu zarifçe ayağa kalktı, gülümseyerek sessiz kaldı. Weiyi de istemeye istemeye ayağa kalkmak zorunda kaldı ve söylendi: "Müstakbel yengem, tıpkı annem gibisin, usul erkan neyse harfiyen uyguluyorsun. Annem bunca yıl yurt dışında okudu ama bu konularda tam bir muhafazakar kesildi." Bu söz üzerine Susu'nun yüzü hafifçe kızardı, alçak sesle, "Evin kuralları her zaman gereklidir," dedi. Weiyi kıkırdayarak, "Hımm, evin kuralları demek... Ne güzel, sonunda buranın senin evin olduğunu kabul ettin mi?" diye takıldı. Neşeli bir mizaca sahip olan Weiyi, Susu ile yavaş yavaş samimiyet kurmuştu; nişandan sonra onunla en çok vakit geçiren kişi oydu, bu yüzden şakalarında sınır tanımıyordu. Susu'nun utandığını görünce keyfi daha da yerine geldi.

Murong Qingyi, elini uzatıp Weiyi'nin alnına hafifçe vurdu ve "Beni görünce ayağa kalkmaman neyse de, sakın bu tembelliğe alışma; sonra annemi gördüğünde de yerinden kıpırdamazsın," dedi. Weiyi ona dil çıkardı: "Ben piyano çalışmaya gidiyorum, burayı size bırakıyorum ki rahat rahat konuşun." Sonra bir rüzgar gibi odadan çıkıp gitti.

Susu ancak o zaman başını kaldırabildi ve gülümseyerek sordu: "Bugün neden bu kadar erken geldin?" Murong Qingyi, onun üzerinde gümüş tellerle işlenmiş ince çiçek desenli, sonbahar renklerinde ipek bir şipao olduğunu gördü. Bu kıyafet Susu'nun duru güzelliğini öyle bir ortaya çıkarıyordu ki, Qingyi ona bakarken Susu mahcubiyetle başını tekrar öne eğdi. Qingyi gülümsedi ve sordu: "Bugün neler yaptın?" Susu, "Sabah İngilizce ve Fransızca çalıştım, öğleden sonra ise milli edebiyat ve görgü kuralları dersim vardı," dedi. Qingyi hafifçe güldü ve "Zavallı çocuk," dedi. Susu, "Ben çok yetersizim, bu yüzden anneni bu kadar uğraştırıyorum," diye karşılık verdi. Murong Qingyi onun elini tuttu: "Bunlar günlük hayatta lazım olacak şeyler, annem bu yüzden öğretmen tuttu. Zamanla kendiliğinden alışacaksın." Sonra ekledi: "Bugün Fener Bayramı, gel dışarı çıkıp fenerleri izleyelim."

O gece, ay söğüt dallarının ucunda yükselirken, sevgililer gün batımından sonra buluşmuş gibiydi. Susu'nun kalbinde tatlı bir kıpırtı oldu ama hafifçe başını salladı: "Olmaz, akşam dans dersim var." Qingyi, "Alt tarafı foxtrot ve vals, sonra ben sana öğretirim," dedi. Konuşurken Susu'nun boynundan gelen o gizemli, hafif ama bir türlü gitmeyen kokuyu duydu. Alçak sesle sordu: "Hangi parfümü kullanıyorsun?" Susu, "Kullanmıyorum ki," dedi. Biraz düşündükten sonra ekledi: "Gardıropta karanfil çiçekleriyle doldurulmuş koku keseleri var, belki elbiseye

sinmiştir." Qingyi ise, "O keseler eskiden de oradaydı, neden kokusunu bugün bu kadar derinden hissediyorum?" dedi. Birbirlerine çok yakındılar; Qingyi'nin sıcak nefesi Susu'nun şakağındaki saçları uçuruyordu. Susu'nun yanakları, nehir kıyısındaki gün batımı kızıllığı gibi kulaklarına kadar kızardı. Alçak sesle, "Ben ne bileyim," diye mırıldandı.

Akşam yemeğinden sonra, kimselere görünmeden yukarı kata çıktı. Susu biraz çekinse de, Qingyi'nin dans öğretmenini birkaç kelimeyle savuşturduğunu görünce ona uymaktan başka çaresi kalmadı. Sessizce malikaneden çıktılar, Qingyi arabayı bizzat sürüyordu. Susu endişeyle, "Böyle kimseyi yanımıza almadan mı çıkıyoruz?" diye sordu. Qingyi gülerek, "Onları ne yapalım? Bir şey olmaz, gizlice kalabalığa karışıp döneriz," dedi.

Sokaklar gerçekten de cıvıl cıvıldı; hem fenerler hem de insanlar görülmeye değerdi. Huating Caddesi boyunca sayısız renkli fener asılmıştı; dükkanların yanlarını geçtim, ağaçlar bile fenerlerle donatılmıştı. Fenerlerin altındaki insan seli adeta akıyordu. O mahşeri kalabalık, akan sular ve ejderha gibi süzülen atlı arabalarla tam bir şenlik havasındaydı; sanki bahar rüzgarı binlerce ağaca çiçek açtırmış, yıldızlar yağmur gibi yere dökülmüştü. Dükkanların önünde havai fişek patlatma yarışı vardı; gökyüzünün bir yanında bir demet ışık, diğer yanında bir parıltı... Gece, ateşten çiçeklerle aydınlanmış bir gündüz gibiydi. Çiçek pazarında kalabalık daha da yoğundu. Murong Qingyi, Susu'nun elini tutmuş, kalabalığın arasında bir o yana bir bu yana ilerliyordu. Durumdan keyif alarak Susu'yu uyardı: "Sakın elimi bırakma, eğer kaybolursan seni aramam ha!" Susu gülümseyerek, "Yolumu kaybedersem kendi başıma dönemez miyim sanki?" dedi. Murong Qingyi onun elini daha sıkı kavradı: "İzin vermiyorum, sadece beni takip edeceksin."

Çiçek pazarında bir tur attıktan sonra kalabalıktan ter içinde kaldılar. Qingyi çok mutluydu: "Yeni Yılın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç bilmezdim." Susu, "Bugün eğlencenin son günü, yarın bayram bitiyor," dedi. Qingyi ise, "Bak hele, hep böyle neşe kaçıran şeyler söylüyorsun," diye takıldı.

Bir ara yol kenarında mantı satan birini gördü ve sordu: "Acıktın mı? Benim karnım acıktı." Susu, onun akşamki Batı usulü yemeğe alışamadığını ve kendisinin aç kalmış olabileceğini düşündüğü için böyle söylediğini anladı. Kalbi, rüzgarla dolmuş bir yelken gibi kıpır kıpırdı. Başını sallayarak, "Aç değilim," dedi. Qingyi ise çoktan masaya oturmuştu: "Bir kase mantı lütfen." Susu'ya bakıp gülümsedi: "Sen yavaş yavaş ye, ben seni beklerim. Düğünden sonra böyle kaçıp sokakta yemek yemek istesek de pek mümkün olmayacak."

Susu alçak sesle, "Annem sokak kenarında yemek yediğimizi bilse çok kızar," dedi. Murong Qingyi güldü: "Deli kız, nereden bilecek? Sen rahat rahat ye."

Mantı biraz tuzluydu ama Susu her lokmasını bitirdi. Qingyi orada oturmuş onu bekliyordu; etrafları ışıl ışıl fenerlerle çevriliydi, gece göğünde birer birer açılan gümüş havai fişekler Qingyi'nin yüzünü bir aydınlatıyor, bir gölgede bırakıyordu. Susu'nun kalbi ise berrak bir kristal gibi ışıldıyordu. Qingyi, onun başını kaldırıp gülümsediğini gördü; o gülüş öyle büyüleyiciydi ki, arkasındaki havai fişekler bile sönük kalıyordu.

Çifte Köprü Malikanesi'nde baharın ilk müjdesini manolyalar verdi. Evin önündeki ve arkasındaki manolya ağaçları, sanki bahar ışığını taşıyan

beyaz yeşimden kaseler gibi sayısız çiçek açmıştı. Manolyaların ardından, sanki sadece birkaç gün geçmişti ki, saçakların altındaki süs elmaları kıpkırmızı çiçeklerle donandı; bahar adeta bir deniz gibi derinleşmişti. Susu hasır koltukta oturmuş, dalgın dalgın bakıyordu. Weiyi arkadan yaklaşıp omzuna dokundu: "Yenge!" Susu yerinden sıçradı. Weiyi kıkırdayarak sordu: "Üçüncü Ağabeyim gideli daha bir gün oldu, şimdiden onu mu özledin?" Susu yüzünü çevirip kekeledi: "Ben... Bahar kelimesinin Fransızca nasıl söylendiğini düşünüyordum." Weiyi "Hımm" dedi ama muzipçe bir şiir mırıldandı: "Ansızın tarladaki söğütlerin yeşilini görünce..."

Öte yanda dergisini bırakan Jinrui gülerek söze girdi: "Şu ufaklığa bak, edebi alıntılar yapmayı da öğrenmiş. Öyle ağdalı konuşuyor ki, ben bile anlamıyorum." Jinrui de yurt dışında büyüdüğü için Çince edebiyata pek vakıf değildi. Susu ise aylardır bu konularda ders aldığı için bu basit dizelerin ne anlama geldiğini hemen anlamıştı; yüzü kıpkırmızı oldu ve "Abla, sen bu bücürün saçmalıklarına bakma," dedi.

Jinrui gülümseyerek, "Şu adamların aklına şaşıyorum, balayı biter bitmez Üçüncü'yü göreve gönderdiler," dedi. Susu iyice mahcup oldu: "Abla, sen de mi benimle eğleniyorsun?" Jinrui onun ne kadar utangaç olduğunu bildiği için üstelemedi. Weiyi bir sandalye çekip oturdu: "Hava ne kadar güzel, hadi dışarı çıkalım." Jinrui, Susu'ya sordu: "Geliyor musun? Qiyu Dağı'na gidip kiraz çiçeklerini izleyelim." Susu başını salladı: "Ben gelmesem daha iyi, öğleden sonra Fransızca dersim var." Weiyi, "Acele işe şeytan karışır, bence bu ders işini çok fazla ciddiye alıyorsun," dedi. Susu, "Geçen gün annemle birlikte elçinin eşini ziyaret ettiğimizde az kalsın rezil olacaktım, hala hatırladıkça utanıyorum," diye karşılık verdi. Weiyi, Susu'nun koluna yapıştı: "Yenge, ne olur gel.

Kalabalık olunca daha eğlenceli olur. Fransızca öğrenmek istiyorsan ablamla ben sana öğretiriz; hatta bugünden itibaren üçümüz bir aradayken sadece Fransızca konuşuruz, bak nasıl çabuk öğrenirsin." Jinrui de gülümsedi: "Biraz hava alalım, sürekli evde oturmak çok sıkıcı."

Weiyi ailenin en küçüğü olduğu için herkes tarafından el üstünde tutulurdu; Murong Feng'in yanında bile naz yapmaya cüret ederdi. Susu ona karşı koyamayacağını biliyordu; Jinrui de büyük abla olarak kararını vermişti, bu yüzden onlara katılmaya razı oldu.

Qiyu Dağı'nın kiraz çiçekleri açtığında, parkın girişine barikatlar kurulur ve otomobillerin içeri girmesine izin verilmezdi. Ancak onlar Li Boze'nin arabasındaydılar; park görevlileri plakayı tanıyınca hemen yolu açtılar. Araba hızla içeri süzüldü ve dağın tepesine kadar çıktı. Susu başta fark etmemişti ama arabadan inince sordu: "Her yıl bu mevsimde otomobillerin girmesi yasak değil miydi?" Weiyi şaşırdı: "Öyle bir kural mı var? Birkaç yıl önce de gelmiştim, hiç duymadım." Jinrui gülümsedi: "Başkalarının arabasına yasak tabii. Sakın babamın yanında ağzından kaçırma, yoksa yaşlı adam yine bize aile kurallarını yazdırarak ceza verir."

Üçü, arkalarından mesafeli bir şekilde takip eden korumalar eşliğinde taşlı yoldan yürümeye başladılar. Susu, dağ yolunda yüksek topuklu ayakkabılarla yürümeye alışık değildi; neyse ki Jinrui ve Weiyi de yavaş ilerliyordu. Bir süre sonra ileride bir çardak gördüler, Weiyi hemen bağırdı: "Biraz dinlenelim!" Korumalar hemen minderleri getirip serdiler. Jinrui gülerek, "Gerçekten işe yaramazız; dağa tırmanalım diye tutturuyoruz ama şu kadarcık yolda yorulup dinleniyoruz," dedi.

Weiyi oturdu ve "Neden bilmiyorum, eve dönünce insan

tembelleşiyor. Geçen kış İsviçre'de arkadaşlarımla her gün kayak yapıyordum, bacaklarım kaskatı kesilse de yorulmak nedir bilmezdim," dedi. Susu terlemişti; esen hafif rüzgar insanı canlandırıyordu. Etraftaki kiraz çiçekleri rüzgarla savruluyor, adeta bir yağmur gibi yere dökülüyordu. Yerde ince bir pembe kar tabakası oluşmuştu; manzara o kadar güzeldi ki Susu iç çekmeden edemedi. Birden birinin adını seslendiğini duydu: "Susu!"

Yüzünü çevirdiğinde şaşkınlık ve sevinçle haykırdı: "Mulan!"

Mulan da aynı şaşkınlıkla, "Gerçekten sensin!" dedi. Arkasındaki Xu Changning bir adım öne çıkarak gülümseyerek selam verdi: "Büyük Hanımefendi, Üçüncü Hanımefendi, Küçük Hanımefendi... Bugün üçünüzün de keyfi yerinde herhalde, gezmeye çıkmışsınız."

Jinrui ona gülümseyerek, "Changning, geçen gün Ruyi Kulesi'nde yemek yerken bana söz verdiğin şey ne oldu?" diye sordu. Changning gülümsedi: "Büyük Hanımefendi emir buyurur da ben geciktirir miyim hiç? Çoktan hallettim." Mulan'ı tanıştırmadı, Jinrui ve Weiyi de sormadılar. Susu araya girdi: "Abla, Weiyi; bu arkadaşım Fang Mulan."

Jinrui ve Weiyi, Mulan'a gülümseyerek başlarıyla selam verdiler. Mulan, Susu'ya dönerek, "Gazetelerde düğün fotoğraflarınızı gördüm, gerçekten çok güzeldi," dedi.

Susu ne diyeceğini bilemeyerek gülümsedi ve sordu: "Peki ya sen? Sen ve Bay Xu ne zaman bizi düğününüze davet edeceksiniz?" Bu söz ağzından çıkar çıkmaz Mulan'ın Xu Changning'e baktığını gördü; Changning ise hafifçe öksürerek, "Üçüncü Bey dün yola çıktı, değil mi?"

diye sordu.

Susu yersiz bir laf ettiğini anlayıp hemen cevap verdi: "Evet, dün hareket etti, şimdiye varmıştır bile." O sırada yanındaki Weiyi acıktığını söyledi. Korumalar yemek sepetini açtılar; Susu hazırlığın bu kadar eksiksiz olacağını tahmin etmemişti. Sepetten zarif Batı usulü çörekler çıktı; termostaki kahve fincanlara doldurulduğunda hala dumanı tütüyordu. Beşi birlikte kahve içtikten sonra dağdan aşağı yürümeye başladılar. Mulan, Jinrui ve Weiyi'nin önden gittiğini görünce alçak sesle Susu'ya, "Zayıflamışsın," dedi.

Susu, "Gerçek mi? Ben pek fark etmedim," dedi. Mulan ise, "Ama Üçüncü Bey'in eşi olduğundan beri daha bir ışıldıyorsun, az kalsın tanıyamayacaktım," dedi. Susu gülümsedi: "Beni utandırıyorsun sadece." Mulan, Susu'nun bileğindeki üç sıra dizilmiş incilerden oluşan zarif bileziği fark etti. İnciler çok büyük değildi ama her biri kusursuz derecede yuvarlak ve eşitti; gün ışığında yumuşak bir parıltı saçıyorlardı. "Bu inciler harika, kesinlikle Güney Denizi incisidir," dedi. Susu bileziğine bakıp, "Güney Denizi incisi mi bilmiyorum, annem verdiği için her gün takıyorum," dedi. Mulan, "Hanımefendi verdiyse kesinlikle en iyisidir, şüphen olmasın," diye ekledi.

Öğle vakti yaklaşmıştı ve ziyaretçiler azalmaya başlamıştı. Mulan, uzaktan onları takip eden korumalara bir bakış atıp aniden, "Geçen gün Bay Zhang yine herkesi yemeğe davet etti," dedi. Susu bir "Hımm" dedi ve sordu: "Dans topluluğu yeni bir oyun hazırlıyor mu? Herkes iyi mi?" Mulan gülerek, "Yemekte senden bahsettik, herkes sana imreniyor," dedi. Sonra ekledi: "Murong ailesi Batı usulü bir düğün yaptı; böyle büyük bir olayda neden eş dost ağırlanmadı?"

Susu, "Babamın isteğiydi, annem de onayladı. Batı usulü düğünler daha sade oluyor; babamla annem evlendiğinde de öyle olmuş. Yaşlılar gösterişten kaçınmak istedi ama yine de gazetelere haber oldu," dedi. Mulan gülümsedi: "Böyle bir olay tabii ki gazetelerde manşet olur." İkisi yol boyunca sohbet ederek dağın eteğine vardılar. Jinrui ve Weiyi arabanın yanında bekliyorlardı. Susu mahcup bir şekilde yanlarına koştu: "Sohbete daldım, çok yavaş yürümüşüm."

Jinrui, "Biz de yeni geldik," dedi. Koruma subayı çoktan kapıyı açmıştı. Jinrui arabaya binerken Changning'e uzaktan selam verdi: "Müsait olduğunda bir çay içmeye bize gel." Jinrui bindiği için Weiyi de arkasından bindi; Susu aceleyle Mulan'a veda etti. Üçü arabaya yerleştiler, korumalar da arkadaki araca bindiler; iki otomobil yine rüzgar gibi dağdan aşağı süzüldü.

Eve döndüklerinde Weiyi ayaklarının ağrıdığından şikayet ederek kendini oturma odasındaki kanepeye attı. Jinrui ona güldü: "Gencecik kızsın, bu kadar dayanıksız olma." Hizmetçi kız Susu'nun yanına gelip, "Üçüncü Hanımefendi, Üçüncü Bey birkaç kez aradı," dedi. Susu şaşırarak sordu: "Bir şey söylemiş mi?" Hizmetçi, "Önemli bir şey söylemedi, sadece gelir gelmez onu aramanızı istedi," dedi. Susu, "Numarası kaçmış?" diye sordu. Hizmetçi duraksayıp başını salladı: "Üçüncü Bey söylemedi."

Jinrui gülerek, "Bu kadar zahmete ne gerek var?" dedi ve telefonu eline alıp santrale bağlandı: "Pumen'i bağla, Üçüncü Bey'i bul." Sonra ahizeyi Susu'ya uzattı: "Bak, numarayı bilmene gerek bile yok." Santral hemen Pumen'e bağlandı; oradaki görevli Çifte Köprü Malikanesi'nden arandığını duyunca hemen Murong Qingyi'nin hattına aktardı.

Qingyi'nin sesini duydu: "Susu?" Susu hemen cevap verdi: "Benim. Birkaç kez aramışsın, önemli bir şey mi var?" Qingyi, "Önemli bir şey yok, sadece vardığımı haber vermek istedim," dedi. Susu, "Yolculuk nasıldı?" diye sordu. Qingyi, "İyiydi. Senin ablam ve Weiyi ile dışarı çıktığını söylediler, nereye gittiniz?" dedi. Susu, "Kiraz çiçeklerini izlemeye gittik," diye cevapladı. Qingyi, "Sık sık böyle dışarı çıkıp gezmen iyi olur, evde kapalı kalmak sağlığına iyi gelmez. Dün başının ağrıdığını söylemiştin, doktora göründün mü?" dedi. Susu alçak sesle, "Sadece üşütmüşüm, bugün iyiyim," dedi.

Kanepenin diğer ucundaki Jinrui gülmeye başladı: "Bu ikisine dayanamıyorum, alt tarafı iki kelime havadan sudan konuşmak için can atıyorlar. Siz rahat rahat konuşun; hadi Weiyi, biz gidelim." Weiyi, Susu'ya göz kırparak ciddi bir tavırla, "Yenge, sakın özel bir şey söyleme, iki tarafın santral görevlileri de her şeyi duyuyor," dedi.

Susu onların takılmalarından mahcup oldu ve Murong Qingyi'ye, "Başka bir şey yoksa kapatıyorum," dedi. Qingyi onun ne hissettiğini anlayıp, "Akşam seni tekrar ararım," dedi.

Susu telefonu kapattığında Jinrui ve kardeşinin çoktan gittiğini gördü. Hizmetçiye, "Hanımefendi döndü mü?" diye sordu. Hizmetçi, "Döndü, çiçek serasında," dedi. Susu, "Annemin yanına gideyim," diyerek seraya yürüdü. Murong Hanımefendi orada kadın misafirlerini ağırlıyordu; kahkahalar ve sohbet sesleri uzaktan duyuluyordu. İçeri girip, "Anne," dedi. Murong Hanımefendi gülümseyerek başını salladı: "Duyduğuma göre kiraz çiçeklerini izlemeye gitmişsiniz. Hep böyle yapın, gençler biraz hareketli olmalı." Susu, "Evet," diye onayladı.

Yan taraftaki Bayan Guo araya girdi: "Hanımefendi onu öyle çok seviyor ki, öz kızı gibi görüyor." Murong Hanımefendi, Susu'nun elini tutarak gülümsedi: "Bu çocuk çok cana yakın ve söz dinliyor; benim şu Üçüncü'den kat kat daha iyidir." Bayan Kang güldü: "Hanımefendi, sizinkisi biraz da sevilenin hatırına başkasını sevmek." Murong Hanımefendi, "Misafirlerin önünde nezaket olsun diye söylemiyorum, Üçüncü beni Susu kadar rahat ettiremiyor," dedi. O sırada Jinrui içeri girdi ve gülerek, "Anne, seninkisi tam olarak 'kendi süpürgem altından' hesabı; insanın kendi çocuğu da gelini de hep en iyisidir," dedi. Murong Hanımefendi, "Belki de taraflı davranıyorumdur; Bayan Kang'ın gelinleri de çok başarılıdır," diye nezaket gösterdi.

Bayan Kang güldü: "Onlar Üçüncü Hanımefendi'nin yanında yerle gök, karga ile anka kuşu gibidirler; kıyaslanamazlar bile." Jinrui, Minxian meselesi yüzünden Bayan Kang'ın biraz kırgın olduğunu biliyordu, bu yüzden Susu'ya döndü: "Fransızca öğretmenin geldi, seni bekliyor." Susu bunu duyunca Murong Hanımefendi'ye, "Anne, ben artık gideyim," dedi. Hanımefendi başıyla onaylayınca misafirlere dönüp, "Hanımlar, size iyi sohbetler," dedi. Hanımlar hafifçe doğrularak, "Lütfen rahatınıza bakın, Üçüncü Hanımefendi," dediler.

Öğleden sonra çayından sonra misafirler birer birer ayrıldı. Jinrui ve Murong Hanımefendi serada oturup konuşmaya devam ettiler. Jinrui, "Şu Bayan Kang gerçekten sinir bozucu, lafı hep iğneleyici," dedi. Murong Hanımefendi, "Sonuçta Üçüncü, onların gururunu kırdı," dedi ve ekledi: "Sürekli taraflı davrandığımı söylüyorsun ama sen de öylesin. Herkes görümcelerin zor olduğunu söyler ama seninle Weiyi'yi görseler şaşırırlarmış. Sizin pek başkasının işine karışmadığınızı bilirim ama

Susu'yu nasıl da koruyorsunuz."

Jinrui, "Susu gerçekten çok anlayışlı ve söz dinliyor. Öyle bir geçmişten gelip de zerre kadar şımarıklık yapmaması şaşırtıcı; Üçüncü doğru kişiyi seçmiş. Aslında ben biraz da Üçüncü için böyle yapıyorum; Susu'ya öyle tutkun ki, bu tutkusu beni endişelendiriyor," dedi.

Murong Hanımefendi, "Üçüncü bütün kalbini ona bağlamış durumda," dedi ve hafifçe iç çekti. "Ama ben de senin gibi endişeliyim; bu kadar büyük bir tutkunun sonu hayır olmayabilir diye korkuyorum. Eskilerin dediği gibi; aşırı sevgi ömürsüzdür, fazla zorlamak ise zeval getirir." Jinrui güldü: "Benim hatam, sizi böyle konuşturduğum için. Üçüncü'nün huyu değişti, tek bir kişiye sadık kalması kötü mü?" Bir an durup devam etti: "Üçüncü biraz fevri biri ama önümüzde uzun bir zaman var; Susu gibi sakin bir karakterle büyük sorunlar çıkacağını sanmam."

Murong Hanımefendi, "Susu bence fazla sakin; bir haksızlığa uğrasa asla kimseye söylemez. Bu bir erdemdir ama aynı zamanda bir kusurdur. Üçüncü'nün o barut gibi öfkesiyle kimseyi dinlemediği bir anda, Susu'nun da susması işleri içinden çıkılmaz bir hale getirebilir," dedi.

Jinrui güldü: "Ah anne, her şey yolundayken bile oturup felaket tellallığı yapıyorsun; ana yüreği işte."

Murong Hanımefendi de gülmeden edemedi: "Umarım sadece benim kuruntumdur."

【 ON DÖRT 】

Murong Qingyi gideli sadece dört gün olmuştu ama dönüş yolunda sanki aylar geçmiş gibi sabırsızdı. Arabadan iner inmez sordu: "Hanımefendi evde mi?" Kapısını açan koruma subayı neşeyle cevap verdi: "Hanımefendi Fenggang'a gitti, Üçüncü Hanımefendi ise küçük çalışma odasında." Qingyi, niyetinin hemen anlaşıldığını fark edince gülümsedi: "Laf kalabalığı yapma, ben onu mu sordum?" Koruma, onun gözlerinin içindeki gülümsemeyi görünce keyfinin yerinde olduğunu anladı: "Siz sormadınız efendim ama hanımefendi birkaç kez sordu; 'Neden hala dönmedi?' diye."

Murong Qingyi, Susu'nun böyle bir şey sormayacağını bilse de kalbi sevinçle doldu. Hızla merdivenleri çıktı, Susu'nun orada oturmuş kelime çalıştığını ama gözlerinin pencereden dışarı baktığını gördü. Sessizce yaklaşıp arkasından omuzlarına sarıldı. Susu irkilerek arkasına baktı, onu görünce hafifçe "Ay!" dedi: "Arabanın geldiğini neden duymadım?"

Qingyi, "Babam evdedir diye önde indim," dedi ve dikkatle Susu'nun yüzüne baktı. Susu onun bakışlarından mahcup olup başını eğdi: "Gideli topu topu birkaç gün oldu, beni mi unuttun?" Qingyi "Hımm" dedi: "Birkaç gün mü? Bana sanki aylar geçmiş gibi geldi. Şiirler Kitabı'nda o söz nasıldı?"

Susu edebiyat derslerine sıkı çalıştığı için düşünmeden cevap verdi: "Bir gün görmesem, üç mevsim geçmiş gibi gelir." Qingyi'nin yüzündeki muzip gülümsemeyi görünce tuzağa düştüğünü anladı, yüzü kızardı: "Eve gelir gelmez beni kandırıyorsun." Qingyi güldü: "Buna kandırmak mı

denir? Kendi ağzınla söyledin." Sonra sordu: "Sabah aradığımda dışarıda olduğunu söylediler, Weiyi ile mi çıktınız?"

Susu, "Hayır, Mulan ile çay içmeye sözleşmiştik," dedi. Bunu duyan Murong Qingyi'nin yüzü değişti: "O Mulan ile artık görüşmeni istemiyorum, ilerde tatsızlık çıkmasın." Susu şaşırarak sordu: "Neler oluyor?" Qingyi, "Changning, Huo Shanyun ile nişanlanmak üzere. Eğer Mulan ile görüşmeye devam edersen, insanlar dedikodu yapmaya başlar," dedi.

Susu bir süre donup kaldı, sonra, "Nasıl olur? Geçen gün Mulan ve Changning'i gördüğümde araları çok iyiydi," dedi. Qingyi, "Changning aptal değil; Huo Shanyun onun dengi, üstelik Huo ailesi şu an çok güçlü. İki aile de bu evliliği canı gönülden istiyor," dedi. Susu şaşkınlık ve üzüntü içinde, "Peki Mulan ne olacak?" diye sordu. Qingyi, "Onun için endişelenmeyi bırak, ben banyo suyunu hazırlattım, gel beraber yıkanalım," dedi.

Bu son söz Susu'nun yüzünün alev alev yanmasına yetti; utancından ne yapacağını bilemeyerek onu kapıdan dışarı itti.

Havalar iyice ısınmaya başlamıştı. Öğleden sonra esen rüzgar, uzaklardaki çam ormanlarının uğultusunu boğuk bir gök gürültüsü gibi taşıyordu. Malikanenin etrafındaki ulu ağaçların gölgesi her yeri kaplamıştı; yaprakların arasındaki ağustos böcekleri avazları çıktığı kadar bağırıyordu. Kuzey koridorundan esen serin rüzgar çok ferahlatıcıydı. Günün bu rehavet dolu saatinde Susu elinde bir dergiyle otururken gözleri yavaşça kapandı, tam uykuya dalacakken ayak sesleri duydu; gelen Weiyi'ydi. Üzerinde spor kıyafetleri, elinde raketiyle gülümseyerek,

"Yenge, arkadaşlarla tenis oynamaya gidiyoruz, sen de gelsene," dedi.

Susu gülümsedi: "Ben oynamayı bilmem, sen git." Weiyi, "Ev çok sessiz, insanın canı sıkılıyor, hadi beraber gidelim," diye ısrar etti.

Susu, "Bir arkadaşımla öğleden sonra çayı için sözleştim," dedi. Weiyi şaşırarak, "Vay canına, senin bir arkadaşının geleceğini görmek ne büyük sürpriz," dedi. Susu, "Dışarıda, bir kafede buluşacağız," deyince Weiyi dil çıkardı: "O zaman ben kaçtım."

Kafede buluşacakları için Susu Batı usulü bir elbise giyip evden çıktı. İçeri girdiğinde Mulan ona takıldı: "Birkaç gündür görüşmüyoruz ama asaletine asalet katılmış. Bu halinle tıpkı yurt dışından dönmüş hanımefendilere benziyorsun."

Susu sadece gülümsedi: "Onların evindeki kurallar böyle gerektiriyor." Garson yanlarına gelip gülümseyerek selam verdi: "Üçüncü Hanımefendi, sizi buralarda görmek ne büyük şeref. Bugün çok güzel vişneli dondurmamız var, ikram edelim mi?" Sonra Mulan'a döndü: "Bayan Fang, sevdiğiniz Hindistan cevizli kek fırından yeni çıktı."

Mulan "Vay canına!" dedi: "Baksana, bu kafe yakında eski Çin lokantalarına dönecek."

Garson mahcup bir şekilde, "Kusura bakmayın, çok konuştum," dedi.

Susu adamın zor durumda kalmasına dayanamayıp, "Dondurmayı da keki de istiyoruz, lütfen getirin," dedi. Mulan'a döndüğünde onun, "Üçüncü

Bey evde değil mi?" diye sorduğunu duydu.

Susu'nun yüzünde hafif bir hüzün belirdi: "Hep çok meşgul." Mulan hafifçe güldü: "O büyük adam, meşgul olması normal."

Tam o sırada kek ve dondurma geldi. Mulan, "Buradaki keklerin tadı da görüntüsü de iyice bozuldu," dedi. Susu dondurmasından bir kaşık alıp, "Geçen geldiğimde bunu istemiştim, unutmamışlar," dedi. Mulan, "Başkası unutsa neyse ama Üçüncü Hanımefendi'nin ne sevdiğini unuturlarsa dükkanı kapatsınlar daha iyi," dedi.

Susu sadece gülümseyerek, "Senin sevdiğin keki de unutmamışlar," dedi. Mulan, "Eski müşteri hatırı işte," diye geçiştirdi. Konuşurlarken Susu kapıdan girenleri görünce yüzü birden değişti. Mulan, Susu'nun bu halini hemen fark edip arkasına baktı; gelen Xu Changning'di. Yalnız da değildi, yanında bir hanım vardı. Susu onun Huo ailesinin beşinci kızı olduğunu hemen tanıdı. Kalbi sıkıştı ama yapacak bir şey yoktu. Sıcak havada vantilatörün esintisi bile elbiselerine yapışıyor gibiydi. Susu endişe ve üzüntü içindeyken Mulan'ın yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu. Susu'nun aklı iyice karıştı. Xu Changning de onları fark edince adımları yavaşladı. Huo Shanyun ise gülümseyerek Susu'nun yanına geldi: "Üçüncü Hanımefendi, ne büyük tesadüf." Susu sadece başıyla selam verip gülümsedi: "Bayan Huo, siz de mi kahve içmeye geldiniz?"

Neyse ki Huo Shanyun, Mulan'ı tanımıyordu; sadece Susu ile konuşmaya odaklanmıştı: "Geçen gün Changning ile nişanımızda evde opera sanatçıları vardı, sizin çok beğendiğinizi fark ettim. Yarından sonra ünlü sanatçı Shen Yulan bize gelecek, lütfedip siz de bir akşam yemeğine gelirseniz çok mutlu oluruz."

Susu nezaketle, "Ben operadan pek anlamam, sadece merakımdan izlemiştim," dedi.

Huo Shanyun gülümseyerek, "Çok mütevazısınız, herkes sanat konusunda tek otoritenin siz olduğunu söylüyor," dedi ve ekledi: "Havalar çok sıcak, bizim evimiz eski olduğu için oldukça serindir. Bugün dönünce size resmi bir davetiye de göndereceğim."

Susu kabul etmek zorunda kaldı. Huo Shanyun, Xu Changning'e dönerek, "Bana hatırlatmayı sakın unutma, böyle ayaküstü davet etmek çok nezaketsizce oldu," dedi. Changning ancak o zaman söze girebildi: "Üçüncü Bey son zamanlarda çok meşgul herhalde, hiç görünmüyor."

Susu, "Evet, resmi işleri çok yoğun," dedi. Çaktırmadan Mulan'a baktı; Mulan sanki hiçbir şey olmamış gibi kekini yiyordu. Huo Shanyun o kadar nazikti ki, uzun süre konuştuktan sonra Changning ile birlikte yanlarından ayrıldılar. Onlar gider gitmez Susu, "Hadi gidelim, burası çok sıkıcı oldu," dedi.

Mulan elindeki gümüş kaşığı tabağa sertçe bıraktı; metalik bir ses yankılandı. Susu hesabı ödedi ve dışarı çıktılar. Mulan ağzını bıçak açmıyordu, arabaya binince de tek kelime etmedi. Susu onun için endişelenerek şoföre, "Wuchi Gölü Parkı'na çek," dedi.

Araba göl kıyısına kadar gitti. Susu, Mulan ile birlikte göl kenarındaki uzun koridor boyunca yürümeye başladı. Hava çok sıcaktı ve kısa sürede ikisi de ter içinde kaldı. Göldeki nilüferler yeni açmaya başlamıştı; yeşil

yaprakların arasından süzülen birkaç beyaz çiçek, su perileri gibi duruyordu. Esen rüzgar suyun serinliğini taşıyordu; kocaman gözlü bir yusufçuk sessizce önlerinden geçip güneşin altında kanatlarını parlatarak geri döndü.

Susu, Mulan'ın üzüntüsünü dağıtmak için konuşmaya çalıştı: "Dans topluluğu yeni bir oyun hazırlıyor mu?" Mulan derin bir iç çekerek, "Bilmiyorum, bir aydır gitmedim," dedi. Susu şaşırdı. Mulan aniden durdu; Susu da durmak zorunda kaldı. Mulan'ın yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Susu onu hiç ağlarken görmemişti, ne yapacağını bilemedi. Mulan'ın hıçkırıkları sessiz ama derindi; kendini tutmaya çalıştıkça Susu daha çok üzülüyordu. Sadece "Mulan," diyebildi.

Mulan hıçkırarak, "Ne yapacağım? Ben şimdi ne yapacağım..." dedi.

Susu'nun zaten aklı karışıktı, bu soru karşısında sessiz kaldı. Koridorun dışındaki uçsuz bucaksız yeşil dalgalar, rüzgarla savrulan nilüfer yaprakları ve ağustos böceklerinin bitmek bilmeyen sesi arasında öylece durdular.

Susu eve döndüğünde hala huzursuzdu. Murong Hanımefendi yazın başından beri Fenggang'daki malikanede olduğu için ev çok sessizdi. Weiyi de her zamanki gibi dışarıda yemeğe kalmıştı. Mutfak ekibi Susu için özenle sevdiği yemekleri hazırlamıştı ama o sadece yarım kase pilav yiyip yukarı çıktı. Hava kararmıştı ama ışıkları açmadı, pencerenin kenarına gitti.

Bahçedeki sokak lambaları yanmıştı ve etrafında sayısız küçük böcek dönüp duruyordu. Evin büyüklüğü sessizliği daha da artırıyordu. Göğsünde

sanki bir taş varmış gibi bir ağırlık hissediyordu. Odada birkaç tur attıktan sonra oturdu. Sehpanın üzerindeki tütsüden kırmızı bir ışık sızıyordu. Hava sanki donmuş gibiydi. Tütsünün kokusu bir balık gibi kollarının arasından süzülüyordu.

Bir süre kitap okumaya çalıştı ama midesindeki bulantı geçmeyince aşağı indi. Hizmetçi Yun Abla ile karşılaştı ve mahcup bir şekilde, "Yun Abla, mutfakta atıştıracak bir şeyler var mı bakabilir misin? Midem çok fena," dedi.

Yun Abla, Susu'nun nazikliğini sevdiği için hemen mutfağa gitti ve bir tepsiyle döndü: "Güllü mantı hazırlattım, sevdiğinizi hatırladım."

Susu aslında bir şey yiyecek durumda değildi ama Yun Abla'yı kırmamak için iki tane yedi. Ancak midesi daha da kötüleşince banyoya koşup her şeyi çıkardı.

Gece yarısı Susu hafif bir ayak sesi duydu, ışık çok loştu. Hemen doğrulup sordu: "Geldin mi? Neden beni uyandırmadın?" Murong Qingyi onu uyandırmak istememişti: "Sen uyu, kalkma. Rengin çok solgun görünüyor, iyi misin?"

Susu, "Işıktandır herhalde... Neden bu kadar geç kaldın?" dedi.

Qingyi, "Bir an önce eve varmak istedim, bu yüzden gece boyunca araba sürdüm. Böylece yarın bütün gün seninle olabilirim," dedi. Loş ışıkta Susu'nun yüzüne bakarken Susu yine başını eğdi ama Qingyi buna izin vermeyerek çenesinden tutup kaldırdı. Uzun ve tutkulu bir öpücük, bahar

rüzgarının çiçekleri açtırması gibi aralarındaki soğukluğu dağıttı.

Susu yorgunluktan bitkin düşmüştü ama boynundaki o hafif gıdıklanmayla uyandı. Qingyi'nin sertleşmiş sakallarını parmaklarıyla iterek gülümsedi: "Yapma." Qingyi "Hımm" dedi. Susu, "Neden hep meşgulsün? Evde tek başıma canım sıkılıyor," dedi. Qingyi bir süre durup sordu: "Onlar sana iyi bakmıyor mu? Ben sana iyi bakmıyor muyum?" Susu utangaççça yüzünü çevirdi ve alçak sesle, "Bana çok iyi bakıyorsun," dedi ama elinde olmadan derin bir iç çekti. Qingyi sordu: "O zaman neden mutsuzsun?" Susu, "Sadece o çocuğu düşünüyorum... Keşke onu bulabilsek," dedi.

Qingyi'nin yüzü bir anlığına değişti. Susu'nun saçlarını okşayarak, "Adamlarıma aramaya devam etmelerini söyledim, sen bunu düşünme," dedi. Susu onun yüzündeki o tuhaf ifadeyi görünce gözleri doldu. Qingyi derin bir iç çekip onu kucağına aldı.

Ertesi gün Qingyi öğlene kadar uyudu. Kalktığında kahvaltı etmeden çalışma odasına gitti. Susu orada oturmuş, önündeki kitaba bakıyor ama aklı başka yerlerde gibiydi. Qingyi, "Ne zaman kalktın? Hiç duymadım," dedi.

Susu irkilerek ona baktı: "Kalktın mı?" Qingyi, "Ev gibisi yok," dedi ve Susu'nun önündeki kağıtta yazanları gördü: "Yazı mı çalışıyorsun? Bakayım." Susu cevap veremeden kağıdı aldı; kağıtta karışık şiir dizeleri yazılıydı: "Han Nehri geniştir, yüzüp geçilemez; nehir uzundur, sonu gelmez." Diğer bir dize ise şuydu: "Şimdi anlıyorum o zamanki hatayı, kalbim kederli, gözyaşlarım sessizce dökülüyor, bahar rüzgarı her şeyi değiştirmiş." Qingyi Batı eğitimi almış olsa da çocukluğunda sağlam bir

klasik eğitimden geçmişti; bu dizelerin kime ait olduğunu ve ne anlama geldiğini hemen anladı. Kalbine bir şüphe düştü ama belli etmedi.

Susu aslında sadece Mulan için üzülmüş ve bu dizeleri yazmıştı. Qingyi'nin kağıdı okuduğunu görünce suçluluk hissetti. Qingyi sordu: "Dün arkadaşınla buluştuğunu söylemiştin, kiminle?" Susu, Qingyi'nin Mulan ile görüşmesini istemediğini bildiği için yalan söylemek zorunda kaldı: "Eski bir okul arkadaşım, tanımazsın." İlk kez ona yalan söylüyordu ve yüzü alev alev yanıyordu. Qingyi sadece "Hımm" dedi. Tam o sırada telefon çaldı ve Qingyi konuşmak için odadan çıktı. Susu ancak o zaman derin bir nefes alabildi.

Qingyi telefon konuşmasından sonra tekrar dışarı çıkmak zorunda kaldı. Yüzü pek gülmüyordu. Susu onun işlerine karışamayacağını bildiği için sadece onu yolcu etti.

Qingyi o akşam Ruyi Kulesi'nde bir yemeğe katıldı. Masada nüfuzlu ailelerin çocukları ve birkaç film yıldızı vardı; ortam oldukça neşeliydi. Qingyi içeri girince Huo Zongqi gülerek onu karşıladı ve ünlü aktris Yuan Chengyu'nun yanına oturttu. Yuan Chengyu, "Üçüncü Bey, ne zamandır görüşemiyoruz," dedi. Qingyi gülümsedi: "Son filminize gidemedim, gerçekten suçluyum." Huo Zongqi hemen araya girdi: "Sadece suçlu demek yetmez, cezasını çekmelisin. İçki içmek sana hafif gelir, gel sana daha 'romantik' bir ceza verelim." Masadakiler alkışlarla destekledi. Xu Changning sordu: "Nasıl bir romantik ceza?" Huo Zongqi, "Üçüncü Bey, Bayan Yuan'dan bir öpücük alacak," dedi. Yuan Chengyu kahkahalar atarak "Olmaz böyle şey!" dedi. Changning de "Evet, bu Qingyi'ye ceza değil ödül olur," diye ekledi. Huo Zongqi gülerek, "Görünüşte ödül ama bir şartımız var; o ruj izi silinmeyecek! Bakalım eve gidince hanımına nasıl

hesap verecek?" Herkes bu fikre bayıldı. He Zhongze, "Tam yakasına olsun ki silinmesin," dedi. Qingyi "Çok ileri gidiyorsunuz," dese de kalabalık onu tuttu ve Yuan Chengyu'yu üzerine ittiler. Şaka kaka derken Qingyi'nin yakasında parlak kırmızı bir ruj izi kaldı.

Qingyi'nin içkiyle arası iyiydi ama o gece çok fazla içmişti. Yemekten sonra kalbi küt küt atıyordu. Huo Zongqi misafirleri yolcu ederken Qingyi'ye göz kırptı: "Üçüncü Bey, Bayan Yuan size emanet." Yuan Chengyu güldü: "Huo Bey, bugün bizi hiç rahat bırakmayacaksınız galiba?" Qingyi sarhoş olsa da Huo Zongqi'nin bu işin peşini bırakmayacağını biliyordu. Yuan Chengyu'ya, "Sen ona bakma, biz gidelim," dedi. Huo Zongqi onların gerçekten bir şeyler yaşayacağını sanarak arkalarından gülümsedi.

Qingyi, Yuan Chengyu'yu evine bıraktıktan sonra eve dönmeye niyetlendi ama yardımcısı Lei Shaogong onu uyardı: "Efendim, babanız evde ve saat çok geç oldu." Qingyi sarhoş kafayla düşündü; babası onu bu halde görürse çok kızardı. "Duan Dağı'na gidelim, babam yarın yola çıkınca eve dönerim," dedi.

【 ON BEŞ 】

Susu vantilatörden hoşlanmadığı için yatağında uzanmış, elindeki yelpazeyi ağır ağır sallıyordu. Hava sanki bir kavanozun içine hapsedilmiş gibi basıktı. Önce su gibi akışkan olan hava, yavaş yavaş katılaşıyor ve nefes almayı zorlaştırıyordu. Tam uykuya dalacakken bir şimşek çaktı ve gök gürültüsüyle uyandı. Pencerenin dışındaki ışık geceyi bir anlığına aydınlattı. Rüzgar sertleşmişti; aşağıda açık kalan bir pencerenin çarpma sesleri geliyordu. Rüzgarın getirdiği serinlik yağmurun habercisiydi.

Uzaklardan gelen boğuk gök gürültülerinin ardından bir şimşek daha çaktı ve odayı aydınlattı. Perdeler rüzgarla birlikte uçuşmaya başladı. Ardından şiddetli bir yağmur sesi duyuldu. Yağmur o kadar sert yağıyordu ki, sesi kulağının dibindeymiş gibi geliyordu. Susu bu sesler eşliğinde tekrar uykuya daldı.

Murong Qingyi sabah erkenden eve döndü. Susu henüz kalkmamıştı. Qingyi'nin aceleci halini görünce sordu: "Yine mi gidiyorsun?"

Qingyi, "Evet, Wanshan'a gitmem gerekiyor, üstümü değiştirmeye geldim," dedi. Bir yandan düğmelerini açıyor, bir yandan da duraksayıp Susu'ya bir bakış atıyordu. Elbiselerini koltuğun üzerine fırlatıp banyoya girdi. Susu da hemen kalktı ve koltuktaki elbiseleri yıkanması için toplarken beyaz gömleğin yakasındaki o kırmızı izi gördü. Bu, o yıl Paris'te moda olan "kayısı kırmızısı" rujun iziydi. Susu elinde gömlekle öylece kalakaldı; avuçları terlemiş, kalbi boşalmış gibiydi. Sabahın serinliğine rağmen alnından terler süzülüyordu. Dışarıdaki kuşların sesi kulağında bir uğultuya dönüştü.

Qingyi banyodan çıktı; saçları hala nemliydi. "Kahvaltı etmeyeceğim, muhtemelen yarın dönerim," dedi. Gözlerini Susu'nun gözlerine dikmiş, sanki içini okumaya çalışıyordu. Susu'nun içindeki o derin acı gözlerine yansımasın diye başını eğdi ve fısıldadı: "Tamam."

Qingyi onun bu tepkisiz haline sinirlendi: "Sana ne oldu? Tıpkı korumalar gibi konuşuyorsun. Kim olduğunu hatırla, başkalarının yanında böyle tuhaf davranma." Susu sadece hafifçe onayladı. Qingyi, "Bu halinle misafirlerin yanında tek kelime edemezsin sen," dedi ve kapıya yöneldi: "Ben gidiyorum, aşağı kadar gelme."

Susu'nun içindeki acı artık dayanılmaz bir noktaya gelmişti. Qingyi'nin gidişini izlerken gözyaşları dudaklarına süzüldü; tadı zehir gibi acıydı. Qingyi tam kapıdan çıkacakken arkasına döndü ve Susu'nun ağladığını gördü. Gülerek yanına geldi: "Ne oldu yine?" Susu cevap vermeden gözyaşlarını sildi. Qingyi onun elini tutup alçak sesle, "Deli kız! Dün gece arkadaşlar şaka olsun diye o ruju yakama sürdüler, bana inanmıyor musun?" dedi.

Susu başını kaldırıp ona baktı. Qingyi'nin gözlerinde o tanıdık, huzurlu ve derin bakış vardı. Tıpkı sonbahardaki bir deniz gibi dingin... Susu elinde olmadan bu bakışlara kapıldı ve derin bir nefes aldı. Ona inanmalıydı... Ve inanıyordu da.

Gece yağan yağmur ağaçlara can vermiş, hava temizlenmişti. Susu yeni bir elbise diktirmişti ve Weiyi ile birlikte provaya gittiler. Terzihane çok titiz çalışıyordu; çalışanlar iğnelerle elbiseyi Susu'nun üzerine göre ayarlıyorlardı. Weiyi, "Yenge, normalde Batı usulü giyinmezsin ama bu

elbise sana çok yakıştı," dedi. Susu, "Evde bir balo olacak, o yüzden diktirdim; yoksa günlük kıyafetler daha rahat," dedi. Weiyi yeni kıyafetler gördüğü için çok mutluydu; müdür ona yeni modelleri gösterirken Susu kendi başına giyinme kabinine girdi.

Kabinin duvarları çok inceydi ve üzerindeki duvar kağıdı gün batımı renklerindeydi. Yan kabinden gelen fısıldaşmalar net bir şekilde duyuluyordu. Bir kadın sesi, "Bu elbise çok pahalı, dürüst ol, parasını kim ödedi?" dedi. Diğeri cevap verdi: "Kim ödeyecek, kendim ödedim tabii."

Susu kulak misafiri olmak istemiyordu ama üzerindeki ağır elbiseyi çıkarmak zordu. Tam kendi şipaosunu giyerken yan taraftan gelen o ince ses tekrar duyuldu: "Başkalarını kandırabilirsin ama beni asla. Dün gece Üçüncü Bey ile birlikte gittiğini duydum... Gece de dönmemişsin, bu elbiseyi kesin o almıştır."

Susu'nun eli titredi, şipaosunun düğmesini ilikleyemedi. Avuçları terlemiş, kalbi buz kesmişti. Yan taraftaki kıkırdamalar devam ediyordu: "Seni gidi cadı, kim yetiştirdi bunları sana?" Susu'nun içindeki o soğukluk her yanını sardı. Adımları titreyerek dışarı çıktı. Weiyi onu görünce şaşırdı: "Yenge, ne oldu sana? Bir anda bembeyaz kesildin."

Susu, "Sıcaktandır," dedi. O sırada yan kabinden çıkan iki kadına çaktırmadan baktı. Öndeki kadın uzun boylu ve çok güzeldi; yüzünde zafer kazanmış bir gülümseme vardı. Susu onu bir yerden tanıyor gibiydi. Weiyi, "O Yuan Chengyu, son filmleri çok meşhur," dedi. Susu kadının dudaklarındaki o kayısı kırmızısı ruju görünce kalbine bir hançer saplanmış gibi hissetti. Weiyi'ye, "Hadi gidelim," dedi.

Parktaki restoranda otururken Susu sadece sütlü çay istedi. Weiyi dondurmasını yerken, "Ev güzel ama buranın göl esintisi bir başka," dedi. Susu dalgın dalgın onayladı. Parkta yürürken karşıdan gelen bir çiftle karşılaştılar. Susu adamı hemen tanıdı; bu Zhuang Chengzhi idi. Zhuang Chengzhi de onu görünce şaşırıp yanındaki kadının elini bıraktı: "Su... Üçüncü Hanımefendi, merhaba."

Susu'nun içinde ona karşı bir kırgınlık yoktu: "Uzun zaman oldu Bay Zhuang." Sonra Weiyi'ye tanıttı: "Eski bir iş arkadaşım, Bay Zhuang." Weiyi nazikçe selam verdi ve kısa bir sohbetin ardından ayrıldılar.

Murong Qingyi eve döndüğünde yemek yenmişti. Odasına yemek söyletip yukarı çıktı. Susu pencereden dışarı bakıyordu, Qingyi'nin geldiğini fark etmedi. Qingyi tam ona sarılacakken Susu'nun gözlerindeki yaş izlerini gördü. Susu onu görünce irkildi. Qingyi sordu: "Neyin var?"

Susu acısını gizlemeye çalışarak, "Bir şeyim yok, sadece sıcaklar beni biraz halsiz bıraktı," dedi. Qingyi onun bakışlarındaki o kederi gördü ama Susu hemen başını eğdi.

Qingyi yemeğini yiyip aşağı indiğinde Weiyi ile karşılaştı: "Susu bugün hep evde miydi?" Weiyi, "Öğleden sonra alışverişe gittik, sonra parkta biraz gezdik," dedi. Qingyi, "Sadece ikiniz miydiniz?" diye sordu. Weiyi, "Evet, sadece parkta yengemin eski bir iş arkadaşıyla karşılaştık, biraz konuştuk o kadar," dedi.

Qingyi, "İş arkadaşı mı?" diye sordu. Weiyi bilmeden bombayı patlattı: "Adı Zhuang idi galiba, dans topluluğundanmış." Bu söz Qingyi'nin kalbinde eski bir yarayı deşti. Demek bu yüzden ağlıyordu...

Onu unutmamıştı... Qingyi onun bedenine sahip olmuştu ama kalbine asla. Susu'nun gizli gizli ağlaması başkası içindi. Qingyi'nin öfkesi ve kıskançlığı tavan yaptı. Ev çok büyüktü ve gece olunca daha da sessizleşiyordu. Susu odasında otururken Qingyi'nin telefonla konuştuğunu duydu: "Sen git, ben geliyorum." Sesi çok nazikti. Susu hemen odasına çekildi. Qingyi biraz sonra gelip üstünü değiştirdi. Susu son bir umutla sordu: "Bu saatte dışarı mı çıkıyorsun?"

Qingyi, "İşim var, bu gece dönmem," dedi.

Susu başını eğdi. Her şey bitmişti. Onun için Susu artık sadece sıkıldığı bir eşyaydı. Kalbi kırılmış, ruhu karanlığa gömülmüştü. Pencereden Qingyi'nin arabasının gidişini izlerken alnını soğuk camlara yasladı.

Qingyi o gece arkadaşlarıyla kumar masasına oturdu ama sürekli kaybediyordu. Huo Zongqi ona takıldı: "Üçüncü Bey, aşkta kazanan kumarda kaybeder derler ama senin halin pek öyle değil." Qingyi sadece "Saçmalamayın!" diyebildi.

Günler geçti... Weiyi bir gün sordu: "Ağabeyim neden hiç eve gelmiyor?"

Susu zoraki bir gülümsemeyle, "Çok meşgul herhalde," dedi.

Weiyi, "Yenge, rengin çok kötü, bir doktora görünsen iyi olur," dedi. Susu'nun yüzü kızardı.

Jinrui yanlarına gelip, "Weiyi, bilmiyor musun? Hala oluyorsun," dedi.

Weiyi sevinçle bağırdı: "Neden bana söylemediniz!" Susu başını eğdi. Weiyi sordu: "Ağabeyim ne dedi? Çok sevinmiştir herhalde."

Susu alçak sesle, "Tabii ki sevindi," dedi. Ama Qingyi haberi aldığında sevinci çok kısa sürmüştü. "Neden gülmüyorsun? Mutsuz musun?" diye sormuştu Susu'ya. Susu "Mutluyum" dese de sesi çok cansız çıkmıştı. Qingyi ise sadece "Anladım" demişti.

Qingyi artık eve neredeyse hiç uğramıyordu. Susu'nun ona karşı olan korkusu ve mesafesi onu daha da çileden çıkarıyordu. Susu'nun onu sevmediğini, sadece mecbur olduğu için yanında kaldığını düşündükçe içi içini yiyordu. Aralarındaki bu sessiz savaş, her ikisini de uçuruma sürüklüyordu.

【 ON ALTI 】

Fenggang'ın yazı, sırtını dağa yaslayıp yüzünü denize dönen o eşsiz coğrafyası ve denizden gelen serin esintileri sayesinde, öteden beri dillerden düşmeyen bir sayfiye yeriydi. Fenggang Malikânesi oldukça yüksek bir mevkideydi; korkuluklara yaslanıp uzağa bakıldığında, uçsuz bucaksız masmavi denizin üzerinde sanki suya serpilmiş çiçekleri andıran beyaz yelkenliler seçilirdi. Beyaz kanatlı, kara sırtlı bir martı yanlışlıkla bahçeye dalmış, birilerinin geldiğini görünce ürkerek yeniden havalanıp gökyüzünde süzülmeye başlamıştı. Bir yaver aceleyle arka bahçeye doğru yürüdü. Murong Hanım o sırada elinde makasla, vazolara yerleştirmek üzere yeni açmış gülleri kesiyordu. Yaverin telaşlı halini görünce bir terslik olduğunu anladı ama yine de resmi bir mesele olduğunu sanarak eşi Murong Feng'e gülümsedi. "Bak, dediğim çıktı. Saat sekiz olmadan mutlaka bir telefon geleceğini biliyordum."

Ancak yaver yanlarına gelip düşük bir sesle, "Hanımefendi, Dördüncü Küçük Hanım aradı. Gelin Hanım'ın düştüğünü söyledi. Sesi çok telaşlı geliyordu," deyince Murong Hanım'ın yüreği ağzına geldi. Eğer ciddi bir durum olmasaydı asla aramazlardı; sonucun ne olduğunu sormaya bile gerek yoktu. Tek umudu, Weiyi'nin gençlik heyecanıyla paniğe kapılıp meseleyi büyütmüş olmasıydı. Elindeki makası hemen bıraktı. "Arabayı hazırlayın, Shuangqiao'ya dönüyorum," dedi.

Shuangqiao'ya vardığında vakit ikindiyi geçmiş, hava kararmaya yüz tutmuştu. Malikânenin etrafını saran devasa ulu ağaçlar, gökyüzünü daha da kasvetli gösteriyordu. İkinci kata çıkar çıkmaz küçük oturma odasında toplanmış doktorları gördü. Murong Hanım'ı görünce hepsi ayağa kalkıp, "Hanımefendi," diyerek onu selamladılar. Kadın, doktorların yüz

ifadesinden durumu aşağı yukarı anlamıştı. "Vaziyet nedir?" diye sordu.

Doktorlar arasında otoritesiyle tanınan Doktor Qin cevap verdi: "Kanamanın artmaması için hastayı yerinden kıpırdatmamayı öneriyoruz." Murong Hanım başıyla onaylayıp derin bir iç çekti. "İçeri girip bir bakayım," dedi.

Adımları ne kadar hafif olsa da Susu onun geldiğini duydu. Onu görünce, "Anne," diye fısıldayarak yatağında doğrulmaya yeltendi. Kayınvalidesi hemen müdahale etti: "Kıpırdama sakın." Susu'nun gözyaşları sicim gibi boşalmaya başladı. Hıçkırarak, "Çok dikkatsiz davrandım... Sizin sevginize layık olamadım," dedi.

Murong Hanım gelininin elini tuttu. "Güzel kızım, bilerek yapmadın ya." Sonra Weiyi'ye dönüp, "Söyle, merdivenlerdeki o halıların hepsini hemen söksünler," dedi. Weiyi başıyla onayladı. Murong Hanım, Susu'nun elinin üzerini hafifçe sıvazlayarak teselli etti: "Ağlama artık, hepsi benim ihmalkârlığım. Geçen gün Weiyi de orada tökezlemişti, o zaman söktürmek aklıma gelmedi. Kusur benim." Susu'nun gözyaşları bir türlü dinmiyordu. Murong Hanım aniden hatırlayarak sordu: "Peki, Qingyi nerede?"

Odadakiler birbirine bakakaldı. Yaverlik dairesinden birini çağırıp sordular. Adam, "Üçüncü Bey'i henüz bulamadık," diye cevap verdi.

Murong Hanım kaşlarını çattı. "Şu akılsız çocuk! Ben Fenggang'dan geldim, o hâlâ ortalarda yok. Yer yarıldı da içine mi girdi?" Murong Hanım normalde son derece nazik ve vakur bir kadındı ama yaverlik dairesi ondan, Murong Feng'den korktuklarından daha çok korkardı. Bu sert çıkış üzerine yaver hemen boyun eğip dışarı çıktı ve tekrar telefonlara sarıldı.

Hanımefendi'nin apar topar dönmesinden durumun vahametini anlamış, bu kez ses tonunu değiştirmişti: "Müdür Lei'yi ne yapıp edip bulun! Gelin Hanım'ın başına bir iş geldi, Hanımefendi çoktan malikâneye ulaştı!"

Ancak o zaman Lei Shaogong'a ulaşılabildi. Murong Qingyi, Shuangqiao'ya döndüğünde gece çoktan çökmüştü. Bir solukta ikinci kata çıktı, koridoru geçti ama tam kapının önünde duraksadı. Bir an tereddüt ettikten sonra büyük salona geçti. Murong Hanım şezlonga uzanmış, Weiyi de yanına sokulmuştu. Weiyi'nin gözleri ağlamaktan kızarmıştı; Murong Hanım'ın yüzünde ise pek bir ifade yoktu, oğlunu görünce sadece iç geçirdi. Qingyi'nin yüzü bembeyazdı, farkında olmadan bir adım geri gitti. Annesi, "Git Susu'yu gör," dedi. "İçinin ne kadar yandığını tahmin edebilirsin."

Genç adam orada bir heykel gibi kaskatı durdu, yumruklarını sımsıkı sıkmıştı. Uzun bir sessizliğin ardından dişlerinin arasından tek bir cümle döküldü: "Gitmiyorum."

Weiyi araya girdi: "Ağabey, yengem bunu kasten yapmadı ki." Murong Hanım oğluna baktı; gözlerinde, o daha küçücük bir çocukken masanın üzerindeki şekerlere uzanıp da yetişemediğini gördüğündeki o şefkatli ve acıyan bakış vardı. Yetişemeyeceğini bildiği halde duyduğu o anne merhameti, gözlerini hafif bir sis tabakası gibi kapladı. Karşısında duran bu boylu poslu, yakışıklı beyefendi, annesinin gözünde hâlâ o çaresiz küçük çocuktu. "Aptal çocuk," dedi yumuşak bir sesle. "Böyle bir zamanda, ne olursa olsun onun yanında olmalısın. Hiçbir şey söylemesen bile, orada olduğunu bilmeye ihtiyacı var."

Qingyi yüzünü yana çevirdi, bakışları hâlâ öfke doluydu:

"Gitmiyorum."

Weiyi şaşkınlıkla annesine baktı. Murong Hanım derin bir ah çekti: "Senin bu inadın... Baban seni kaç kez ölesiye dövdü de yine de boyun eğdiremedi. Bu hayatta en çok bu huyundan zarar göreceksin. Qingyi, ben ikinizin iyiliği için söylüyorum. Onu gerçekten görmeyecek misin? Şu an dünyası başına yıkılmış durumda. Sen gitmezsen, onu suçladığını düşünecek. Susu'nun daha fazla kahrolmasını mı istiyorsun?"

Qingyi bir süre sessiz kaldı, sonunda arkasını dönüp dışarı çıktı. Odanın kapısına kadar geldi ama ayakları geri geri gitti. Koridordaki lamba yanıyordu; yaz sıcağında o ışık bile insanı yakıyor gibiydi. Orada sanki bir karabasanın ortasındaymış gibi kalakaldı, etraf sessizliğe bürünmüştü. Tüm dikkatini verip içeriden bir ses duymaya çalıştı; bir nefes sesi duysa bile yetecekti. Ama hiçbir şey duyulmuyordu. Bir kapı, sanki iki ayrı dünya arasına çekilmiş bir set gibiydi; onun adım atmaya cesaret edemediği, eşiğinden geçemediği bir dünya.

Doktor Qin kapıyı açıp dışarı çıktığında onu gördü. "Üçüncü Bey," dedi.

Susu zaten bitkin düşmüştü, yarı baygın halde bu sesi duyunca telaşla gözlerini açtı. Hemşire hemen eğilip alnındaki terleri sildi. "Su ister misiniz?" diye sordu. Susu sessizce ağzını açtı ama hayır, su istemiyordu. İstediği... Hayır... İstemiyordu... Korkuyla hemşirenin eline yapıştı, sesi duyulmayacak kadar kısıktı: "Bırakma... İçeri girmesine izin verme..."

Hemşire merakla arkasına baktı. Qingyi tam içeri adım atmıştı ki bu sözleri duydu. Yüzündeki tüm kan çekildi, bir ölü gibi sarardı. Susu ona

bakmaya bile cesaret edemiyor, sanki karşısındaki bir canavarmış gibi yorganın dantelli kenarlarını sıkıyordu. Qingyi sonunda arkasını dönüp gitti. Adımları önce kurşun gibi ağırdı ama sonra gitgide hızlandı. Koridorun köşesini bir rüzgâr gibi dönüp çalışma odasına girdi ve kapıyı şiddetle çarptı. Kapının gürültüsü koridorda yankılanırken, Susu'nun gözünden büyük bir damla yaş sessizce süzüldü.

Gece yarısına kadar yarı baygın uyudu ama yine ağrıyla uyandı. Hemşire yine sordu: "Çok mu ağrınız var? Bir şey ister misiniz?" Bedensel acı, yüreğindeki sızının yanında hiç kalırdı. Ne istiyordu... Ne istiyordu... Ter içinde kalmıştı, soğuk soğuk terliyordu... Ne istiyordu... İstediği, asla ulaşamayacağı o beyhude umuttu... Bu yüzden, boyun eğmiş bir edayla "istememeyi" seçiyordu. Ancak istemezse yeniden kaybetmezdi; çünkü hiç sahip olmadığı bir şeyi asla yitiremezdi. Kaybetmek öyle umutsuz bir histi ki, insanın kalbini yerinden söküyor, yaşama sevincini elinden alıyordu. Kalbi zaten çoktan kırılmıştı, onun suçlamalarını kaldıracak gücü kalmamıştı. Qingyi çok öfkelenmişti, hem de çok. Belki o çocuğu hiç istememişti ama yine de Susu'nun suçuydu; o kadar dikkatsizdi ki, merdivenlerden düşmüştü... İstemiyordu... Onunla yüzleşmemek en iyisiydi.

Murong Hanım her zamanki gibi çok erken kalkmıştı. Önce Susu'yu kontrol etti, sonra çalışma odasına geçti. Oda aslında geniş bir süitti. Dinlenme bölümüne geçtiğinde Qingyi'yi yatağın üzerinde kıyafetleriyle uzanmış halde gördü. Yorgana sarılmış, yüzünü duvara dönmüş, kımıldamadan yatıyordu. Kadın içini çekip yatağın kenarına oturdu. Yumuşak bir sesle, "Qingyi, gidip Susu'yu gör artık. Onu aklından çıkaramadığını biliyorum," dedi.

Murong Qingyi aniden arkasına döndü ve gözlerini annesine dikti. "Aklımdan çıkardım bile... Artık onu istemiyorum."

Murong Hanım şefkatle, "Güzel oğlum, şimdi öfkeyle konuşma sırası değil. O bilerek düşmedi, canı herkesten çok yanıyor," dedi.

Genç adam yorganı üzerinden atıp yatakta doğruldu. Dudak kenarı hafifçe seğiriyordu ama sesi çelik gibi sertti: "Neyse ne, artık onu istemiyorum."

Murong Hanım sessizce oğluna baktı, bir kez daha uzun uzun iç geçirdi. "Dilin 'istemiyorum' diyor ama ya kalbin?"

Qingyi pencereden sızan sabah güneşine baktı. Işık solgun bir altın rengindeydi, değdiği her yeri altına boyuyor gibiydi ama o altının içinde toz zerreleri uçuşuyordu; sanki binlerce keskin iğne ucu kalbine saplanıyor, ona nefes alacak alan bırakmıyordu. Ölüm döşeğindeki birinin son çırpınışları gibiydi hali. Yumruklarını sıktı, Susu'nun sesi yine kulaklarında yankılandı: "İçeri girmesine izin verme."

Susu onu sevmiyordu. En çaresiz, en acılı anında bile onunla olmak yerine yalnız kalmayı tercih etmişti. Onu sevmiyordu, onu istemiyordu... Qingyi kelimeleri zorla dışarı itti: "Kalbimde ona yer yok... Artık onu istemiyorum."

Murong Hanım bir süre sessiz kaldı, sonra, "Bence Susu iyileşene kadar bekleyelim. Böyle saçma sapan lafları bir daha etme, kızın kalbini büsbütün kırma," dedi.

Genç adam pencereden dışarıya, gümüş kayısı ağaçlarına baktı. Sayısız yeşil küçük yelpaze sabah rüzgârında sallanıyor, sanki binlerce küçük el havayı dövüyordu. Ağaçların gölgesi su gibi serindi ama ağustos böceklerinin bitmek bilmeyen sesi insanın içindeki ateşi daha da harlıyordu.

Rüzgâr esti, ormandan sonbaharın serinliğini taşıyan hışırtılar yükseldi. Terastan bakıldığında, gümüş kayısı ağaçlarının yaprakları yağmur gibi dökülüyordu. Yerler altın sarısı bir halıyla kaplanmıştı. Dökülen yapraklar merdivenleri kızıla boyamış, kimse süpürmemişti. Weiyi elinde yeni açmış bir beyaz kasımpatı dalıyla yaklaştı, çiçeği hafifçe yengesinin omzuna vurdu. "Yenge, bugün hava ne güzel, üstelik Güz Bayramı. Hadi dışarı çıkıp yengeç yiyelim."

Susu, "Mutfakta var," dedi kısaca.

Weiyi dudağını büktü. "Evden bıktım artık, dışarıda bir lokantaya gidelim."

Susu başını hafifçe iki yana salladı. "Canım istemiyor."

Hastalığından beri yüzü bir türlü gülmüyordu. Eskiden de kalabalığı sevmezdi ama şimdi iyice sessizleşmişti. Weiyi onun mizacının gittikçe daha durgunlaştığını fark ediyordu; bazen gözlerini kaldırdığında bakışları hep uzaklara dalıp gidiyordu. Weiyi normalde çok neşeli biriydi ama yengesinin bu halini görünce naz yapmaya bile dili varmıyordu. Sehpanın üzerindeki kitaba bakıp konuştu: "Bu evde babamdan sonra en çok kitap

okuyan sensin yenge. Kütüphanedeki o yüz bin cilt kitabın yarısını bitirdin herhalde."

Susu, "Sadece vakit öldürüyorum, babanla kıyaslanamam bile," dedi.

Susu'nun ifadesindeki o donukluk Weiyi'nin de neşesini kaçırıyordu. Bir süre daha sohbet ettikten sonra aşağı inip arka bahçeye geçti. Murong Hanım havuzun kenarında süs balıklarını besliyordu. Weiyi, berrak suyun içinde birbirleriyle yarışan rengârenk balıkları izlerken dayanamayıp annesine dert yandı: "Bence ağabeyim haksızlık ediyor. Madem evlendi, sadık kalmalıydı. Şu zalim haline bak, yengemi ne hale getirdi."

Murong Hanım balık yemlerini parmaklarının ucuyla ufalarken, "Bugün yine kimin için adalet arıyorsun?" diye sordu. Weiyi, "Dün o Bayan Ye'yi gördüm; örümcek gibi sinsi bir şey, yengemin güzelliğinin yanından bile geçemez. Ağabeyim onda ne buldu da el alemden sakınmadan yanında gezdiriyor, anlamıyorum," dedi.

Murong Hanım içini çekti. "Senin ağabeyin bir aptal."

Weiyi, "Öyle valla, bence büyülenmiş gibi davranıyor," diye onayladı.

Susu, memleketinin adetlerine uygun olarak dayısının evine bayram hediyesi götürmüştü. Dönüş yolunda eski oturdukları mahallenin yakınından geçerken tanıdık sokakları gördü. Bir an düşündükten sonra şoföre, "Sanguan Sokağı'na sapalım, eski evimize bir bakmak istiyorum," dedi. Şoför sokağın başında durup, "Küçük Hanım, size eşlik edeyim mi?" diye sordu. Susu yanında birinin olmasından hoşlanmazdı. "Gerek yok,

sadece dışarıdan bakıp geleceğim," dedi. Şoför onu arabanın yanında beklemeye başladı.

Öğleden sonra sokak sessizdi; her zamanki gürültücü çocuklar ortalıkta yoktu. Gökyüzü kasvetliydi, esen rüzgâr yağmurun habercisi gibi sert ve soğuktu. Sabahki güzel havadan eser kalmamıştı.

Uzaktan bakıldığında çitlerin dibindeki begonyalar tüm güzelliğiyle açmıştı; çitlere sarılan kahkah çiçeklerinin yeşil sarmaşıkları, aralara serpilmiş birkaç solgun mavi çiçekle birlikte kıvrılıp gidiyordu. Bahçe çok düzenliydi; belli ki ev yeniden kiraya verilmişti. Susu bu evde uzun yıllar yaşamıştı. Ev sahibi kadın çok nazik biriydi; ev eski ve küçük olsa da Susu'nun gözünde gerçek bir yuvaydı.

Rüzgâra karşı duruyordu ama soğuğu hissetmiyordu. Öylece dalıp gitmişken kapı gıcırtıyla açıldı ve bir yaşlarında küçük bir kız çocuğu sendeleyerek dışarı çıktı. Annesi hemen arkasından gelip çocuğu kucağına aldı, bir yandan da "Bir göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyorsun," diye söyleniyordu. Başını kaldırınca Susu'yu gördü ve merakla süzdü. Susu kadının sıradan, yuvarlak yüzlü ve nazik biri olduğunu fark etti. Kıyafetleri gösterişli değildi ama gülümsemesinde huzurlu bir dinginlik vardı.

Susu'nun dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. Genç kızlık hayallerinde, böyle bir dinginliğin bir ömür süreceğini sanmıştı; evlenmek, çocuk sahibi olmak, yaşlanmak... Herkes gibi sıradan sevinçler ve kederler yaşayacağını düşünmüştü. Şimdi ise hepsi uzak birer hayalden ibaretti.

Şoför merak edip yanına geldi. Susu arabaya döndü, camdan dışarıdaki şehri izlemeye başladı. O canlı, hareketli hayatla arasına sanki

bir cam bölme girmişti. Araba şehirden çıkmak üzereyken, ana yoldan ayrılan siyah asfalt yolu, malikâneye giden o özel yolu gördü. Şoföre, "Lütfen geri dönün, bir arkadaşımı görmem gerekiyor," dedi.

Mulan'ın evine gitti ama onu bulamadı. Bayan Fang çok nazik davrandı: "Siz buralara pek uğramazdınız, ne yazık ki tam da rast gelmedi," dedi. Tam evden ayrılacakken kapının önüne bir araba yanaştı; plakasını daha önce hiç görmemişti. Mulan arabadan inince Susu'yu gördüğüne sevindi. "Sen mi geldin?" diyerek elini tuttu ve hemen ekledi: "Zayıflamışsın."

Susu zoraki bir gülümsemeyle, "Eskiden dans ederken hep kiloma dikkat ederdim, şimdi dansı bıraktım ama daha çok zayıfladım," dedi. O sırada arabadan inen diğer kişiyi fark etti; bu Zhang Mingshu idi. Susu pek bir şey hissetmedi ama Zhang Mingshu sanki başına yıldırım düşmüş gibi donakalmış, gözlerini ona dikmişti. Mulan durumu fark etmedi. "Burada böyle dikilmeyelim, içerisi darmadağın, sizi içeri davet etmeye utanırım. Hadi gidip birer çay içelim," dedi.

Susu ve Mulan uzun zamandır görüşmüyorlardı, bu yüzden Mulan'ın anlatacak çok şeyi vardı. Çaylarını yudumlarken sohbete daldılar. Mulan, "Buranın çayı idare eder ama ikramları harikadır. Şu milföylere bakın, ne kadar taze," dedi. Susu, "Bu çay sanki hasat sonrasından ziyade, ilk hasat çayı gibi," deyince Mulan güldü: "Damak tadın gelişmiş bakıyorum." Mulan'ın bu samimi tavrı Susu'ya iyi gelmişti, sonunda yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Karşısında sessizce çayını içen Zhang Mingshu'ya dönüp sordu: "Bay Zhang, hâlâ sık sık baleye gider misiniz?"

Mulan cevap verdi: "O hiç eksik olmaz, hep destekçimizdir." Sonra

toplulukla ilgili komik hikayeler anlattı. Susu ilgiyle dinliyordu. "Ah, herkesi görmeyi çok isterdim." Mulan neşeyle gülümsedi: "Bunu çok isteriz ama senin gelmen büyük olay olur, yönetmen heyecandan ölür herhalde." Susu, "Bir dahaki sefere kimseye haber vermeden, tek başıma gelirim," dedi.

İki saat kadar sohbet ettiler. Susu, Güz Bayramı olduğunu ve akşam evde küçük bir aile yemeği verileceğini hatırladı; istemese de gitmek zorundaydı. Eve vardığında akşam olmuştu. Hafif çiseleyen yağmur yüzünden ağaçların koyu silüetleri bulanıklaşmıştı. Malikânenin her yerinde ışıklar yanıyor, hizmetliler koşturuyordu. Yemekte sadece aile üyeleri vardı; Jinrui ve eşi çocuklarıyla gelmiş, ortamı şenlendirmişlerdi. Murong Feng bile torunlarıyla şakalaşıp keyif çatıyordu. Murong Qingyi en son gelen oldu. Murong Hanım, bayram hatırına eşi kızmasın diye hemen, "Hadi yemeğe geçelim," dedi.

Çocuklar masada neşe kaynağıydı. Murong Hanım, "Küçükken onlara 'yemekte konuşulmaz' diye öğretirdik, hepsi söz dinlerdi; şimdi büyüdüler, kural falan kalmadı," dedi. Murong Feng, "Çocuk dediğin neşeli olur, neden büyükler gibi sıkıcı olsunlar ki?" diye karşılık verdi. Murong Hanım güldü: "Sen onlara hep yüz veriyorsun, onları görünce yelkenlerin iniyor. Eskiden Jinrui ve Weiyi'ye, hele de Qingyi'ye karşı ne kadar serttin. Şimdi bu kadar şefkatli olman şaşırtıcı." En küçük torun Jeru neşeyle atıldı: "Dedem en iyisi! Dedemin kalbi pamuk gibi, ben en çok dedemi seviyorum!" Herkes kahkahalara boğuldu. Susu da gülümsüyordu ama başını çevirdiğinde Qingyi'nin ona baktığını gördü. O bakışla birlikte yüzündeki gülümseme dondu, yerini çaresiz bir ifadeye bıraktı.

【 ON YEDİ 】

Yemeğini yedikten sonra her zamanki gibi yine çekip gitti. Murong Hanım, Su Su'nun kalbinin kırılmasından korktuğu için onu özellikle yanına çağırıp lafa tuttu: "Su Su, sakın gönül koyma; dışarıda elbet zorlukları vardır, senin bu anlayışlı tavrın onun için büyük nimet." Su Su, kısık bir sesle "Pekâlâ anne," diye karşılık verdi. Murong Hanım onun elini tuttu, şefkatle devam etti: "Bizim oğlanın dili serttir ama aslında kalbinde en çok sana değer verir. Sen onun bu hırçınlıklarına bakma, sırası gelince ben onu bir güzel azarlarım. Bakıyorum da bir derdin var ama söylemiyorsun; yoksa ona kırgın mısın?" Su Su başını hafifçe iki yana salladı: "Ona kırgın değilim."

Murong Hanım, "Bugünlerde keyfi pek yerinde değil," dedi. "Sen de hep ona boyun eğmek zorunda değilsin. Karı koca arasında konuşulmayacak ne olabilir ki? Bence onunla açıkça konuşmalısın. Bir anne olarak ancak bu kadarını söyleyebilirim; ikinizin böyle buz gibi durması en çok beni üzüyor."

Su Su başını öne eğerek usulca, "Hepsi benim kusurum, sizi de telaşlandırdım," dedi.

Murong Hanım iç çekerek elini okşadı. "Güzel kızım, anneni dinle de onunla bir konuş. Karı koca arasında sabah uyanınca geçmeyecek kin mi olur? Her şey konuşulunca hallolur gider."

Su Su'nun zihni karışıktı, bakışlarındaki dalgınlığı gizleyemiyordu. Mulan elindeki kaşığı şaka yollu elinin üzerine bastırınca Su Su irkilerek

kendine geldi. Mulan gülümseyerek sordu: “Ne düşünüyorsun böyle derin derin?” Su Su kendini toparlamaya çalışarak, “Bir şey düşündüğüm yok,” dedi. “Beni bugün buraya bir şey söylemek için mi çağırmıştın?” Mulan’ın yüzü hafifçe kızardı, “Su Su,” dedi, “bir mesele var, umarım bana kızmazsın.” Su Su merakla sordu: “Neymiş o mesele?” Mulan, “Biliyorum,” dedi, “o aslında eskiden seni seviyordu.”

Su Su bir anlığına boşluğa düştü; aklına o üç rüzgâr gülü geldi. Sadece bir saniye süren o anı, yerini sızım sızım bir acıya bıraktı. O adam ona o kadar iyi davranmıştı ki ama kendi kalbinde artık başka birine yer kalmamıştı. O adam... Öyle gaddar, öyle hoyrat biriydi ki; yıllardır bitmek bilmeyen bir kâbus gibi ona azap çektiren, her şeyini elinden alan o zorba, nasıl olmuştu da kalbine böyle hükmetmişti? Ölümü göze alarak bağlandığı o aşk, tüm umutlarını tüketmişti. Yanılmıştı işte; kalbini de her şeyini de kaybetmişti ama karşılığında aldığı tek şey, bir kenara atılmış eski bir pabuç muamelesi görmekten ötesi değildi.

Mulan onun dalgınlaştığını görünce zoraki bir gülümsemeyle, “Hadi, kumaşçıya gidip elbiselik bakalım,” dedi.

Kumaşçıdan çıktıklarında Su Su’nun gözü gayriihtiyari yol kenarında duran bir arabaya ilişti ve donup kaldı. Arabadaki yaver, Su Su’nun kendisini gördüğünü anlayınca çaresizce aşağı indi: “Küçük Hanım.” Su Su her ne kadar şaşırsa da üzerinde pek durmadı. Yaver ise suçluluk psikolojisiyle hemen atıldı: “Üçüncü Bey Shuangqiao’da, biz başka bir iş için çıkmıştık.”

Bu açıklama üzerine Su Su meseleyi yavaş yavaş kavramaya başladı. Hafifçe başını sallayıp bir “Hımm” dedi ve Mulan ile vedalaşarak arabasına

binip gitti.

Akşam olduğunda Murong Qingyi, nadir görülen bir durum olarak eve yemeğe geldi. Murong Hanım, Murong Feng ile birlikte resmi bir davete gitmişti; evde sadece Weiyi vardı. O devasa yemek salonunda üç kişi oldukça ıssız görünüyordu. Weiyi havayı yumuşatmak için durmadan konuşacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu: "Ağabey, bugünlerde nelerle meşgulsün?" Murong Qingyi, "Hep aynı iş güç işte," dedi. Gözü Su Su'ya takıldı; kadının yüzünde her zamanki o donuk ifade vardı. Qingyi'nin içine tarif edilemez bir öfke ve huzursuzluk çöktü. Elindeki altın işlemeli fildişi yemek çubukları sanki eline iğne batırıyormuş gibi tutulmaz olmuştu; neredeyse fırlatıp atacaktı. Kadın onu o kadar umursamıyordu ki; ne bir soru sormaya ne de yüzüne sahte de olsa bir tebessüm kondurmaya tenezzül ediyordu.

Su Su akşam yemeğinden sonra kitap okumak için çalışma odasına geçti. Elindeki Song Hanedanlığı şiir seçkisinde gözü darmadağın dizelere takıldı: "Sekiz katlı dokuma tezgâhı, kimin şiiridir bu nakış? Dokunan bir parça hüzün, satır satır okunan sessiz bir keder... Yeniden düşünmeye takat yok. Çifte çiçekler, çifte yapraklar, çifte dallar... Düşünmeye takat yok; bin altın verip bir şiir yazdırsam, dönüp bakar mı yüzüme?" Cesaretini çoktan yitirmişti; bugünkü karşılaşma sadece yüzleşmek zorunda kaldığı son gerçekti. Gözlerindeki yaşları zorla içine akıttı; bir toz zerresi kadar değersiz ve silik hissediyordu kendini. Onu sorgulamaya ne hakkı vardı ki? Onun kendisine olan ilgisinin sadece güzelliğine duyulan bir zaaf olduğunu, en başından beri her şeyi zorla ve zorbalıkla alışından biliyordu zaten.

Gece yarısına kadar odasına dönmedi. Odaya girdiğinde sadece loş bir

gece lambası yanıyordu. Usulca sedire oturduğu sırada adamın aniden doğrulup oturduğunu görünce onun aslında uyumadığını anladı. Komodinin üzerinde duran çay bardağını gördü, elini uzatıp tuttuğunda çayın çoktan buz gibi olduğunu fark etti. Tereddütle bardağı bıraktı, nihayet dudaklarından bir cümle döküldü: "Ben... Ben bunu tazeleyip sıcak bir tane getireyim."

Adamın sesi kaskatıydı: "Gerek yok."

Su Su'nun üzerine aniden büyük bir yorgunluk çöktü. Bir adım geri çekilip tekrar oturdu; sanki bir salyangoz gibi kendi kabuğuna çekilmek istiyordu ama bir salyangozun o narin kabuğu bile yoktu onda.

Qingyi gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Aniden sordu: "Neden sormuyorsun?"

Su Su'nun sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı: "Neyi sorayım?" Neyi sormasını istiyordu? Neden geceleri eve gelmediğini mi? Her geceyi kimin koynunda geçirdiğini mi? Akrabaların, eşin dostun dedikodularında kulağına çalınan o isimleri mi? Gözyaşları çoktan kurumuştu, daha neyi sormasını bekliyordu ki? Dışarıda rüzgâr ve yağmurun hışırtısı duyuluyordu; gökyüzü bile bu kederli havaya ortak olmuş gibiydi.

Lambanın ışığında kadının silüeti o kadar zayıf ve çelimsiz görünüyordu ki, Qingyi'nin kalbinde keskin bir sızı peydah oldu. Sanki bir kâbusun içindeymiş gibi elini ona doğru uzattı ama Su Su içgüdüsel olarak geriye kaçtı. Qingyi'nin kalbindeki acı o an harlanan bir ateş gibi parladı; içindeki son nefret kırıntılarını da yakıp yıkarak her yana yayıldı.

Acı bir gülüşle, “Geçen yıl bugün, benden çocuğu bulup getirmeni istemiştin,” dedi. Su Su gözlerini faltaşı gibi açıp ona baktı; kalbindeki o en dokunulmaz yaranın kabuğu hoyratça sökülmüş, kanlı canlı bir sızı tüm benliğini sarmıştı. Qingyi’nin gözlerindeki o karanlık ifade artık tam karşısındaydı: “Şimdi sana söylüyorum; çocuk öldü.”

Su Su’nun bütün bedeni titremeye başladı. Son gücüyle sedirin kenarındaki soğuk oymalara tutundu. Dudakları titriyor ama tek kelime edemiyordu. Fakat adam onu bırakmaya niyetli değildi: “O çocuk geçen yıl öldü. Bu hayatta onu bir daha asla göremeyeceksin.” Su Su bir eliyle yakasını sımsıkı kavradı; sanki ancak böyle nefes alabilirdi. Qingyi’nin dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi; kadının gözlerinden boşalan yaşları, kazandığı bir zaferin nişanesiymiş gibi izliyordu.

Su Su’nun artık dayanacak gücü kalmamıştı. O gözyaşları sanki gözlerinden değil, kalbindeki taze kandan süzülüyordu. Yüzünü yukarı kaldırdı, son bir yalvarışla adamın koluna tutundu. Adam ise ona öyle bir nefret ve acıyla bakıyordu ki, kadın çaresizlik içinde geri çekildi. Eli yanındaki soğuk porselen vazoya çarptı; o anki cinnet ve çaresizlikle o soğuk nesneyi kavrayıp adama fırlattı. O bir iblisti! O tam bir iblisti!

Qingyi başını yana eğerek vazodan kurtuldu; vazo büyük bir gürültüyle parçalara ayrıldı. Hemen ardından kadının yüzünde patlayan o sert tokatla birlikte ağzına dolan kan tadı ve kulağındaki uğultu tüm duyularını esir aldı. Sersemlemiş bir halde sedire yığıldı, sadece içgüdüsel olarak yüzünü kapattı. Adam onu kolundan tutup sarstı, Su Su sendeleyerek onun göğsüne çarptı. Qingyi’nin gözleri can çekişen bir canavarınki kadar vahşi ve umutsuzdu; sanki tek istediği onu da kendisiyle beraber felakete

sürüklemekti!

Kafese kısılmış bir kuş gibiydi Su Su; kendi tüylerini yolarcasına çırpınıyordu. Eline ne geçerse adama fırlatıyordu; masa lambası yere düşüp tok bir ses çıkardı. Vazo parçalarının üzerine bastı, terliği ayağından fırladı. Ayağının altındaki keskin acıyı, halıya sızan o kıpkırmızı kanı hissetmiyordu bile; kalbindeki acı her şeyin üzerindeydi. Qingyi yerdeki o kanlı izleri görünce aniden onu bıraktı ve geriye çekildi. Gözlerinde artık sadece kadının anlam veremediği derin bir keder vardı.

Su Su kesik kesik nefes alıyordu. Qingyi gözlerini yere indirdi; kolunda geçen yıl kadının ısırdığı o derin yaranın izi duruyordu. Öyle derin, öyle ağır ısırmıştı ki, izi hâlâ oradaydı.

“Yarın babamla konuşacağım,” dedi Qingyi. “Boşanıyoruz.”

Su Su tüm gücünü toplayarak başını kaldırdı, nefesini düzene sokmaya çalıştı. Sonunda onu bırakıyordu işte; sadece güzelliği için sevilen bir kadının sonu başka ne olabilirdi ki? Güzelliğine bir anlık kapılmıştı ama bu ömür boyu sürmeyecekti elbet. Bu yüz, bir ömrü mahvetmeye yetmişti. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi; karşılaştıkları ilk günden beri biliyordu, onun dünyasında kalıcı olamazdı.

Murong Hanım, Murong Feng’in çalışma odasında öfkelendiğini duyunca işlerin büyümesinden korkup hemen oraya koştu. Murong Feng’in sesini duydu: “Söylesene, Su Su o haliyle sana ne kötülük etti?” Murong Qingyi masanın önünde başı öne eğik, sessizce duruyordu. Murong Feng, “Bugün gelmiş boşanmak istediğini söylüyorsun, ben en başta sana sormadım mı?” dedi. “Evlilik çocuk oyuncağı değildir, kendin 'kararımı

verdim' demiştin. Daha bir yıl bile dolmadan ne değişti? Bu yaptığın maymun iştahlılıktır, güç zehirlenmesidir!" Murong Hanım, kocasının sesinin yükseldiğini görünce oğlunun daha fazla hırpalanmaması için araya girdi: "Oğlanın yaptığı büyük hata elbet, ama sen de kendini bu kadar üzme, ben onunla konuşurum."

Murong Feng, "Hep senin bu yüz vermelerin yüzünden böyle havai biri oldu," dedi. "Bak şuna, gelmiş bana boşanmaktan bahsediyor! Bu duyulursa aleme rezil oluruz!"

Murong Hanım, kocasının sesindeki o sertliği ve kendisini de suçlayan tavrını görünce gerçekten öfkelendiğini anladı. Sakin bir sesle, "Oğlanın yaptığı büyük saçmalık, dışarıda gönül eğlendirmesi bir yana, haddini bilmesi gerekirdi. Ama Su Su da öyle anlayışsız bir kıza benzemiyor. Neden illa boşanmak istiyorsun? Bu bizi el aleme karşı küçük düşürmek değil mi?"

Murong Qingyi, annesinin iğneleyici sözlerini ve babasının öfkesini sessizce göğüslüyordu. Nitekim Murong Feng bir hıh çekerek, "Çocuğun meselesini bahane edip bana laf sokma," dedi.

Murong Hanım, "Ne demişim ki? Neden bu kadar üzerine alındın?" diye karşılık verdi.

Murong Feng, "Neden alınacakmışım? Ne zaman onu terbiye etmeye kalksam, sen körü körüne savunuyorsun. Bakalım onu daha ne kadar şımartacaksın," dedi.

Murong Hanım, “Bugünkü bu hırçınlığı, armut dibine düşer misali babasına çekmiş olmasından,” dedi. Bu cümle o kadar açık bir imaydı ki, Murong Qingyi hemen “Anne!” diye araya girdi. Murong Hanım ise başını dik tutarak o her zamanki vakur ve sakin gülümsemesini takındı. Murong Feng içten içe köpürüyordu; duvarda asılı duran, kendi el yazısıyla yazdığı “Sükûnet” tablosuna bakarak kendini zorla dizginledi. Murong Qingyi, babasının ağır ve sık nefes alışlarının yavaş yavaş düzene girdiğini duydu. Murong Feng sonunda bakışlarını oğluna dikti: “Böyle hayırsız olduğun sürece artık senin işlerine karışmayacağım. Boşanmak falan asla olmayacak; eğer gerçekten onunla beraber olmak istemiyorsan, gitsin başka bir evde kalsın.”

Murong Qingyi hâlâ başı öne eğik, sessizliğini koruyordu. Murong Feng masaya öyle bir vurdu ki, yazı takımları yerinden oynadı: “Hâlâ ne duruyorsun, defol git!”

O odadan çıkınca Murong Hanım da peşinden geldi. Murong Qingyi, “Anne, sen aldırma,” dedi. “Babamın işleri yoğun, canı sıkkın olduğu için dışarıda teselli arıyor sadece.” Murong Hanım ona dikkatle bakarak sordu: “Oğlum, gerçekten Su Su’dan ayrılmak mı istiyorsun?” Murong Qingyi başını yana çevirdi; boş koridorun ucunda kucak dolusu evrakla geçen yaverleri, nöbetçi kulübesinden gelen hayal meyal telefon seslerini izledi. Her şey sanki başka bir dünyaya aitti.

“Evet,” dedi. “Onu artık görmek istemiyorum.”

Ev, Wuchi’nin banliyösünde, Shuangqiao’daki malikâneye pek de uzak olmayan bir yerdeydi. Aslında Murong Qingyi evlendiğinde onun için alınmıştı ama Murong Hanım çocuklarını dizinin dibinde istediği için Su

Su ve Qingyi oraya hiç taşınmamıştı. Sonbaharın nadir görülen o berrak gecelerinden biriydi; ay ışığı, nilüfer havuzundaki kurumuş yaprakların üzerine gümüşten bir çarşaf gibi serilmişti. Su Su aniden o sonbahar gecesini hatırladı; Qingyi'nin ona havuzdaki yemyeşil nilüferleri gösterişini... Yapraklar birbirine yaslanmış devasa birer şemsiye gibiydi, bembeyaz ve uçuk pembe çiçekler ay ışığında suda yıkanan periler gibi süzülüyordu. Kaplıca suyunun koruduğu o eşsiz güzellik, sanki dünyadan elini eteğini çekmiş bir saflıktaydı; o kadar kusursuzdu ki, tabiatın kıskançlığına uğramıştı.

Taş basamakların altındaki begonyalar açmıştı; narin bir dal, sanki rüzgâr değse kırılacakmış gibi boynunu bükmüştü. Birkaç güne kalmaz bu basamakları sonbahar otları bürürdü herhalde. Sarayların o bitmek bilmeyen kederi baharı unutturur, altın odaları sonbaharın tozu kaplardı. Geceleyin gökyüzünde asılı duran o parlak ayna, sadece yalnız kalanları aydınlatırdı. Ay ışığı, insanların kederinden bihaber, soğuk soğuk parlıyordu. Sadece dünyadaki divaneler onun dolunay olmasını beklerdi; oysa bir göz kırpımı süresinde yine zayıflayıp keskin bir kanca gibi kalırdı gökyüzünde. Yanlış çizilmiş bir kaş gibi eğri ve soğuk, insanın iliklerine işleyen bir soğuklukla...

Hizmetçi Xin Jie yanına gelip, "Küçük Hanım," dedi, "bu taşlar buz gibi olmuş, sonbaharın gece rüzgârı hiç yaramaz size, hadi içeri girelim."

Soğuk ya da sıcak, gece ya da gündüz, yağmur ya da güneş... Bundan sonra onun için ne fark ederdi ki?

Yastığında hafif bir serinlik hissedince uyandı, perdeleri aralayıp dışarı baktı; yağmur yağıyordu. Gökyüzü derin bir griye bürünmüştü; o

ince ince yağan yağmurun saçaklardan damlayışı, sanki her damlada insanın kalbine vuruyordu. Çit gülleri açmıştı; narin taç yaprakları sanki üflese eriyecek gibiydi. Çit gülleri açtığına göre artık bahar bitmiş demekti.

Aynadaki yüzü solgun ve cansızdı, dudaklarında kandan eser yoktu. Xin Jie gelip giyinme odasının kapısını açtı: "Bugün bayram, şu kırmızı olanı giyin isterseniz," dedi.

İpek gecelik bileklerine kadar dökülüyordu; gece rüzgârı gibi serin ve yumuşaktı. Giyinme odasında sıra sıra dizilmiş görkemli elbiseler vardı; rengârenk ipekler, işlemeler, nakışlar... Çiçek motifleri, incilerle bezeli kumaşlar... Bu şaşaalı hayat, aslında koca bir rüyadan ibaret olan bir tiyatro sahnesi gibiydi. Denileni yapıp o gümüşi kırmızı qipaoyu giydi. Xin Jie, "Küçük Hanım, aslında hep böyle canlı renkler giymelisiniz, genceciksiniz, çiçek gibi yakışıyor size," dedi.

Gül yüzlü güzellikler, o taze baharlar çoktan akıp gitmiş, dünyanın öbür ucuna gömülmüştü.

Arabayla Shuangqiao'daki malikâneye gittiler. Murong Hanım küçük salondaydı; Su Su'yu görünce elini uzattı: "Güzel kızım." Su Su usulca, "Anne," dedi. Murong Hanım onu dikkatle süzdü, göğsündeki iğneyi düzelterek, "Bunu geçen gün sana ben göndermiştim, senin zarafetine çok yakışacağını biliyordum," dedi.

Mücevher iğne, dünyaca ünlü bir firmanın tasarımıydı; üzerindeki üç elmas ışıkta birer gözyaşı damlası gibi parlıyordu. Murong Hanım devam etti: "Birazdan gazeteciler gelir. Sen benim makyaj odama git, orada bekleyenler var; saçını ve makyajını tazelettir."

Su Su usulca “Pekâlâ,” dedi.

Makyaj ve saç işi epey vakit alıyordu. Tekrar aşağı indiğinde, kapının ardında o tanıdık ama bir o kadar da yabancı sesi duyunca adımları gayriihtiyari yavaşladı. Zaten çok sessiz yürürdü; neredeyse hiç ses çıkarmadan içeri girdi ama yine de Jinrui onu görüp seslendi: “Su Su.” Sonra ekledi: “Normalde de makyaj yapmalısın, yüzüne renk gelmiş.”

İncecik kaşlar çoktandır çizilmez olmuş, eski makyaj gözyaşlarıyla lekelenmişti... Bu takıp takıştırdığı mücevherler, bu göz alıcı şıklık; hepsi başkaları görsün de imrensin diye bir vitrin süsü olmaktan öteye gitmiyordu. Bunun dışında neyi kalmıştı ki?

Murong Qingyi başını bile çevirmedi. Murong Hanım, “Su Su da kahvaltı etmemiştir kesin,” dedi. “Qingyi, hadi onunla beraber bir şeyler atıştırın. Davet öğleden sonra saat ikide, daha çok vaktiniz var.”

Murong Qingyi dışarı doğru yürümeye başladı. Murong Hanım, Su Su’ya bir işaret çakınca, genç kadın da çaresiz peşinden gitti. Mutfak her zamanki gibi çok özenliydi; ikisinin kahvaltı edeceğini duyunca zevklerini hatırlamışlardı; Qingyi için Batı usulü bir tabak, Su Su içinse hafif bir lapa ve garnitürler hazırlanmıştı.

O koca yemek salonunda, sadece Qingyi’nin çatal bıçağının tabağa değince çıkardığı o ince çınlama sesi duyuluyor, sonra oda yine derin bir sessizliğe gömülüyordu. En son geçen yılın bayramında görüşmüşlerdi; birkaç aydır görmediği adam epey zayıflamış görünüyordu, herhalde işleri

çok yoğundu. Bakışlarında gizli bir yorgunluk ve bıkkınlık vardı. Belki de kendisinden bıkmıştı; bu sahte mutluluk tablolarını çizmek zorunda kaldıkları bu ortamlardan...

Sessizlik içinde kahvaltılarını bitirdiler. Su Su, batı koridorundaki büyük salona doğru onu takip etti. Koridordan geçerken Qingyi aniden durup Su Su'nun elini tuttu. Genç kadın hafifçe irkildi ama o an salondaki gazetecilerin onlara döndüğünü fark etti. Qingyi gülümseyerek kolunu onun beline doladı; deklanşör sesleri ve göz alıcı flaş patlamaları arasında Su Su'nun önü bir anlığına bembeyaz oldu. Kendini toparladı ve Murong Hanım'dan öğrendiği o sahte ama mutlu gülümsemeyi kameralara sundu.

Batı usulü bir düğündü; Weiyi bembeyaz gelinliği içindeydi, duvağını üç küçük çocuk tutuyordu, yüzündeki gülümseme bal gibi tatlıydı. Nikâh kıyıldıktan sonra havada uçuşan rengârenk şeritler ve gül yaprakları, masalsı bir yağmur gibi üzerlerine döküldü. Kusursuz bir çift, ömürlük bir birliktelik... O ve Qi Xicheng, sanki fanilerin erişemeyeceği cennetlik bir çiftti.

Akşam Shuangqiao'da havai fişekler atıldı; simsiyah gökyüzünde her bir fişek bir anlığına parlayıp sönüyordu. Teras davetlilerle doluydu; herkesin ortasında Qingyi ona sarılmıştı ama bu da sadece bir oyundu. Qingyi sadece gökyüzüne bakıyordu; gözlerinde havai fişeklerin yansımasıyla bir anlık bir parıltı oluşuyor ama hemen ardından yine o eski donukluğa, buz gibi bir sessizliğe bürünüyordu.

Gece rüzgârı esince Su Su hafifçe ürperdi. Bu kadar kalabalık, bu kadar şaşaalı bir ortamda, adam ona bu kadar yakınken bile aslında yapayalnızdı; bu soğuk rüzgârın ortasında tek başınaydı.

【 ON SEKİZ 】

Pistin diğer ucundaki orkestra yaylarını ayarlıyordu; ilk vals başladığında müzik, masmavi bir gölün hafif dalgalanışı ya da rüzgârda sallanan saçak altı çanlarının tınısı gibi yükseldi. Su Su bir anlığına dalıp gitti; başını çevirdiğinde Qingyi'nin elini çoktan uzatmış olduğunu gördü. Çaresiz, elini onunkinin üzerine koydu. Adamın eli hafifçe serindi ama dansı hâlâ kusursuzdu; dönüşler, adımlar... Çevreleri şık kıyafetlerin ve parfümlerin oluşturduğu bir deniz gibiydi; sadece şu an, sadece şu an başını hafifçe kaldırıp sessizce ona bakmaya hakkı vardı.

Qingyi'nin bakışları içgüdüsel olarak bir anlığına yana kaysa da, hemen ardından yine onun gözlerine kenetlendi. Bakışları o kadar yumuşaktı ki, Su Su bir anlığına yanıldığını sandı; yanaklarına hafif bir pembelik çöktü, nefesi sıklaştı. Kendini bir kelebek kadar hafif hissediyordu; adamın kolları tutunabileceği tek dal gibiydi. Çiçeklerle bezeli pistte onun rehberliğinde süzülüyordu. Kulağında sadece müzik vardı; dönüyor, dönüyorlardı... Başının hafifçe döndüğünü hissetti; müzik coşkulu bir okyanus, adamın gözleri ise sonu gelmez bir uçurum gibiydi. O uçuruma bakmaya gücü yetmiyordu; kendini oradan aşağı bırakıvermekten korkuyordu. Qingyi birkaç seri dönüşle onu kalabalık pistin derinliklerinden uzaklaştırdı. Müziğin son notaları yükselirken Su Su'nun gözleri hafifçe karardı; kendini çiçekli paravanların gölgesinde buluverdi.

Qingyi aniden onu öptü; kollarını öyle sıkı dolamıştı ki, kaçmasına ya da direnmesine izin vermiyordu. Her zamanki gibi zorba ve baskındı; o tanıdık ama bir o kadar da uzak sıcaklık Su Su'nun tüm bedenini halsiz bıraktı. Dudaklarındaki baskı bir kez daha nefesini kesti. Qingyi, sanki çölde susuzluktan ölmek üzereyken bir vahaya rastlamış gibi, kadının

kokusunu ve nefesini açgözlülükle içine çekiyordu; nefes nefese, hiçbir şeyi umursamadan...

Su Su bunu istemiyordu; adamın yine sadece güzelliğine kapıldığını biliyordu. Kaybetmenin acısını bir kez daha göğüsleyecek gücü kalmamıştı; bu yüzden istemiyordu, kendisine böyle davranmasını istemiyordu. Yanındaki o rengârenk çiçekler gibi, sadece canı istediğinde dönüp bakacağı bir oyuncak olmak istemiyordu. Bir kır otu kadar değersiz olsa da, madem bir kez terk edilmişti, bir daha onun merhametine ihtiyacı yoktu.

Sertçe bir hamleyle kurtulmaya çalışınca Qingyi elini aniden çekti. Su Su sessizce ona baktı; adamın gözlerinde bir anlığına parlayan o ateşin yerini buz gibi bir soğukluğa bırakışını izledi. Bu keskin bakışlar karşısında korkmak yerine tuhaf bir cesaret buldu. Qingyi'nin dudaklarında acı bir gülümseme belirdi, kadının elini sertçe savurup arkasını döndü ve kalabalığın arasına karışarak gözden kayboldu.

Gece sona erip kalabalık dağıldığında saat sabahın üçüydü. Murong Hanım, "Yaşlandım artık, dayanamıyorum, ben yatmaya gidiyorum," dedi. "Su Su, saat çok geç oldu, bu gece burada kal da sabah erkenden yollara düşme." Murong Hanım böyle söyleyince Su Su "Pekâlâ," demek zorunda kaldı. Murong Hanım, kapıda Qingyi'nin gölgesini görünce seslendi: "Qingyi, bu saatte nereye gidiyorsun?"

Qingyi, "Az önce bir telefon geldi, dışarı çıkmam gerek," dedi.

Murong Hanım, "Gecenin bu yarısında ne işiymiş bu?" diye sordu.

Qingyi, “Gerçekten resmi bir iş, inanmıyorsan nöbetçi yavere sor,” diyerek dışarı yöneldi. Murong Hanım, Su Su’ya mahcup bir gülümseme yollayıp, “Boş ver onu, sen git uyu,” dedi.

Su Su yukarı çıktı; bu yatak odasına neredeyse yarım yıldır girmemişti. Oda hâlâ eski düzenindeydi; terlikleri bile bıraktığı yerde duruyordu. Hizmetçiler her gün temizlediği için her yer pırıl pırıldı. Ama Su Su, adamın da bu odaya uzun süredir uğramadığını biliyordu; çünkü komodinin üzerindeki antika saati her zaman bizzat Qingyi kurardı. Saatin takvimi aylar öncesinde durmuştu; belli ki adamın gidecek başka yerleri vardı.

Yorganın üzerinde o hafif ve tanıdık koku vardı; yatak o kadar genişti ki, alışkanlıkla bir köşeye büzüldü. Tam uykusu gelmişti ki telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdı ama daha tek kelime etmeden karşıdaki ses nazlı bir edayla sitem etti: “Seni vicdansız, sabaha kadar bekletecek misin beni?”

Su Su acı acı gülümsedi; delik deşik olmuş kalbi artık acıyı bile hissetmiyordu. Kısık bir sesle, “Çoktan yola çıktı, sabaha kadar beklemene gerek yok,” dedi.

Beklemek, sonu gelmez bir yaşlanmaydı; o ise beklemeyi bile reddetmişti artık. Çalışma odasındaki tavana kadar uzanan raflarda binlerce kitap vardı; en üsttekilere ancak merdivenle ulaşılıyordu. Kitap sayfalarındaki zaman, akan sudan bile daha hızlıydı; kelimelerin girdabında bazen küçük dalgalar yükseliyordu. Ama onun kalbi, üzerini yosun kaplamış karanlık bir kuyuya dönmüştü. Bahar geçti, kırlangıçlar gitti; yaz bitti, ağustos böceklerinin sesi kesildi. Sonbahar tükendi, yerleri sarı

çiçekler kapladı; kış geldi, yağmurun soğuk sesi duyuldu. Mevsimlerin artık bir hükmü yoktu; o, ıssız bir avluda kimsenin bilmediği, yıkık bir duvarın dibinde yavaş yavaş solan, rengini yitiren ve bir gün toprak olup gidecek bir çiçekten ibaretti.

Üç yıldır solgun bir yüzle yaşıyordu; daha önce dört yılını kaybetmişti, şimdi ise koca bir yıl daha geçmişti aradan. Korkarım ki bu ayrılık artık ebediydi.

Ev o kadar geniş ve sessizdi ki, sadece elbiselerinin hışırtısı yankılanıyordu. Dışarıdaki soğuk yağmur, camlara usul usul vuruyordu. Salondaki telefonun aniden çalması o sessizliği bir bıçak gibi kesti ve Su Su'yu irkiltti. Sonra hafifçe iç geçirdi; muhtemelen yine yaverlikten arıyorlar, katılması gereken bir daveti haber veriyorlardı. Xin Jie telefonu açıp yanına geldi: "Küçük Hanım, Fang Hanım arıyor."

Onu hatırlayan tek kişi Mulan kalmıştı galiba. "Su Su, doğum günün kutlu olsun," dediğini duydu. Su Su o an hatırladı, "Aman Tanrım," dedi usulca. Mulan, "Evde olmazsın diye korktum," dedi. "Dans grubundan eski arkadaşlarla küçük bir yemek yiyeceğiz, vaktin olursa gel lütfen, senin için bir kutlama yapmış oluruz."

Odaya girdiğinde eski dostlar hep bir ağızdan ayağa kalktı, sessizce gülümsediler. Sadece Mulan öne çıktı: "Gelemezsin sanmıştım." Su Su gülümseyerek, "Telefonunu alınca gerçekten çok sevinmiştim," dedi. Xiaofan gülerek araya girdi: "Aman Tanrım, geçenlerde gazetede fotoğrafını görünce neredeyse tanıyamadım. Gittikçe güzelleşiyorsun ama çok zayıflamışsın." Bu söz üzerine diğerleri de sohbete katıldı, ortam bir anda ısındı.

Krizantemli güveç tenceresi hafifçe cızırdıyor, ocağın mavi alevleri bakır tencerenin altını yalıyordu. Yükselen o ince beyaz buharın arasından bakan Su Su, dans grubundayken gittikleri o küçük lokantaları hatırladı; o zamanlar her şey bu kadar lüks değildi belki ama o neşeli kahkahalar sanki daha dündü.

Xiaofan her zamanki geveze haliyle, "Su Su, en vefasızımız sensin," dedi. "Eski dostlarını hiç aramıyorsun, senin o güzel yüzünü ancak gazetelerden görebiliyoruz." Mulan kıkırdayarak, "Su Su, sen ona bakma, bugün seni fena sömürecek, baştan söyleyeyim," dedi. Xiaofan gülerek çantasından bir gazete çıkardı: "Bakın, bunu özellikle sakladım, fotoğraf gerçekten harika çıkmış."

Su Su gazeteyi eline aldı; Weiyi'nin düğününde çekilen aile fotoğrafıydı. Murong Hanım'ın arkasında duruyordu, yüzünde hafif bir tebessüm vardı; yanında ise Murong Qingyi duruyordu. Nadir görülen o Batı usulü resmi kıyafetiyle, tanıdık bir yüz ve yabancı bir gülümseme... Dışarıdan bakanlar için ne kadar da kusursuz ve mutlu bir çifttiler.

Mulan gazeteyi elinden alıp güldü: "Xiaofan, yoksa Su Su'dan imza mı isteyeceksin?" Sonra masaya seslendi: "Hadi, yemekler soğuyor, çabuk olun." Kadehini kaldırdı: "Doğum günü kızı, bunu içmen lazım."

Su Su gülümseyerek, "Beni tanımıyor musun? Ben hiç içemem ki," dedi. Xiaofan, "Bu erik şarabı meyve suyu gibidir, hiç sarhoş etmez," dedi. Mulan da ekledi: "Zaten hiçbirimiz içkiyi bilmeyiz, sadece senin şerefine bir kutlama olsun diye." Diğerleri de ısrar edince Su Su bir yudum almak zorunda kaldı. Xiaofan kadehini uzattı: "Hadi, ben de sana nice mutlu yıllar

diliyorum.” Su Su, “Gerçekten daha fazla içemem,” dedi. Xiaofan kaşlarını çattı: “Yani Mulan’ın hatırı var da benim yok mu?”

Su Su böyle söyleyince yarım kadeh daha içmek zorunda kaldı. Bir kere kapı açılınca diğerleri de sırayla tebrik etmeye geldi. Su Su çaresiz, azar azar birkaç kadeh daha içti. Bünyesi alışık olmadığı için bir süre sonra kulaklarının yandığını, kalbinin hızla çarptığını hissetti. Bir yandan şakalaşıp yemek yediler, üzerine içtiği tatlı çorba biraz olsun kendine getirdi onu.

Arabayla eve dönerken, iner inmez çarpan soğuk rüzgâr başını döndürdü. Xin Jie kapıda karşılayıp çantasını aldı, yüzünde güller açarak, “Üçüncü Bey geldi!” dedi.

Su Su donup kaldı, salona doğru baktı. Mobilyaların karanlık silüeti arasında adamın gölgesi net bir şekilde seçiliyordu. Su Su’nun içinde sanki bir ateş yandı; midesi zehir içmiş gibi kavruluyordu. Qingyi’nin yüzündeki o ifadeyi görünce başını öne eğdi. Adamın sesi taş gibi sertti: “Ren Su Su, dönmeye niyetin vardı demek?”

Alkolün etkisi şakaklarına birer balyoz gibi iniyordu. Damarları zonkluyor, sanki beynine iğneler batıyordu. Qingyi onun bileğini kavradı; canı yanınca Su Su hafifçe inledi. Adam onu sertçe savurdu: “Kim olduğunu unuttun galiba; nereden, bu halde geliyorsun sen?”

Su Su hiçbir şey demeden başını kaldırdı; sakin ve donuk gözlerle ona baktı. Bu sakinlik Qingyi’yi iyice çileden çıkardı; kadın ona karşı hep böyleydi, ne yaparsa yapsın onu sarsamıyordu. Elinin tersiyle sehpanın üzerindeki çay takımını yere fırlattı; o gürültü Su Su’yu hafifçe irkiltti.

Bu öfkesinin tek sebebi, kendisine ait olan bir şeye başkasının göz dikme ihtimaliydi. Su Su bıkkınlıkla başını tekrar öne eğdi. Qingyi'nin onu artık istememesine bile razıydı; ama adam kendisi istemese bile başkasının istemesine asla tahammül edemezdi. Artık kendini savunacak hali bile kalmamıştı; sadece buz gibi bir çaresizlik içindeydi.

"Sana bir daha asla inanmayacağım," dedi Qingyi.

Su Su'nun yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Ona ne zaman inanmıştı ki? Ya da inanmasına ne gerek vardı? Onun hayatında bir toz zerresi kadar bile hükmü yoktu; adamın tek derdi, o tozun yanlışlıkla gözüne kaçmasıydı. O tozu oradan söküp atmadan içi rahat etmezdi; yoksa onun gibi birinin dikkatini başka türlü nasıl çekebilirdi ki?

Hava iyice soğumuştu, öğleden sonra yine yağmur başladı. Su Su yapayalnız yağmurun sesini dinliyordu; hıçkıra hıçkıra ağlayan birinin feryadı gibiydi. Küçükken yağmurlu günleri sevmezdi; her yer rutubetli ve soğuk olurdu, eve hapsolurdu. Şimdi ise bu hapis hayatında o sese alışmıştı; yapraklara vuran, insanın kalbini parça parça eden o ses... Artık onu anlayan tek şey bu yağmurdu; eğer gökyüzü insanın halinden anlasaydı, sabaha kadar onunla beraber gözyaşı dökerdi. Belki de Tanrı gerçekten ona acımış, bu ıssız köşesinde yağmuru ona yoldaş etmişti.

Bir kâğıt çıkarıp Mulan'a mektup yazmaya başladı; sadece üç satır yazdıktan sonra dalıp gitti. Sonra kâğıdı bir kitabın arasına iliştirdi; kitabın o sayfasında geçen yıl yazdığı dize duruyordu: "Bin altın verip bir şiir yazdırsam, dönüp bakar mı yüzüme?"

Artık o bakışı bile istemiyordu.

Hava çok soğuktu ama malikânede kaloriferler yanıyordu; her yer çiçeklerle doluydu. Kristal tabaklarda mevsimlik nergisler... Yemek salonundaki vazoda duran erik dalları, sıcakla beraber o yoğun kokusunu her yana yaymıştı; sanki içeride yalancı bir bahar havası vardı. Jinrui ve Weiyi aileleriyle birlikte gelmişlerdi; çoluk çocuk on kereden fazla kişi vardı, ev çok neşeliydi. Weiyi'nin oğlu henüz beşikteydi, çok sevimliydi; Su Su onu kucağına alınca bebek o koca gözlerini ona dikip bakmaya başladı. Weiyi gülerek, "Derler ya, yeğen dayıya çekermiş; annem de bu çocuğun Qingyi'nin küçüklüğüne çok benzediğini söylüyor," dedi. Murong Hanım da güldü: "Öyle değil mi ya? Baksana şu gözlere, burnuna... Hatları aynı ağabeyi." Su Su bebeğin o pembe küçük yüzüne bakarken, kalbindeki o en derin yara bir kez daha sızladı; tarif edilemez bir acı duydu.

Murong Feng'in keyfi yerindeydi; Qingyi ve Qi Xicheng ile birlikte bir küp şarabı bitirmişlerdi. Weiyi güldü: "Babam bugün gerçekten çok mutlu. Ağabey, Xicheng'e daha fazla içirme, onun kapasitesini biliyorsun." Qingyi de hafifçe çakırkeyif olmuştu, güldü: "Kız evi işte, nasıl da koruyor kocasını; ama ben dinlemem." Sonunda birkaç kadeh daha içtiler, Qi Xicheng iyice sarhoş olunca durdular.

Geçen yıl Su Su yemekten hemen sonra eve dönmüştü ama bu sefer Murong Hanım, "Qingyi çok içmiş gibi, git bir bak ona; bu gece burada kal," dedi. Niyeti gayet açıktı. Su Su, kayınvalidesinin kendisine olan sevgisini bildiği için bayram gecesi onu kırmak istemedi ve yukarı çıktı. Qingyi gerçekten sarhoştu; banyodan çıkıp kendini yatağa atmış, hemen uyuyakalmıştı. Su Su hafifçe iç geçirdi; adamın yorgana sarılmış halini görünce, o da çaresiz yatağın kenarına, elbiseleriyle uzandı.

Uykusu çok hafifti ama o gün bayram telaşından çok yorulmuştu; yarı baygın bir halde uykuya daldı. Rüyasında kendini teyzesinin o eski, döküntü evinde görüyordu; tavan rutubetten leke leke olmuştu. Hava inanılmaz sıcaktı, dışarıdaki güneş odayı bir fırına çevirmişti ama o bir titriyor, bir yanıyordu. Teyzesinin sesini duydu: "Zalimlikten değil ama bugün kesin gitmesi lazım." Bebek durmadan ağlıyor, kundağının içinde çırpınıyordu; sanki her şeyi anlıyordu. Bebek öyle bir feryat ediyordu ki Su Su'nun kalbi parça parça oldu; gözyaşları içinde elini uzattı, hıçkıra hıçkıra titremeye başladı... Bebek... Onun bebeği... Koruyamadığı bebeği... Onu bekliyordu, sonunda bulmuştu; adam sahnenin altından ona bakıyordu, her dans adımı kendi kalbine basıyor gibiydi. Bebek... Bebeğini bulup getirebilir miydi ona... Hıçkırarak yalvarıyordu... Üç... Üç...

En yakın oldukları zamanlarda ona çocukluk adıyla seslenirdi. Qingyi uykusunda döndü; sarhoştu ya da rüya görüyordu. Ama o yürek yakan ağlama sesi kulağında yankılanmaya devam ediyordu. Onun sesiydi bu, ağlıyordu... Bir anda irkilerek uyandı, içgüdüsel olarak elini uzattı: "Su Su!" Gerçekten oydu; orada büzülmüş, bedeni zangır zangır titriyordu. Kadın bir kez daha seslendi: "Üç..." Sadece bu tek kelimeyle, Qingyi'nin kalbinde sanki bir baraj yıkıldı. İki yıl... İki yıl boyunca ilmek ilmek ördüğü o duvarların aslında ne kadar zayıf olduğunu, kadının bu tek bir seslenişine bile dayanamayacağını anladı. Büyülenmiş gibiydi; kadın buradaydı, gerçekten buradaydı. Ona sımsıkı sarıldı: "Buradayım Su Su, buradayım..." Su Su hıçkırarak gözlerini açtı; loş ışıkta adamın yüzünü gördü. İki yıl boyunca ondan uzak duran, onu terk eden adamın gözlerinde şimdi insanı boğan bir şefkat vardı. Sarhoş olmalıydı ya da Su Su rüya görüyordu; yoksa adam ona neden dünyadaki en değerli hazineymiş gibi, elinden kaçırsa kaybedecekmiş gibi baksın ki? Su Su titriyordu; adamın o

tanıdık kokusu, insanı ateşe koşan bir pervane gibi kendine çekiyordu. Kendi sonunu hazırlıyordu belki ama adam ona tıpkı eskisi gibi bakıyordu... Eskiden... Eskiden de ona böyle tutkuyla bakardı...

Üzerinde hafif bir içki kokusu vardı; kadının gözlerine yavaş yavaş o eski, hüzünlü sakinlik geri geldi. Başını yana çevirdi; adam acı bir istekle onun dudaklarını arıyordu ama Su Su bunu istemiyordu; böyle sahte bir teselliye ihtiyacı yoktu. Belki de onu başkasıyla karıştırıyordu. Elini kaldırıp engel olmaya çalıştı: "Hayır..." Adamın durmayacağını biliyordu, bu sadece son bir çırpınıştı; ama Qingyi bir an duraksadı ve yavaşça elini çekti. Gözlerinde kadının anlam veremediği bir ifade belirdi; sanki büyük bir acı çekiyordu... En sevdiği oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi ya da avcının tüfeğiyle yaklaştığını gören kapana kısılmış bir hayvan gibi umutsuzdu. Sayıklar gibi fısıldadı: "Su Su, seni seviyorum."

Su Su'nun kalbi şiddetle sarsıldı. Sadece bir yalandı bu ama tüm gücünü alıp götürmüştü. Nefretinin bile tükendiğini sanıyordu; iki yıllık o uçsuz bucaksız ayrılıktan sonra, adamın tek bir yalanı onu savunmasız bırakmaya yetmişti. Onun karşısında bu kadar iradesizdi işte. Tüm umutlarını çoktan yitirmişti, artık dönüp bakmasını bile beklemiyordu. İki damla gözyaşı yorganın üzerine düştü. Qingyi, "Su Su, ağlama," dedi. O ağlamasın diye her şeyi yapmaya hazırdı; yeter ki ağlamasın. Kadının o narin omuzları sarsılıyordu; Qingyi onu göğsüne bastırdı, gözyaşlarını öptü. Ona bir kez dokununca içindeki o devasa arzuyu dizginleyemedi; onu istiyordu, sadece onu... Kalbi olmasa da olurdu, bedeni yanında olsun yeterdi...

Hava aydınlanmaya başladı; bej rengi perdelerin üzerindeki altın sarısı nakışlar belirginleşti, çiçek motifleri seçilir oldu. Sabahın ilk ışıklarıyla o

desenler turuncuya döndü; sanki gözlerinin önünde birer birer çiçek açıyorlardı.

【 ON DOKUZ 】

Küçük salonun perdeleri, üzerindeki çarkıfelek çiçeği desenleri ve karmaşık yaprak işlemeleriyle bembeyaz, fildişi bir zarafet içindeydi. Murong Hanım orada oturmuş, torunlarına vereceği bayram harçlıklarını kırmızı zarflara yerleştiriyordu. Su Su içeri girip usulca, "Anne, bayramınız mübarek olsun," dedi. Murong Hanım başını kaldırıp onu görünce yüzünde güller açtı: "Ah, güzel kızım, senin de bayramın mübarek olsun. Neden biraz daha uyumadın? Bizim oğlan kalkmadı mı daha?"

Su Su'nun yüzü hafifçe kızardı, "Evet," dedi. Murong Hanım, "Hâlâ erkencisin, onlar daha uyanmadı. Babanın yanında bir sürü misafir var, oraya gitmene gerek yok. Sen yukarı çık da bir bak, eğer uyandıysa gelip bizimle kahvaltı etsin," dedi.

Su Su çaresiz odaya geri döndü. Murong Qingyi yatakta döndü, karısını görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Su Su ne diyeceğini bilemediği için sessizce oturdu. Qingyi bir süre yatakta oyalandı ama huzursuz olduğu belliydi. Karısına bir bakış attı; yüzünde hiçbir duygu okunmayan o her zamanki donuk ifadeyi görünce sordu: "Annem kalktı mı?"

"Kalktı," dedi Su Su. Bunun üzerine Qingyi, "Ben de kalkayım bari, babam sorarsa yine tembellik ettiğimi söylemesin," dedi. Su Su başı öne eğik duruyordu; elindeki mendilin ince nakışlı kenarı sanki eski bir yara izi gibi parmak uçlarına batıyordu. Qingyi banyodan çıkınca karısının hâlâ kıpırdamadan orada oturduğunu gördü, dayanamayıp "Su Su" diye seslendi. Kadın sanki korkmuş gibi ürkek gözlerle ona baktı. Qingyi bir şey

söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti: “Ben... Ben aşağı inip babamın bayramını kutlayayım.”

Bayramın ilk günü gelen giden çoktu; Su Su, Murong Hanım’a yardım ediyor, kadın misafirlerle ilgileniyordu. Tam o telaşın ortasında Weiyi’nin bir kahkaha attığı duyuldu. Murong Hanım kısık sesle sordu: “Şu kıza bak, anne oldu hâlâ uslanmadı; neye gülüyorsun böyle kendi kendine?” Weiyi fısıldayarak, “Kendi kendime gülmüyorum ki; ağabeyim çok komik, ona gülüyorum. Şu kısacık sürede üç kez içeri girdi, her seferinde yengeme bakıp gidiyor. Yengem uçup gidecek diye mi korkuyor nedir?”

Murong Hanım gülümseyerek, “Ağabeyinle eğlenmeyi bırak da yengene bak, yine huzursuz olacak,” dedi. Su Su çoktan kıpkırmızı olmuştu; misafir karşılama bahanesiyle kapıya doğru uzaklaştı. Tam o sırada Murong Qingyi yine oraya doğru yürüyordu; karısını görünce bir an duraksadı, sonra arkasını dönüp gitmeye yeltendi. Su Su usulca “Hey,” diye seslendi. Adam dönüp ona bakınca, Su Su fısıldadı: “Weiyi bizimle eğleniyor.” Bu söz üzerine Qingyi nedenini bilmediği bir şekilde gülümsedi; yüzündeki o sert ifade sanki bahar rüzgârı değmiş gibi yumuşayıverdi.

Weiyi uzaktan onları izlerken annesine, “Anne bak, ağabeyimi bu yıl hiç böyle gülerken görmemiştim,” dedi. Murong Hanım hafifçe iç geçirdi: “Ah şu iki deli...”

Akşam olduğunda Su Su, Murong Hanım’ın yanına gidip, “Anne, ben artık müsaadenizi isteyeyim,” dedi. Murong Hanım, Qingyi’ye bir bakış atıp, “Pekâlâ, bütün gün çok gürültü oldu, benim de başım şişti, sen de yorulmuşsundur. Senin orası daha sakindir, git de bir güzel dinlen,” dedi.

Su Su tam “Pekâlâ” diyecekken, kayınvalidesi devam etti: “Qingyi, sen de git; yarın sabah yine Su Su ile beraber gelirsiniz.” Qingyi hemen onayladı ve yaverlere seslendi: “Arabamı hazırlayın.”

Su Su bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Benim orası pek hazırlıklı değil; olur da resmi bir iş için sizi ararlarsa vaktinizi çalmayalım,” dedi. Niyeti gayet açıktı; adamın her zamanki hırçınlığıyla orada olay çıkaracağını düşünüyordu. Ama Qingyi şaşırtıcı bir şekilde, “Bayram günü ne işi olacakmış? Bir bakayım, eksik gedik ne varsa tamamlatırız,” dedi. Murong Hanım bunu duyunca rahatladı: “Doğru dersin. O ev zaten siz evlenince oturasınız diye alınmıştı. Ben aslında gençlerin ayrı evde olmasından yanayım ama yaşlanınca insan çocuklarını hep yanında istiyor; benimkisi bencillik işte. Siz gençler tabii ki dışarıda daha özgür olmak istersiniz; hem Shuangqiao’ya da çok yakın, gelip gitmek kolay olur.”

Su Su, kayınvalidesinin bu içten ve ümit dolu sözleri karşısında daha fazla bir şey diyemedi. Qingyi ile aynı arabada eve döndüler; onların gelişi evdeki hizmetçileri bir telaşa sürükledi. Qingyi evin tertemiz ve zevkle döşenmiş olduğunu görünce memnun kaldı. Su Su üzerini değiştirip aşağı indi, rastgele bir kitap seçip okumaya başladı. Qingyi, karısının o mesafeli halini görünce, “Burası gerçekten çok huzurluymuş,” dedi. Odada biraz dolandıktan sonra ekledi: “Şu halıyı yarın değiştirtelim, rengi perdelerle uymuyor.” Biraz düşünüp sordu: “Ya da perdeleri mi değiştirsek? Sence hangisi daha iyi olur?”

Su Su aslında cevap vermek istemiyordu ama içindeki o merhamet duygusuna engel olamadı; üstelik adam ona öyle bir beklentiyle bakıyordu ki, sanki evdeki ufak bir dekorasyon meselesini değil de hayat memat meselesini soruyor gibiydi. Onu bozmamak için usulca, “Perdeleri

değiştirmek daha kolay olur herhalde," dedi. Cevap alması Qingyi'yi sevindirdi: "O zaman yarın değiştiririz. Kitap okuma artık, gözlerini yorarsın." Hemen ardından ekledi: "İlla okuyacaksan büyük lambayı aç da öyle oku." Ağzından bunlar dökülürken gözlerinde bariz bir umut ışığı vardı. Su Su, gündüz ona kendisi seslendiğinde adamın ne kadar mutlu olduğunu hatırladı; şimdi de böyle üzerine titremesi belli ki yanlış bir şey yapıp onu kırmaktan korktuğundandı. Kalbi yumuşadı, kısık bir sesle "Okumam o zaman," dedi.

Fener Bayramı geçtikten sonra işler tekrar yoğunlaşmaya başladı. Lei Shaogong erkenden gelmişti, Qingyi henüz aşağı inmediği için bekliyordu. O sırada Su Su bahçeden içeri girdi, arkasından bir hizmetçi vazolara koymak için kesilmiş çiçek dalları taşıyordu. Lei Shaogong hemen ayağa kalkıp selam verdi. Su Su ona her zamanki nezaketiyle karşılık verip, "Acil bir durum mu var? Gidip çağırayım onu," dedi. Lei Shaogong, "Az önce telefon ettim, şimdi iner," dedi. Bu son on beş gündür iki ev arasında gidip gelmek epey zahmetli olsa da Qingyi bunu hiç dert etmiyordu. Aşağı inince Lei Shaogong'a, "Çok bekletmedim ya? Hemen geliyorum," dedi. Su Su ile birkaç kelime konuştuktan sonra dışarı çıktı.

Lei Shaogong, Qingyi'nin keyfinin yerinde olduğunu görünce sordu: "Efendim, şu Bayan Wang meselesini ne yapalım? Bu aralar size ulaşamayınca peşimi bırakmıyor." Qingyi gülerek, "Senin peşini mi bırakmıyor? Ee, madem öyle, hayrını gör bari," dedi. Lei Shaogong güldü: "Eksik olmayın efendim, ben o kadının kahrını çekemem."

Qingyi toplantıya gitti, Lei Shaogong da nöbetçi odasında evrakları incelemeye koyuldu. Çok geçmeden o Bayan Wang yine aradı; Lei Shaogong kadının sesini duyunca bile başı ağrıyordu, hemen "Beyefendi

burada değil," dedi. Wang Qilin dişlerini sıkarak, "Benden bilerek kaçıyor, değil mi?" dedi. Lei Shaogong, "İşleri çok yoğun," diye geçiştirdi. Wang Qilin acı bir gülüşle, "Müsyü Lei, beni böyle geçiştirmeyin; gider Üçüncü Küçük Hanım ile bir kahve içer, durumu ona anlatırım," dedi. Normalde çok sakin biri olan Lei Shaogong, bu tehdit karşısında sinirlendi: "Böyle bir şeye yeltenmemenizi tavsiye ederim; eğer kendi sonunuzu hazırlamak istiyorsanız, buyurun deneyin."

Wang Qilin bir süre sessiz kaldıktan sonra hüzünle sordu: "Demek söylentiler doğru? Araları düzelmiş öyle mi?" Lei Shaogong, "Yanlış biliyorsunuz; onların arası hiç bozulmadı ki düzelsin," dedi.

Wang Qilin güldü: "Bana resmi ağızla konuşmayın; o Küçük Hanım'ın iki yıldır nasıl bir kenara atıldığını herkes biliyor. Ne oldu da Beyefendi'nin aklına yine o geldi? Bakalım bu sefer ne kadar sürecek."

Telefonu kapattıktan sonra Lei Shaogong içinden bir küfür savurdu; akşam Qingyi'ye, "Şu kadın arkadaşlarınız arasında en zoru bu Bayan Wang; bir an önce bir çaresine bakıp bu işi bitirmek lazım," dedi. Qingyi umursamazca, "Sen hallet işte," dedi.

Eve döndüğünde Su Su henüz uyumamıştı, onu görünce ayağa kalktı. Qingyi, "Yabancı yok, resmiyete gerek yok. Üzerin ince, pencere kenarında oturma," dedi. Su Su onun ceketini aldı. Qingyi bu on beş gündür hep onun ağzının içine bakıyordu; karısının yüzünde hafif bir tebessüm görünce çok mutlu oldu: "Akşam ne yedin?" diye sordu.

Su Su mahcup bir edayla, "Kusura bakma, bu saatte gelmezsin sandığım için ben yemiştim. Mutfağa söyleyeyim sana taze bir şeyler

hazırlasınlar," dedi. Qingyi, "Sen ne yemiştin?" diye sordu. "Yangzhou usulü kızarmış pilav yemiştim," diye cevap verdi Su Su. Qingyi hemen, "O zaman ben de ondan yiyeyim," dedi. Su Su onun bu haline dayanamayıp hafifçe gülümsedi; Qingyi de ona bakıp gülmeye başladı.

Mulan ve Zhang Mingzhu evleniyordu; Su Su davetiyeyi alınca çok sevindi. Zhang ailesi varlıklıydı, Mingyue Köşkü'nde verdikleri düğün gerçekten çok görkemliydi. Köşkün önündeki cadde lüks arabalarla dolup taşıyordu. Bayan Zhang çok dikkatliydi, Su Su'nun arabasını hemen tanıdı ve büyük bir hürmetle karşıladı: "Küçük Hanım'ın teşrif etmesi bizi çok onurlandırdı." Ona bizzat eşlik edip içeri aldı. Davetli kadınların çoğu Su Su'yu tanıyordu; hemen etrafını sarıp hal hatır sormaya başladılar. Su Su ancak bir süre sonra yan odaya kaçabildi. Mulan'ın elini tutup tebrik etti; gelinin üzerindeki o altın işlemeli kıyafeti, saçındaki pırlantalı tokaları görünce, "Senin adına gerçekten çok mutluyum," dedi. Mulan da çok sevinçliydi: "Bunca yıldan sonra nihayet bir sona ulaştık," dedi.

Su Su doğal olarak başköşeye oturtulmuştu; böyle kalabalık ortamlarda aslında pek bir şey yiyemezdi, eve dönünce mutfağa bir kâse erişte hazırlattı. Qingyi o sırada evrakları inceliyordu, işi bırakıp karısına takıldı: "Dışarıda o kadar ziyafeti bırakıp eve gelince sade erişte mi yiyorsun?" Su Su, "Ben öyle ağır yemekleri pek yiyemiyorum; gelinin de pek bir şey yediğini sanmam," dedi. Qingyi, "Misafir çok muydu?" diye sordu. Su Su "Evet," dedi ve ekledi: "Mulan beni nedime Bayan Wang ile tanıştırdı; çok nazik biriymiş, Mulan ile de çok yakınlarmış. Bir ara kahve içmek için sözleştik."

Qingyi, "Arkadaşlarınla dışarı çıkıp vakit geçirmen iyi olur, evde bunalmazsın," dedi. Ama sonra aniden duraksadı: "Bayan Wang mı? Hangi

ailenin kızıymış bu?"

"Bakan Wang'ın küçük kızıymış," dedi Su Su. Qingyi'nin yüzü bir an değişti ama hemen kendini topladı: "Şu Fang Mulan ile pek sık görüşme bence. Huo ailesiyle akrabayız, sonra yine bir tatsızlık çıkmasın." Su Su şaşırdı: "Mulan ile on beş yıllık arkadaşız; Bay Xu meselesinin üzerinden çok zaman geçti, bir sorun olacağını sanmam."

Qingyi sertleşti: "Neden bu kadar anlayışsızsın? Başkaları duyarsa yine dedikodu yaparlar."

Su Su, "Sırf dedikodu çıkacak diye arkadaşımı bırakamam," dedi. Qingyi'nin canı sıkılmıştı: "Neyse ne, onlarla görüşmeni istemiyorum. Arkadaşlık kurmak istiyorsan Huo, Mu ya da Chen ailesinin kadınları gayet nazik insanlar, onlarla görüş."

Su Su hafifçe iç geçirdi: "Onlar sadece 'Üçüncü Küçük Hanım'a nazikler, bana değil."

Qingyi, "Yine başladın o tuhaf sözlere; sen zaten Üçüncü Küçük Hanım değil misin?" dedi. Bir an durup devam etti: "O çevrelerde dedikodu çok olur, istemeden birilerine alet olmanı istemiyorum." Su Su, "Pekâlâ," dedi.

Qingyi yeni terfi almıştı, bu yüzden her zamankinden daha meşguldü. O gün bir iş seyahatinden dönmüş, önce Shuangqiao'ya gidip anne babasını görmüş, eve geldiğinde ise Su Su'yu yemek yerken bulmuştu. "Kalkma, yabancı yok," dedi. Hizmetçilere dönüp, "Mutfağa söyleyin iki çeşit daha

yemek getirsinler, bana da bir çift çubuk verin," dedi. Masadaki küçük kâsede duran deniz minarelerini gördü; bunlar Pingxinhai'nin meşhur armut şeklindeki minareleriydi. "Bunlar nadir bulunur, nereden geldi?" diye sordu.

Su Su, "Mulan ve Bay Zhang balayından dönmüşler, bana da tadımlık getirmişler," dedi.

Qingyi bir tane tadıp, "Çok lezzetliymiş," dedi. Sonra ekledi: "Aşçı mı değişti? Bu onların tarzına benzemiyor." Su Su, "Geçen gün annem senin bunu sevdiğini söylemişti; mutfak çok tuzlu yapar diye korktum, kendim hazırladım. Bugün tadına bakayım demiştim, senin yarın döneceğini sanıyordum," dedi. Qingyi'nin yüzünde güller açtı: "Demek Küçük Hanım'ın kendi elleriyle hazırladığı bir lezzet bu; gerçekten onur duydum." Su Su onun bu mutluluğunu görünce gülümseyerek, "Sen beğen yeter," dedi. Lapa gelince Qingyi sanki öylesine soruyormuş gibi, "Dışarıda mı görüştünüz yoksa buraya mı geldiler?" dedi. Su Su, "Senin eve yabancı gelmesinden hoşlanmadığını biliyorum, o yüzden dışarıda buluştuk. Onları yemeğe davet ettim, Qianchunlou diye bir yere gittik; yüz kırk lira tuttu," dedi.

Bunu duyunca Qingyi kahkahayı bastı: "Tamam tamam, sadece sordum, her şeyi kuruşu kuruşuna rapor etmene gerek yok." Sonra bir an düşünüp, "Unutmuşum; senin aylık harçlığın sadece beş yüz lira, yetmez o sana. Bu aydan itibaren benim maaşımı doğrudan sana versinler," dedi.

Su Su, "Benim pek masrafım yok, beş yüz lira bile artıyor," dedi. Qingyi, "Hayat çok pahalılaştı; bir elbise bile yüz lira olmuş, o parayla birkaç kez arkadaşlarınla çıksan biter," dedi. Su Su, "Annemin diktirdiği

elbiseleri giymeye ömrüm yetmez zaten, hem çoğu yerde hesabımız var. Senin masrafın benden çoktur, maaşını bana vermene gerek yok," dedi. Qingyi güldü: "Saf kızım, o birkaç bin liralık maaş neye yeter ki? Sen beni boş ver, artan parayla kendine sevdiğin şeyleri alırsın." Karısının mahcubiyetini görünce konuyu değiştirdi: "Şu Qianchunlou iyi bir yere benziyor, yemekleri nasıldı?"

Su Su, "Yeni açılmış bir Yunnan lokantası; çok değişik yemekleri var, özellikle kurutulmuş balıkları çok lezzetliydi," dedi. Qingyi bunu duyunca bir an huzursuz oldu ama belli etmemeye çalışarak, "Nereden aklınıza geldi Yunnan yemeği yemek?" dedi. Su Su, "Bayan Wang Yunnanlıymış, o tavsiye etti," diye cevap verdi. Qingyi bunu duyunca yüzünde bir ifade belirmedi ama sadece, "O Bayan Wang'dan uzak dur," dedi.

Su Su şaşırdı: "Neden?"

"Anlamazsın, sorma; sadece onunla görüşme yeter," dedi. Qingyi'nin böyle kaçamak cevap vermesi üzerine Su Su bir an düşündü: "Siyasi bir mesele mi yoksa?"

Qingyi tam da böyle anlamasını istiyordu: "Neyse ne, sorma işte," dedi. Su Su, Murong Hanım'dan bu konularda epey ders aldığı için üstelememesi gerektiğini biliyordu, o yüzden sadece aklının bir köşesine yazdı.

Birkaç gün sonra Mulan ile tatlı yemeye gittiklerinde, Mulan, "Qilin bizi Beiyun'a gezmeye davet ediyor; ben kabul ettim, ya sen?" dedi. Su Su başını salladı: "Ben gelemem." Mulan sordu: "Qingyi evde yokken neden gelmiyorsun? Evde tek başına canın sıkılmıyor mu?"

Su Su, “Ben alıştım artık,” dedi. Mulan, “Böyle gidersen yakında hastalanacaksın; ama son zamanlarda rengin yerine gelmiş,” dedi. Su Su, “Öyle mi? Son zamanlarda iyi besleniyorum herhalde, biraz kilo aldım,” dedi. Mulan güldü: “Senin bu halinle rüzgâr esse uçarsın, ne kilosu? Asıl ben kilo aldım.” Sonra aniden bir şey hatırladı: “Yarından sonra büyük tiyatroda Fındıkkıran balesi var, ona gidelim. Yeni dansçılar çok iyiymiş diyorlar.” Su Su bunu duyunca gerçekten sevindi: “Olur, haberleşiriz, beraber gideriz.”

O gün geldiğinde Mulan gerçekten aradı; tiyatronun önünde buluştuklarında Wang Qilin’in de onlara katılacağını öğrendi. Su Su, Qingyi’nin uyarısını hatırladı ama artık gelmişti, geri dönmek ayıp olurdu; çaresiz onlarla içeri girdi. Neyse ki bale izlemek tiyatro gibi değildi, çok konuşmaya gerek kalmıyordu; sessizce sahneyi izlediler. Su Su ve Mulan bu işin ehli oldukları için yeni dansçıların ne kadar yetenekli olduğunu hemen anladılar. Su Su o kadar dalmıştı ki, Wang Qilin’in fısıltısını zor duydu: “Duyduğuma göre Küçük Hanım’ın vaktiyle sergilediği Giselle dansı, anneniz tarafından bile hayranlıkla karşılanmış.” Su Su cevap vermeden Mulan atıldı: “Su Su gerçekten çok yetenekliydi.” Su Su sadece gülümsedi: “Çok yıllar önceydi, artık dans edemem herhalde.” Mulan, “Benim de kemiklerim kaskatı oldu, geçen gün denedim de bacağımı bile kaldıramadım,” dedi.

【 YİRMİ 】

Su Su, başkalarını rahatsız etmemek için sohbeti uzatmadı. Dördüncü perde bitmek üzereyken, en uçtaki locadaki insanların ayağa kalkıp selam verdiğini gördü. Mulan merakla o tarafa baktı; koridorun ucundan askeri üniformalı birkaç kişi geliyordu. En öndeki uzun boylu, vakur yürüyüşlü kişi Murong Qingyi'den başkası değildi. Locadakilerin çoğu onu tanıdığı için herkes ayağa kalkıp selam veriyordu. Perde kapandığında Su Su alkışlıyordu; Qingyi'nin içeri girdiğini görünce şaşkınlıkla ayağa kalktı: "Senin ne işin var burada?"

Qingyi gülümseyerek, "Eve gittim, yoktun; buraya geldiğini söylediler, ben de seni almaya geldim," dedi. Wang Qilin'in kalbi o an yerinden çıkacak gibi oldu. Qingyi aslında sadece bir anlık bir hevesle gelmişti, burada onunla karşılaşacağını hiç tahmin etmemişti; bir an tereddüt etti. Ama herkesin gözünün üzerlerinde olduğunu biliyordu, bozuntuya vermeden selam verdi: "Bayan Wang, görüşmeyeli uzun zaman oldu." Sonra Mulan'a döndü: "Bayan Zhang, nasılsınız?"

Wang Qilin hafifçe gülümseyerek, "Üçüncü Bey ve Küçük Hanım ne kadar da birbirlerine bağlılar; bir an bile ayrı kalamıyorlar," dedi.

Su Su mahcubiyetle, "Bayan Wang şaka yapıyor," dedi. Qingyi, "Ben henüz akşam yemeği yemedim," deyince Su Su hemen atıldı: "O zaman biz gidelim artık." Qingyi karısının ceketini ve çantasını alıp yaverine uzattı. Su Su diğerlerine, "Kusura bakmayın, biz müsaadenizi isteyelim," dedi. Onlar da nezaketle uğurladılar.

Arabaya bindiklerinde Su Su, Qingyi'nin yüzünün pek gülmediğini fark etti: "Mulan'ın onu da çağırdığını bilmiyordum, lütfen kızma," dedi. Qingyi hafifçe gülümsedi, karısının elini okşayarak, "Önemli değil, kızmadım," dedi. O sırada Lei Shaogong araya girdi: "Efendim, müsaadenizle benim özel bir işim var, ben ayrılayım." Qingyi, "Pekâlâ, git o zaman," dedi.

İki arabayla gelmişlerdi, Qingyi ve Su Su birine binip gittiler. Lei Shaogong bir sigara yaktı; gece rüzgârı serindi. Arabaya yaslanıp tiyatronun önündeki o devasa afişe baktı. Afişteki kadın dansçının tül eteği, yarı solmuş bir çiçek gibi duruyordu. Işıkların altında çok etkileyici görünüyordu. O afişe bakarken daldı gitti. Şehrin gürültüsü sanki çok uzaklardan geliyordu. Sigarasını söndürüp bir tane daha yaktı. Daha o sigara bitmeden Wang Qilin tiyatrodan tek başına çıktı. Sokak lambasının ışığında yüzündeki o sinsi sevinç ifadesi netçe görülüyordu. Lei Shaogong'u görünce gülümsemesi yavaşça soldu: "Beni burada beklemeni o mu söyledi?" diye sordu.

Lei Shaogong, "Bayan Wang, gelin arabada konuşalım," dedi.

Arabaya binince Wang Qilin tekrar sordu: "Ne söyleyecekse söyle, dinliyorum." Lei Shaogong, "Bayan Wang, siz akıllı bir kadınsınız; böyle olay çıkarmak size ne kazandırır ki? Sadece millete sakız olursunuz," dedi. Wang Qilin güldü: "Ne yapmışım ki? Küçük Hanım ile yıldızımız barıştı sadece; beraber yemek yedik, bale izledik. Onu yiyeceğimden mi korkuyorsunuz?"

Lei Shaogong da gülümsedi: "Herkes sizin zekânızdan bahseder ama bu sefer yanlış yapıyorsunuz. Onun damarına basarsanız neler olacağını

biliyorsunuz; sonunda zararlı çıkan siz olursunuz.” Wang Qilin hâlâ o sahte gülümsemesiyle, “Müsyü Lei, bana doğruyu söyleyin; bu aralar gözü kimi görüyor? O Küçük Hanım’ı hiç umursamadığını biliyorum; bir yıldır benimleydi, şimdi neden böyle yabancılaştı? Söyleyin de gözüm açık gitmeyeyim,” dedi.

Lei Shaogong, “Beyefendi’nin özel hayatı bizi aşar,” dedi. Wang Qilin ona bir bakış fırlatıp güldü: “Yine o resmi ağızlar... Onun her adımını sizden başka kim bilebilir?” Lei Shaogong, “Bayan Wang, madem öyle diyorsunuz, yapacak bir şey yok. Ama hatırım için, bir şartınız varsa söyleyin, ben de ona ileteyim,” dedi.

Wang Qilin, “Şartım falan yok; beni ne sanıyorsunuz? Sadece Küçük Hanım’ın nasıl bir dünya güzeli olduğunu merak etmiştim, gördüm de. Madem onunla görüşmemi istemiyorsunuz, bir daha rahatsız etmem. Ama onunla olan geçmişimizi herkes biliyor, başkalarının ağzını torba değil ki büzesiniz,” dedi.

Lei Shaogong, “Nerede duracağınızı bilmeniz en iyisi,” dedi.

Wang Qilin neşeyle güldü: “Akıllı mıyım? Ben dünyanın en saf kadınıyım aslında.”

Ertesi gün Lei Shaogong, Qingyi’ye durumu anlattı: “Bayan Wang sadece hayatınızda yeni biri olduğundan şüpheleniyor. Biraz hırçınlık yapıyor ama işin sonunun nereye varacağını bilir, ileri gitmez.” Qingyi, “O zaman ona hayatımda gerçekten biri olduğunu söyle de peşimi bıraksın,” dedi. Lei Shaogong güldü: “Buna inanacak kadar saf değil ki o. Sadece sizinle bizzat konuşmak istediğini söylüyor.” Qingyi, “Onunla görüşecek

vaktim yok; ne diyecekse sana desin. Eskiden çok anlayışlı biri sanırdım, meğer ne kadar yapışkanmış," dedi. Lei Shaogong onun pişmanlığını görünce, "Zordur ama o da bir mevki sahibi, kendini rezil edecek bir şey yapmaz," diyerek teselli etti. Sonra biraz tereddütle ekledi: "Şu Bayan Zhang ise sanki bilerek ateşe körükle gidiyor; Küçük Hanım çok saf, onun elinde oyuncak olmasından korkuyorum."

Qingyi, "O sadece dedikodu yapmayı sever, Su Su'nun önünde bir şey söylemeye cesaret edemez, boş ver," dedi.

Qingyi böyle deyince Lei Shaogong, Wang Qilin'den bir telefon daha aldı: "Beyefendi'nin vakti yok; ne diyeceksen bana söyleyebilirsin," dedi. Wang Qilin iç geçirdi: "Bu kadar zalim olacağını düşünmemiştim, bir kez bile görmüyor beni." Biraz düşünüp ekledi: "Madem öyle, bir isteğim var; onu yerine getirsin." Lei Shaogong pazarlığa oturmaya dünden razıydı: "Söyle bakalım, aynen ileteceğim." Wang Qilin, "Qiyushan projesini istediğim bir firmaya vermesini istiyorum," dedi. Lei Shaogong duraksadı: "O planlama dairesinin işi, onun karışması zor olur." Wang Qilin güldü: "Eğer karar veremiyorsan git ona sor. Bak bu istediğim şey onun için hiçbir şey; sadece bir kelime söyleyecek, o kadar." Lei Shaogong, "Sorup sana dönerim," dedi.

Akşam Qingyi'nin boş bir anını yakalayıp durumu anlattı. Qingyi kaşlarını çattı: "Çok büyük istiyor; o işin ucunda dönen para az buz değil." Lei Shaogong, "Ben de zor olduğunu söyledim; hem sizin yetki alanınızda değil, duyulursa baş ağrıtır," dedi. Qingyi bıkkınlıkla, "Aman, neyse ne, verin gitsin; bir daha kapıma gelmesin de ne yaparsa yapsın," dedi.

Salonda konuşuyorlardı; boydan boya camın arkasından Su Su'nun

bahçeden geldiğini görünce sustular. Qingyi karısını görünce, “Bakıyorum da elin iyice alışmış; bu çiçekleri de mi vazoya koyacaksın?” diye sordu. Su Su, “Annemden öğrenmeye çalışıyorum işte, nafile bir çaba benimkisi,” dedi.

Lei Shaogong, Su Su gelince müsaade isteyip ayrıldı. Qingyi, Su Su’nun üzerindeki o uçuk yeşil ipek qipaoyu ve üzerindeki gri nakışları süzdü: “Hava ısınıyor artık, Batı usulü elbiseler daha serin tutar aslında,” dedi. Su Su, “Evde öyle kısa eteklerle dolaşmaya alışamadım bir türlü,” deyince Qingyi güldü. Su Su mahcup bir halde, “Bu sefer gittiğinde ne zaman döneceksin?” diye sordu. Qingyi, “Belli olmaz ama iki üç gün sürer herhalde,” dedi. Karısının elindeki gümüş makasla güllerin yapraklarını temizleyişini izledi: “Şu işler bir hafiflesin, seni bir yerlere götüreceğim. Bunca yıllık evliyiz, seni hiç gezdirmedim.” Su Su, “Önemli değil, sen çok meşgulsün, ben de pek gezmeyi sevmem zaten,” dedi. Qingyi, “Dönüşte ne yapıp edip birkaç gün boşluk yaratacağım; seni Changxinghai’ye götüreceğim, orada bizim malikâne var, çok rahat edersin,” dedi. Su Su’nun elindeki gülü alıp yakasına iliştirdi: “Sadece ikimiz olacağız, kafa dinleriz.” Su Su bunu duyunca gerçekten heyecanlandı; adamın ona böyle dikkatle bakması karşısında, yıllardır evli olmalarına rağmen yine de başını öne eğdi. Yakasındaki gülün o yoğun kokusu başını döndürüyordu.

Qingyi gittikten sonra Su Su evde yalnız kaldı. O gün Shuangqiao’ya gidip Murong Hanım ile yemek yedi. Tam o sırada Weiyi de çocuğuyla geldi; Su Su bebeği kucağına alıp bahçede oynamaya başladı. Weiyi onun bebeğe olan bu düşkünlüğünü görünce annesine fısıldadı: “Ağabeyim nihayet aklı başına geldi ama yengeme de yazık oldu bunca yıl.” Murong Hanım iç geçirdi: “Bir de çocuk olsa tam olacak. Ağabeyin yakında otuzuna basacak; baban o yaştayken ablaların ve ağabeyin çoktan

doğmuştu.” Weiyi bir şey hatırlar gibi oldu, Su Su’ya bir bakış atıp sesini iyice kıstı: “Anne, dışarıda bir şeyler duydum ama doğru mu bilmem.” Murong Hanım kızının böyle gizemli konuşmasına şaşırdı: “Ne duydun? Ağabeyinle mi ilgili?”

Weiyi fısıldadı: “Duyduğuma göre Wang Qilin ile ağabeyim hâlâ çok yakınlarmış.” Murong Hanım, “Wang Qilin mi? Şu Wangların küçük kızı mı?” diye sordu. Weiyi başıyla onayladı: “Xicheng onları birkaç kez beraber görmüş. Biliyorsun ağabeyimi, hiç gizlisi saklısı yoktur.” Murong Hanım güldü: “Gençlik işte, dışarıda gönül eğlendirmesi normal. Ama Qingyi nerede duracağını bilir; bu aralar çok düzgün davranıyor.” Weiyi nedenini bilmediği bir şekilde iç geçirdi. Murong Hanım kızının bu huzursuz halini görünce, “Ağzında bir şeyler geveleyip durma, ne diyeceksen de,” dedi. Weiyi yine Su Su’ya baktı; genç kadın bebeği kucağına almış, havuzdaki balıklara ekmek atıyordu. Balıkların suyun yüzeyine çıkışına bebek kahkahalar atıyor, Su Su da gülümseyerek ona yardım ediyordu. Weiyi alçak sesle, “Anne, duydum ki Bayan Wang hamileymiş,” dedi.

Murong Hanım’ın gözleri fal taşı gibi açıldı: “Ne diyorsun sen? Çocuk Qingyi’den miymiş?” Weiyi, “Herkes öyle konuşuyor ama kim bilir... Bu işi sadece o ikisi bilir,” dedi. Murong Hanım, “Qingyi o kadar aptal değildir; kimden duydun bunu?” diye sordu. Weiyi, “Kulağıma gelene kadar çok el değiştirmiştir ama bir şey daha var; duydun mu bilmem,” dedi ve ekledi: “Qiyushan yol yapım işini ağabeyim bizzat üstlenmiş ve işi bir firmaya vermiş. Tesadüfe bak ki, o firma Wang Qilin’in dayısınınmış.”

Murong Hanım’ın yüzü ciddileşti: “Bak bu işin rengi değişti o zaman. Qingyi nasıl böyle bir şey yapar? Baban duyarsa onu çiğ çiğ yer.”

Weiyi, “Ağabeyim çok hızlı yükseldi, arkasından konuşan çok; o da her şeyi ulu orta yapınca böyle oluyor işte,” dedi.

Murong Hanım bir süre düşündü: “Qingyi dönünce ona soracağım,” dedi. Su Su’nun arkasından bakarken ekledi: “Sakın yengene bir şey söyleme, canı sıkılmasın.” Weiyi sitem etti: “Anne, ben o kadarını bilmez miyim?”

Su Su akşam yemeğini yiyip eve döndüğünde Mulan’dan bir telefon aldı: “Bütün gün seni aradım, evde yoktun.” Su Su mahcupça gülümsedi: “Bugün Shuangqiao’daydım, bir şey mi oldu?” Mulan, “Önemli bir şey yok ama yemek yiyelim diyorum,” dedi. Su Su, “Kusura bakma, ben yedim; başka bir zaman ben seni davet edeyim,” dedi. Mulan, “Çok önemli bir şey söylemem lazım, gel lütfen; Yixinjie’de bekliyorum,” dedi.

Su Su tereddüt etti: “Bu saatte mi? Yarın çay içsek?” Mulan, “Daha saat sekiz, her yer cıvıl cıvıl. Gel hadi, gerçekten çok önemli, bekliyorum,” dedi.

Mulan’ın sesindeki o telaşlı hali görünce önemli bir şey olduğunu düşündü ve arabayla Yixinjie’ye gitti. Burası soyluların ve zenginlerin gittiği eski bir Suzhou lokantasıydı. Kapıdaki görevli arabayı tanıyıp hemen koştu: “Küçük Hanım, hoş geldiniz.” Su Su bu iltifatlardan hoşlanmasa da gülümseyip geçti. Görevli, “Yalnız mısınız efendim? Loca mı istersiniz?” diye sordu. Su Su, “Hayır, Bayan Zhang beni bekliyor,” dedi. Görevli, “Bayan Zhang Sanxiaoxuan’da, buyurun eşlik edeyim,” dedi.

Burası duvarlarındaki meşhur tablolarla bilinen çok zarif bir odaydı. Su Su son yıllarda bu konularda epey bilgi sahibi olmuştu, tabloların kıymetini hemen anladı. Mulan masada tek başına dalgın dalgın oturuyordu. Su Su gülümseyerek, "Mulan, bu kadar acil olan neymiş bakalım?" dedi.

Mulan onu görünce acı bir gülümseme takındı. Su Su hemen sordu: "Ne oldu? Kocanla mı tartıştın?" Mulan iç geçirdi: "Keşke onunla tartışmış olsaydım." Su Su oturdu, garson ne yiyeceklerini sordu. Su Su, "Ben yedim, arkadaşım sipariş versin," dedi. Sonra Mulan'a döndü: "Tartışmak normaldir, canını sıkma; bu yemek benden. Güzelce bir şeyler ye, keyfin yerine gelir."

Mulan garsona, "Sen git, biz sonra sipariş veririz," dedi. Kapının kapandığından emin olduktan sonra Su Su'nun elini tuttu: "Sen ne kadar safsın, gerçekten hiçbir şey bilmiyor musun?"

Su Su konunun kendisine geleceğini hiç tahmin etmemişti: "Neyi bilmiyor muyum?" diye sordu.

Mulan bir an duraksadı: "Aslında söylememem lazım ama benden başka söyleyecek kimsen de yok... Su Su, gerçekten çok üzgünüm."

Su Su iyice meraklanmıştı, zoraki bir gülüşle, "Beni iyice şaşırttın. On beş yıllık arkadaşız, neyi saklayacaksın benden?" dedi. Mulan, "Duyacaklarına kızma ve üzülme," dedi. Su Su bir şeyleri sezmeye başlamıştı, kalbine bir ağırlık çöktü: "Ne duydun?"

Mulan yine iç geçirdi: “Wang Qilin ile geçen yıl tanıştım, kocamın kuzeniyle akrabalar. Olayın buraya varacağını hiç düşünmemiştim.”

Su Su’nun sesi donuklaştı: “Anlıyorum... Kimseye kızgın değilim. Demek Qingyi o yüzden onunla görüşmemi istememiş; meğer mesele başkaymış.” Mulan, “Bence Beyefendi sadece gönül eğlendiriyordu, duyduğuma göre çoktan bitirmiş o işi,” dedi.

Su Su’nun dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. Mulan, “Öyle düşünme, aslında seni korumaya çalışmış, yoksa o kadınla görüşmeni neden yasaklasın ki?” dedi.

Su Su kendini toparladı: “Neyse, bunları boş verelim de yemek yiyelim; acıktım galiba,” dedi. Mulan şaşırdı: “Bir şey daha var... Söylemeli miyim bilmiyorum.”

Su Su iç geçirdi: “Ne diyeceksen de artık.” Mulan fısıldadı: “Başkalarından duydum... Wang Qilin hamileymiş.” Su Su’nun yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu; gözlerini önündeki çay bardağına dikti, sanki bardağı delip geçecekti. Mulan onun omzuna dokundu: “Su Su, korkutma beni; sadece bir söylenti bu, doğru mu değil mi kimse bilmiyor.” Su Su menüyü eline aldı; Mulan onun ellerinin titrediğini gördü ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Ağlamak istiyorsan ağla, tutma kendini,” dedi Mulan. Su Su başını yavaşça kaldırdı, sesi fısıltı gibiydi: “Ağlamayacağım... Bir daha asla ağlamayacağım.”

Mulan, onun garsonu çağırıp hiçbir şey olmamış gibi sipariş verişini izledi. Yemekler gelince Su Su çorbayı kâsesine doldurmaya başladı; kâse dolup taştığı halde durmadı. Mulan, “Su Su!” diye seslenince kendine

geldi. Kaşığı bırakıp, “Bu çorba çok tuzluymuş, insanın içini yakıyor,” dedi. Mulan, “Yüzün hiç iyi değil, seni eve bırakayım,” dedi. Su Su başını salladı: “Gerek yok, şoför aşağıda bekliyor.” Mulan çaresiz onu aşağı kadar uğurladı. Su Su arabaya binerken yine o sahte gülümsemesini takındı: “Hadi sen de eve git, saat çok geç oldu.”

【 YİRMİ BİR 】

Susu ne kadar sakin, ne kadar her şey yolundaymış gibi görünürse, Mulan'ın içindeki huzursuzluk o denli büyüyordu. Ertesi gün dayanamayıp tekrar aradı: "Susu, gerçekten iyi misin?" Susu, "İyiyim," dedi kısaca. Telefondan fazlasını anlatmaya mecali yoktu; Mulan birkaç havadan sudan cümleyle görüşmeyi sonlandırmak zorunda kaldı. Susu ahizeyi tam yerine koymuştu ki telefon yeniden çaldı. Arayan Murong Qingyi idi: "Evde ne yapıyorsun? Bugün dönüyorum, akşam yemeğinde beni beklersin, olur mu?" Susu sadece "Hı-hı," diyebildi, "Tamam, bekliyorum." Qingyi duraksadı: "Nen var? Sesin pek hoş gelmiyor." Genç kadın fısıldadı: "Bir şeyim yok, gayet iyiyim." Qingyi ikna olmamıştı, üzerine gitti: "Bana doğruyu söyle, bir şey mi oldu?" Susu, "Yok bir şey," dedi, "Dün uyurken herhalde şifayı kaptım, biraz başım ağrıyor sadece."

Öğleden sonra yaz sıcağı iyice bastırmıştı. Susu yatağa uzandı; boynu terden sırılsıklam olmuştu, o yapış yapış his canını sıkıyor, kalkıp tekrar duş almak istiyordu. Zihni bulandıkça göz kapakları ağırlaştı, elindeki kitap yavaşça aşağı kaydı. Tam uykuyla uyanıklık arasındaki o puslu diyardayken, alnında yumuşak bir el hissetti. Gözlerini açtığında ilk gördüğü, kocasının omuzlarındaki parıldayan rütbeler oldu. Üzerini bile değiştirmemişti; belli ki araçtan iner inmez soluğu yukarıda almıştı, nefesi hâlâ düzene girmemişti. Bu havada yüzü ter içindeydi. Karısının uyandığını görünce hafifçe gülümsedi: "Seni uyandırdım mı? Ateşin var diye korktum, yüzün kıpkırmızı."

Susu başını iki yana salladı: "Git üstünü değiştir, hava çok sıcak." Qingyi duş alıp üzerini değiştirip döndüğünde, Susu yeniden uykuya dalmıştı. Kaşları hafifçe çatıktı, sanki üzerine ince bir keder bulutu çökmüş

gibiydi. Qingyi, farkında olmadan üzerine eğildi; o çatık kaşların arasındaki düğümü bir öpücükle çözmek ister gibiydi. Ancak dudakları tam alnına değmişti ki Susu irkilerek uyandı. Adeta bir refleksle geri çekildi; gözlerinden bir anlığına süzülen o tiksinti ifadesi saklanamayacak kadar netti. Qingyi donakaldı. Elini uzatıp karısının elini tuttu; Susu direnmedi, elini onun avucuna bıraktı ama bakışlarını yere indirdi. "Sana ne oldu böyle?" diye sordu adam. Susu sadece başını sallamakla yetindi. "Anlat bana, ne oldu?" Susu kestirip attı: "Bir şey yok." Qingyi sinirlenmeye başlıyordu; kadın tam karşısındaydı ama aralarına öyle bir mesafe girmişti ki bu uzaklık adamın sabrını zorluyordu. "Susu, bir derdin var senin." Susu yine o ruhsuz tavrıyla, "Yok," dedi.

Hava dayanılacak gibi değildi, dışarıdaki ağustos böcekleri avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Qingyi sabrını son kırıntısına kadar zorlayarak, "Benden bir şey saklama, ne varsa açık açık söyle," dedi.

Susu sustu. Qingyi'nin öfkesi yavaş yavaş kabarıyordu: "Sırf seni merak ettiğim için işimi gücümü bırakıp erkenden geldim. Bana hep böyle davranıyorsun, benden daha ne istiyorsun?"

Susu'nun artık bir şey istemeye ne hakkı ne de mecali kalmıştı. Adamın onu tekrar hatırlayıp dönmesi bile büyük bir lütuftu, daha fazlasını ummak ne haddineydi? Dudaklarının kenarındaki o buruk, kederli gülümseme Qingyi'yi iyice çileden çıkardı: "Nankörlük etme!" Genç kadın biraz daha geriye çekilince, adam yenilgi ve çaresizlik içinde yüzünü başka yöne çevirdi. O kadar çabalamıştı, elinden geleni yapmış, üzerine titremişti ama kadın hâlâ ondan korkuyor, hatta ondan tiksiniyordu. Birkaç gün öncesine kadar bir umut ışığı vardı, ama bugün o umut yerini karanlığa bırakmıştı.

Qingyi ona baktı; yüzü bembeyazdı, narin bir ot parçası kadar zayıf ve güçsüz görünüyordu. Ama bu ot, adamın kalbinde büyüyen o korkunç ıssızlığın ta kendisiydi. Kırıcı bir söz söylememek için öfkesini bastırmaya çalıştı, kadınsa sadece susuyordu. Adam sessizce yumruklarını sıktı, tırnakları avuç içine gömüldü. Karısı tam önündeydi ama artık ona ulaşılamayacak kadar uzaktı; sanki aralarında aşılması imkânsız bir uçurum vardı. Sadece o... Sadece bu kadın onu bu kadar çaresiz, bu kadar aciz bırakabiliyordu. Ne yapacağını, ne düşüneceğini bilemiyordu; artık kendini kandırmak bile imkânsız bir hayaldi.

Qingyi, Shuangqiao'ya gidip anne ve babasını ziyaret etti, akşam yemeğinde annesine eşlik etti. Yemekten sonra dinlenme odasında kahve içerlerken, Bayan Murong hizmetlileri dışarı çıkardı ve ciddiyetle sordu: "Şu Wang Qilin meselesi de nedir?" Qingyi, annesinin bu ismi anmasını beklemiyordu, bir an duraksadı: "Anne, bu da nereden çıktı?" Bayan Murong, "Dışarıda yer yerinden oynuyor," dedi, "Aklını mı kaçırdın sen? Duyduğuma göre senden hamileymiş, doğru mu bu?" Qingyi hemen atıldı: "İmkânsız. Bu yıl yüzünü bile görmedim." Bayan Murong'un ifadesi biraz yumuşasa da sesi hâlâ sertti: "Bu işi öyle geçiştiremezsin, bana doğruyu söyle. Eğer anlatmazsan gider babana söylerim, o sorar sana." Qingyi, "Anne, o kadar düşüncesiz değilim," dedi, "Onunla bir dönem görüştüğüm doğru ama geçen yılbaşından beri ayrıyız. Çocuk meselesi kesinlikle yalan; eğer öyle bir şey olsaydı en az altı aylık hamile olması gerekirdi, sokağa çıkacak hali mi kalırdı?"

Bayan Murong ancak o zaman hafifçe başını salladı: "Güzel, ben de öyle tahmin etmiştim, bu kadar dikkatsiz davranmazsın. Ama milletin ağzı torba değil ki büzesin, sonunda ihale senin başına kalıyor."

Qingyi öfkeyle, "Amma boş işler, bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim," dedi. Annesi ekledi: "Sonuçta senin tedbirsizliğin. İnsan başına bir iş gelmeden akıllanmıyor. Susu senin bu gönül işlerine karışmaz ama kulağına böyle şeyler giderse gerçekten kalbi kırılır." Qingyi, karısının halini hatırlayınca birden ayıldı: "Galiba duydu bile... Bugün eve döndüğümde tavırları hiç normal değildi." Bayan Murong, "Hata üstüne hata yapıyorsun, sana yüz vermemesi gayet normal," dedi.

İçini bir suçluluk duygusu kaplayan Qingyi, eve dönüş yolunda durumu nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Eve vardığında hizmetçi Xinjie, "Küçük Hanım dışarı çıktı," dedi. Qingyi şaşırdı: "Nereye?" Xinjie, "Siz gider gitmez bir telefon geldi, sonra hemen çıktı," dedi. Qingyi, Susu'nun arabasının hâlâ kapıda olduğunu görünce sordu: "Kim aramış? Araba niye burada?" Xinjie başını salladı: "Onu bilemiyorum efendim."

Yaz günü hava geç kararırdı. Gece çöktükçe dışarıdaki ağaçların siluetleri, suya değmiş mürekkep gibi dağılıyor, belirsiz birer gölgeye dönüşüyordu. Beklemekten içi daralan Qingyi, salonda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Nöbeti bitip eve gitmeye hazırlanan Lei Shaogong, efendisinin bu halini görünce endişelendi: "Efendim, birilerini gönderip aratalım mı?" Qingyi, gündüz karısının gözlerindeki o soğuk ve bitkin kararlılığı hatırlayınca bir an dehşete düştü; ya kendine bir şey yaparsa? Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Çabuk!" dedi, "Hepsine haber ver, her yeri arasınlar!"

Lei Shaogong emirleri yerine getirmek için dışarı çıktı. Qingyi'nin endişesi katlanıyordu. Birkaç tur attıktan sonra aklına bir şey geldi, Shaogong'a seslendi: "Bana Wang Qilin'i bağla, ona soracaklarım var."

Wang Qilin, Qingyi'nin sesini duyunca gümüş bir çan gibi kahkahayı bastı: "Hayrola, bugün beni hatırlatacak ne oldu?" Qingyi lafı uzatmadı: "Dışarıda ne saçmalıyorsun sen?" Wang Qilin şaşırmış gibi yaptı: "Bir şey dediğim yok ki? Bu ne öfke böyle?" Adam acı acı güldü: "Aptala yatma, annemin kulağına kadar gitmiş. Hamileymişsin? Kimden?" Wang Qilin nazlı bir sesle, "Vefasız," dedi, "İnsan nasıl bu kadar kırıcı olur? Kimden duydun bunları? Kim bu kadar alçakça bir iftira uydurur? Ailem duyarsa yaşlı başlı insanlar, kalplerine iner."

Kadın her şeyi reddedince Qingyi soğuk bir sesle, "Benden istediğin şeyi yaptım, artık aramızda ne bir bağ ne de bir borç kaldı. Bir daha böyle boş işlerle uğraşma, yoksa pişman olursun," dedi. Wang Qilin hafifçe güldü: "Boşuna demiyorlar en gaddarı sensin diye, gerçekten öyleymişsin." Qingyi daha fazla dinlemek istemedi, telefonu çat diye kapattı.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Qingyi'nin içi içini yiyordu; önüne evrakları almıştı ama aklı başka yerdeydi. Lei Shaogong bir aksilik çıkmasından korktuğu için gitmemiş, bekliyordu. Arada bir duvardaki saate bakıyorlardı ama dışarıdakilerden hâlâ haber yoktu. Sonunda Qingyi dayanamadı, elindeki dosyayı masaya fırlatıp "Ben kendim çıkıp bakacağım," dedi. Tam o sırada telefon çaldı. Shaogong hemen atıldı; arayan Mulan'dı. Karşısındakinin kim olduğunu anlamayıp sıradan bir hizmetli sanarak, "Küçük Hanım'ı bağlar mısınız?" dedi. Shaogong bunu duyunca kalbi sıkıştı: "Bayan Zhang, siz misiniz? Küçük Hanım sizinle değil miydi?"

Mulan, "Daha yeni eve geldim, beni aramışsınız diye geri döndüm. Siz kimsiniz?" dedi. Shaogong, "Ben Lei Shaogong. Küçük Hanım bugün

sizinle randevulaşmamış mıydı?" diye sordu. Mulan, "Yunhuatai'da yemek yedik, sonra o erkenden döndü. Ben tiyatroya gittim, o yüzden yeni geldim," dedi.

Qingyi konuşmaları dinliyordu, endişesi artık korkuya dönüşmüştü. Başına bir iş gelmiş olmasından korkuyordu. "Zhu Xunwen'i ara, adamlarını seferber etsin!" dedi Shaogong'a. Shaogong bir şey diyecek oldu ama efendisinin laf dinleyecek halde olmadığını bildiği için sustu ve telefona sarıldı.

Öte yandan Wang Qilin, elinde ahizeyle kalakalmıştı; hattan sadece çevir sesi geliyordu. Karşısındaki boy aynasında, gül kurusu ipek cheongsamı içinde zarifçe bir sehpaya yaslanmış halini gördü; aynadaki aksi, tam vaktinde açmış güzel bir çiçeği andırıyordu. Beyaz yüzündeki hafif allık, bu güzel geceye yakışıyordu. Ahizeyi yerine bıraktı, bir an bekledi, aynadaki kendine bakıp "Hıh," diye bir kahkaha attı. Saçlarını yavaşça düzelttikten sonra salondan geçip iç odaya girdi. Susu'ya doğru ışıl ışıl gülümsedi: "Kusura bakma canım, telefon biraz uzun sürdü."

Susu donuk bir sesle, "Geç oldu," dedi, "Bayan Wang, başka bir şey yoksa ben artık gideyim." Wang Qilin dudak bükerek gülümsedi: "Benim hatam, seni bu kadar saat tuttum, çenem düştü bir kere. Arabayla bıraktırayım seni." Susu, "Gerek yok," dedi. Wang Qilin devam etti: "Neyse ki bugün her şeyi açık açık konuştuk. Üçüncü Beyefendi ile biz sadece eski dostuz, dışarıdaki o dedikodular gerçekten gülünç. Senin bunları ciddiye almamana çok sevindim. Ama bilirsin işte, 'bin kişi bir yalan söylerse gerçek olur' derler, kendimi savunacak yer bulamıyordum. Bugün sana rastlayıp yüz yüze anlatabilmek içimi çok rahatlattı."

Susu, "Bayan Wang, bu kadar nezakete gerek yok," dedi. Zaten az konuşan biriydi, tavrı her zamanki gibi mesafeliydi. Wang Qilin onu kapıya kadar uğurladı, şoförüyle göndermek için ısrar etti ama Susu, "Kendim giderim, siz zahmet etmeyin," diyerek reddetti. Wang Qilin gülümsedi ve onun için bir çekçek çağırmakla yetindi.

Susu çekçekle dönerken gece iyice ilerlemişti, sokaklar sessizdi. Serin rüzgârın içinde süzülürken dalıp gitmişti. Az önce Wangların evinde, o paravanın arkasından hayal meyal duyduğu o yüksek sesli cümle kulaklarında çınlıyordu: "Seni vefasız!" O yumuşak, işveli ses... Tıpkı bir çiçeğin fısıltısı, bir mücevherin parıltısı gibiydi. Telefonun ucundaki adamın bu sesi duyduğunda kalbinin nasıl titrediğini hayal edebiliyordu. Hafızasının derinliklerine gömdüğü o sızı, bir kez gün yüzüne çıkınca yine kalbini parçalamaya yetmişti. Demek o kadınla çok önceden beri tanışıyorlardı. Şimdi yapılan tek şey, eski bir yarayı deşip üzerine tuz basmaktı.

Sonunda yine kendi kendini kandırmıştı. Adamın hayatı binbir renkli bir bahçeydi, kendisi ise sadece o bahçedeki sıradan bir çiçekti. Arada bir gösterdiği o ilgi, o şefkat, meğer kadında boş yere umut yeşertmiş. Sırf bir unvan taşıyor diye, o kadın gelip gözünün içine baka baka durumu daha da beter hale getirmişti. En büyük alay da buydu ya; telefon gelmiş, neşeli kahkahalar havada uçuşmuş, adam karısının birkaç adım ötede olduğunu bir an bile düşünmemişti.

Çekçekçiye, "Lütfen şurada durun," dedi. Adam şaşkınlıkla arkasına baktı: "Daha gelmedik ki." Susu cevap vermedi, beş liralık bir banknot uzattı. Adam parayı görünce donakaldı: "Bunun üstünü veremem ben."

"Üstü kalsın." Karşısındaki adamın yüzündeki o saklanamaz sevinci görünce, Susu'nun içini sonsuz bir keder kapladı... Para başkalarına ne kadar kolay mutluluk getirebiliyordu. Beş lira bir gülümseme satın almaya yetiyordu ama o gülümseme kendisi için artık ulaşılamaz bir hayaldi.

Küçük bir dükkân kapanmak üzereydi; Susu bir kâse tatlı sipariş edip yavaş yavaş yemeye başladı. Dükkân sahibi masaları topluyor, etrafı süpürüyordu. Karısı ise ocak başında bulaşık yıkarken bir yandan kocasına söyleniyordu: "Bak hele şu haline, yerleri süpürmüyor da resim çiziyor mübarek! Önceki hayatımda ne günah işledim de sana düştüm ben!" Önlüğüyle ellerini kurulayıp süpürgeyi kocasının elinden çekip aldı, kendisi süpürmeye başladı. Adam sadece güldü, başını kaşıyıp bulaşığa geri döndü. Sıradan bir karı-koca... Birbirlerine söyledikleri her kelimede, her harekette o kadar sıradan, o kadar gerçek bir mutluluk vardı ki; Susu bu mutluluğu çoktan elinden kaçırmıştı ve bir daha asla erişemeyecekti.

Kaşığını bıraktı, dalıp gitti. Başını kaldırdığında önünde duran kişiyi görünce şaşkınlığını gizleyemedi: "Bay Zhang."

Zhang Mingzhu zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi, bir an sonra fısıldadı: "Bayan Ren."

Hâlâ eski adıyla hitap ediyordu ona. Susu'nun dudaklarında kederli bir tebessüm belirdi; bu dünyada hâlâ onu "Üçüncü Küçük Hanım" olarak değil de "Ren Susu" olarak hatırlayan biri vardı. "Bu saatte burada ne işiniz var?" diye sordu.

Zhang Mingzhu, "Eve gidiyordum," dedi, "Wangların evinin önünden geçerken senin çekçeğe bindiğini gördüm." Aslında sadece endişelenmişti,

gizlice takip edip sağ salim eve vardığından emin olmak istemişti. Şoförüne uzaktan takip etmesini söylemişti ama Susu yarı yolda inince dayanamayıp o da dükkâna girmişti. Sanki büyülenmiş gibiydi, gözlerini ondan alamıyordu.

Susu hafifçe iç geçirdi: "Ben iyiyim, siz gidin." Adam çaresizce başını salladı ve başı önünde dükkândan çıktı.

Önündeki kâse buz gibi olmuştu; yediği her lokma midesine bir taş gibi oturdu. Bir rüyadaymış gibi sokağa çıktı. Sokaklar tenhaydı, arada bir geçen araba farları karanlığı yırtıyordu. Bir çekçek zili çaldı: "Hanımefendi, çekçek lazım mı?"

Zihni hâlâ bulanıktı. Araca bindi. Adam sordu: "Nereye?"

Nereye? Dünya bu kadar büyüktü ama onun gidecek yeri var mıydı? Ev dediği yer, ömrünü çürüten süslü bir hapishaneden başka neydi ki? O küt acının içinde birden bir direnme gücü buldu; o eve dönmek istemiyordu. Bir anlığına bile olsa kaçmak, uzaklaşmak istiyordu.

Küçük, döküntü bir pansiyona girdi. Mavi pamuklu yorganı görünce çocukluğunu hatırladı; anne ve babasının hayatta olduğu, gerçekten bir "evi" olduğu o günleri. Annesi işten başını kaldıramaz, onu oyalansın diye yatağın üzerine bırakırdı. O kadar uslu bir çocuktu ki, sadece o yorganla saatlerce oynayabilirdi. Annesi arada bir dönüp ona bakar, alnından öper ve "Aferin benim akıllı kızıma," derdi. Sırf o bir cümle için saatlerce sessizce oturabilirdi. Annesinin o yumuşak dudakları hâlâ alnındaymış gibi hissetti ama zaman su gibi akıp gitmişti. Bale grubuna ilk girdiği günleri hatırladı; Mulan ne kadar özgüvenliydi: "Ben çok büyük bir yıldız olacağım!" demiş,

sonra ona sormuştu: "Ya sen?" O zaman sadece "Benim bir evim olsun yeter," demişti.

Şimdi ise lüks içinde, herkesin gıptayla baktığı bir hayatı vardı ama gece yarısı uykusundan uyandığında, ay ışığı altında her şey bir serap gibi dağılıyordu. Kocası yanında olsa bile her şey o kadar eğreti, o kadar sahteydi ki... Ve şimdi o sahtelik de yerle bir olmuş, geriye sadece bir enkaz kalmıştı. Hayatı boyunca tek istediği o sıradan mutluluktu. Bu adamla tanıştığı o birkaç yıl, sanki koca bir ömür gibi gelmişti; yalnızlık ve kederle mühürlenmiş koca bir ömür.

Dışarıda gökyüzü önce mor bir renge büründü, sonra griye döndü, en sonunda ufukta ince bir beyazlık belirdi. Gece ne kadar karanlık olursa olsun, sonunda gün aydınlanmıştı ama Susu karanlık bir uçurumun dibine çökmüş gibiydi; şafağı beklemeye bile mecali yoktu.

Öğlene doğru odasından çıktı. Kapıyı açar açmaz koridorda bekleyen Zhang Mingzhu'yu gördü. Adam hem rahatlamış hem de mahcup bir ifadeyle iki adım geri çekildi, Susu'nun ona baktığını görünce yüzünü başka yöne çevirdi. Susu o an anladı; adam dün gece onu bırakamamış, kapısında sabahlamıştı.

Bu kadar sadakat... Mulan'ın günahı neydi? Susu kapı eşiğine tutundu, halsizce başını eğdi. Adam sonunda konuştu: "Ben... şoför dışarıda, seni eve bıraksın."

Susu'nun ayakları yere basmıyor, sanki bulutların üzerinde yürüyordu. Sesi de tükenmiş gibiydi: "Kendim giderim." Sendeleyerek dışarı doğru yürüdü. Tam holden geçiyordu ki ayağı eşiğe takıldı, Zhang Mingzhu

hemen atıldı: "Dikkat et!"

Başı dönen Susu, gayriihtiyari adamın koluna tutundu. O an bulanık görüşünün içinde tanıdık bir yüz belirdi; o gözler bu hayatın laneti, asla kurtulamayacağı o prangaydı.

"Ren Susu!"

Genç kadın titreyerek başını kaldırdı. Lei Shaogong'un ileri atıldığını gördü: "Efendim!" Murong Qingyi, Shaogong'un kolunu bir çırpıda silkip attı. Susu ne olduğunu anlamadan kendini adamın kollarında buldu. Qingyi'nin bakışları korkunçtu... Ve aniden, yüzünde bir tokat patladı.

Zhang Mingzhu öfkeyle bağırdı: "Neden vuruyorsun kadına?"

Susu'nun dünyası başına yıkılmıştı; kocasının kollarının onu boğacak kadar sert olduğunu hissediyordu. Sadece "Onun bir suçu yok," diyebildi.

Bütün gece korkuyla beklemiş, bütün gece karısını kaybetme korkusuyla kavrulmuş, her türlü kötü senaryoyu kurmuş, deliler gibi her yeri aramıştı; Qingyi'nin gözlerinden adeta ateş fışkırıyordu. Ve karısının ağzından çıkan tek cümle, o adamı savunmak olmuştu!

Onu bu kadar önemsiyordu, bütün geceyi delirmek üzereyken geçirmişti ama duyduğu tek şey buydu. Karısı karşısında bir hayalet kadar zayıf ve narindi; asla ele geçiremeyeceği bir hayalet. Adam nefes nefese ona bakarken, Susu hiç korkmadan kocasının gözlerinin içine baktı. Onun önünde hep başını eğen o kadın, şimdi başkası için bu cesareti

gösteriyordu.

Lei Shaogong endişeyle araya girdi: "Efendim, bırakın Küçük Hanım'ı, nefes alamıyor." Qingyi onu bir kenara fırlattı; Susu dengesini kaybedip sendeledi. Zhang Mingzhu yardım etmek için hamle yapınca Qingyi onu sertçe itti: "Dokunma ona!"

Susu da aynı anda kocasının kolunu itti: "Dokunma bana!"

Bu iki kelime, adamın kalbine en keskin bıçak gibi saplandı. Kadın inatla başını kaldırmış bakıyordu; gözlerinde apaçık bir nefret vardı. Onu sevmiyordu, işte sonunda bunu açıkça söylemişti. Qingyi gücüne, nüfuzuna güvenip onu yıllarca yanında tutmuştu ama kalbinin zerresini bile kazanamamıştı.

Karısının karşısında her şeyini kaybetmişti, artık geri dönüş yoktu. Bunca yıl... bunca yıl... Bu kadın onun iliğine kemiğine işlemiş bir acıydı. Her umut, bugün olduğu gibi daha büyük bir hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı... Ve sonunda o umut, yerini mutlak bir umutsuzluğa bıraktı. Karısının o cümlesi, adamın idam fermanı gibiydi; içinde kalan son kırıntıyı, son inadı da silip atmıştı. Boğulmak üzere olan bir adamın son çırpınışıyla, dişlerinin arasından o cümleyi çıkardı: "Dokunmuyorum! Ömrüm boyunca bir daha sana dokunmayacağım!"

4. Kısım: Sessiz Tellerin Yankısı

【 YİRMİ İKİ 】

Hava çok sıcaktı. Üniformasıyla koridordan geçerken Lei Shaogong ter içinde kalmıştı. Nöbetçi odasına girer girmez şapkasını çıkardı; tavandaki vantilatör dönüyordu ama sadece sıcak hava üflüyordu. Masadaki soğuk çaydan bir bardak içmişti ki zil çaldı. Nöbetçi asker şaşırdı: "Garip, Beyefendi burada değil, çalışma odasında zili kim çalıyor?" Shaogong, "Herhalde Üçüncü Beyefendi'dir, ben bir bakayım," dedi.

Murong Qingyi, gelenin o olduğunu fark etmeden, başı önünde konuştu: "Babamın dün bıraktığı dosyaları getir, bakacağım." Shaogong sordu: "Onlar uzun sürer, bugün burada mı yiyeceksiniz?" Qingyi ancak o zaman başını kaldırdı: "Sen miydin? Sen de iyice dırdırcı oldun, mutfak işlerine de mi el attın?"

Lei Shaogong, "Neredeyse bir aydır eve gitmediniz," dedi, "Bugün doğum gününüz, gidip evde yiyin yemeğinizi."

Qingyi, "Hıh," dedi, "Zaten evimdeyim ya, daha nereye gidecekmişim?" Shaogong onun bilerek böyle yaptığını anladı ama durumu daha da germemek için yumuşak bir sesle devam etti: "Oradan aradılar, Küçük Hanım bu aralar biraz rahatsızmış. Bir gidip baksanız iyi olur." Qingyi'nin sessiz kalmasından inadının biraz kırıldığını anlayan Shaogong ekledi: "Ben arabayı hazırlatayım."

Akşamüstüydü, avluda gün batımının kızıllığı çiçeklerin gölgelerine karışıyordu. Taş yola su dökülmüştü, sıcak buhar yükseliyordu. Merdiven dibindeki akşamsefaları açmış, o sıcak havayla birlikte etrafa yoğun bir koku yayıyordu. Susu hasır koltukta oturuyordu; her yer sessizdi, sadece o boğucu sıcaklık insanı huzursuz ediyordu. Elindeki yelpazeyi ağır ağır sallarken Xinjie yanına geldi: "Bahçeye yeni su döküldü, burası çok nemli oldu, içeri geçin isterseniz." Susu'nun yerinden kalkmaya mecali yoktu, cevap bile vermedi, sadece başını salladı. Xinjie sordu: "Mutfaktan soruyorlar, akşam ne yiyeceksiniz? Yine mi lapa?"

Susu onayladı. Xinjie gitti, biraz sonra yüzünde güller açarak geri döndü: "Küçük Hanım, Üçüncü Beyefendi geldi!" Susu'nun eli hafifçe titredi, kalbi sanki ateşe atılmış gibi yanmaya başladı; demek sonunda gelmişti.

Susu'nun yumuşak tabanlı terlikleri yerlerde hiç ses çıkarmıyordu. Salonda ışıklar kapalıydı, kocasının yüzü loşlukta seçilmiyordu. Genç kadın uzakta durdu, adamın konuşmasını bekledi.

Arkasındaki akşam güneşinin son parıltıları, zayıf siluetini belirginleştiriyordu. Qingyi uzun uzun ona baktı; odanın yarısı kadar olan o mesafe, aslında aralarındaki koca bir dünyaydı. Aşılması imkânsız bir uçurum... Bu kadını bir kez olsun güldüremeyecekti. Onun önünde Susu hep başını eğecek, hep susacaktı.

İçini kaplayan o acizlik duygusuyla yüzünü başka yöne çevirdi ve soğuk bir sesle sordu: "Hasta olduğunu söylediler, Doktor Xu'yu çağırdınız mı?" Susu hafifçe başını salladı. Adamın yüzünde sadece soğuk bir yorgunluk vardı; Susu'nun içindeki son umut kırıntısı da o an yok oldu.

Ama Xinjie dayanamayıp neşeyle araya girdi: "Beyefendi, Küçük Hanım utanıyor söyleyemiyor ama... Size müjdemiz var!"

Qingyi karısına baktı ama karısının gözlerinde sadece derin bir kayıtsızlık vardı. Demek bu çocuk onun için bir şey ifade etmiyordu, hatta belki de ondan nefret ediyordu. Onu sevmiyordu, haliyle ondan olacak bir çocuğu da istemiyordu. Qingyi tek bir soru sorma cesaretini bile kendinde bulamadı, sadece ona bakmakla yetindi.

Susu'nun gözlerinde ise yavaş yavaş kederli bir hüzün belirdi... Kocası haklıydı; bu zamansız gelen çocuk onun için sadece bir dert, bir prangaydı. Qingyi bitkin bir halde yüzünü çevirdi. Dışarıda gece çöküyordu, ağaçların gölgeleri birbirine karışıyordu; hava artık tamamen kararmıştı.

Lei Shaogong, efendisinin bu kadar çabuk çıkacağını tahmin etmemişti. Keyfinin yerinde olmadığını anlayınca sessizce arabaya bindi. Sonunda Qingyi'nin sesini duydu: "Şu meşhur Suzhou lokantasına gidelim."

Yixinji Lokantası'nın garsonları onu görünce sanki karşılarında bir efsane varmış gibi davrandılar. Güler yüzle içeri buyur ettiler: "Beyefendi, epeydir uğramıyordunuz, bugün çok taze levreğimiz var." Bir yandan da tezgâha seslendiler: "Mahzenden o yirmi yıllık şarabı getirin çabuk!"

Yirmi yıllık deseler de abartıydı ama şarabın çarpması kuvvetliydi. Qingyi, Shaogong ile karşılıklı içerken, Shaogong kendini tutabiliyordu ama Qingyi şimdiden çakırkeyif olmuştu. Tam tatlılar gelirken kapı açıldı ve içeri neşeli bir ses girdi: "Beyefendi, böyle bir günde bu davetsiz

misafiri kabul edip bir kadehini içersiniz herhalde."

Shaogong başını kaldırınca gül kurusu cheongsamı içinde zarifçe duran Xu Changxuan'ı gördü. Jinrui ile arası çok iyiydi, Jinrui onu küçük kız kardeşi gibi severdi, bu yüzden Qingyi ile de tanışıklığı vardı. Qingyi iyice sarhoştu, sadece güldü: "Sen yurt dışında okumuyor muydun? Ne zaman döndün?" Xu Changxuan, "Bayağı oldu," dedi, "Bugünün özel bir gün olduğunu hatırlıyorum, neden burada tek başınıza yemek yiyorsunuz? Küçük Hanım nerede?"

Shaogong, kadının tam da bam teline bastığını görünce hemen araya girdi: "Bayan Xu, tatil için mi geldiniz yoksa temelli mi?" Changxuan, "Temelli, artık bir yere gitmiyorum," dedi. Qingyi'nin ona baktığını görünce yavaşça başını öne eğdi.

Bayan Murong, Fenggang'daki tatilinden dönmüştü; Jinrui ve Weiyi onu görmeye geldiler. Çocuklar bahçede oynarken, üç kadın küçük salonda sohbet ediyordu. Weiyi sordu: "Yengem bugün gelecek mi?" Bayan Murong, "Hali vakti yerinde değil, ben gelme dedim," dedi. Jinrui atıldı: "Şu bizim oğlan da iyice azıttı, Susu bu haldeyken o hâlâ dışarılarda sürtüyor." Weiyi ekledi: "Garip gerçekten, Changxuan'ı yıllardır tanırız, abimin aklı şimdi mi başına gelmiş de ona tutulmuş?"

Jinrui, "Bence Changxuan hata ediyor," dedi. Ama Bayan Murong karşı çıktı: "Changxuan hiç de hata etmiyor, asıl hata yapan bizim oğlan. Jinrui, o kızı hafife alma."

Jinrui'nin canı sıkıldı. Birkaç gün sonra Xu Changxuan'ı çaya davet etti. Kadının üzerindeki soluk mavi, bulut desenli elbiseyi görünce, "Neden

bu kadar sade giyindin?" diye sordu. Changxuan gülümsedi: "Bu aralar sadelik daha çok hoşuma gidiyor." Jinrui lafı dolandırmadı: "Bak Changxuan, bizim oğlanı bilirsin, insanın kalbini kırmakta üstüne yoktur, sakın ona kanma." Changxuan güldü: "Abla, neler diyorsun? Beyefendi ile sadece arada bir yemek yiyip çay içiyoruz, o kadar." Jinrui onun bu tavrından niyetini anladı, canı sıkılarak "Sen bilirsin," dedi sadece.

Yılbaşından sonra Bayan Murong, Susu'nun doğumunun yaklaştığını düşünerek, dışarıda tek başına kalıp bakımsız kalmasından korktu. Bu yüzden onu Shuangqiao'daki eve geri getirtti. Murong Qingyi ise eve uğradığında sadece bir görünüp hemen kaçıyordu.

Havalar ısınmaya başlamıştı, Susu bahçede yürüyüş yapıyordu. Tam çiçeklerin arkasından geçerken tanıdık bir ses duydu; Weiyi'ydi bu, sesi oldukça sinirli geliyordu: "Abim gerçekten akılsız, yengem doğurmak üzere ama o eve bile uğramıyor." Diğeri ise Jinrui'ydi: "Öyle valla, Xu Changxuan onu parmağında oynatıyor resmen." Susu kulak misafiri olmak istemedi, tam dönecekti ki aceleyle hareket edince beline bir sancı girdi, karnında keskin bir ağrı hissetti, gayriihtiyari "Ah!" diye inledi. Jinrui ve Weiyi hemen sesin geldiği yere koştular; Susu'nun acıdan ter içinde kaldığını görünce Weiyi telaşlandı: "Yenge!" Jinrui, "Doğum başlıyor galiba, çabuk, birilerine haber verin!" diyerek ona destek oldu.

Susu acıdan kendinden geçmiş gibiydi. Bayan Murong her ne kadar sakin görünmeye çalışsa da salonda yerinde duramıyordu. Bir oturuyor, bir kalkıyor, aradan biraz zaman geçince yine soruyordu: "Oğlum hâlâ gelmedi mi?" Weiyi, "Şimdiye kadar çoktan gelmiş olması lazımdı," dedi. Jinrui ise daha rahattı: "Anne, sen de amma ayrıcalık tanıyorsun, ben Xiaorui'yi doğururken seni hiç böyle görmemiştim." Bayan Murong, "Bu çocuk...

Ah..." derken başını kaldırdı, Qingyi'nin geldiğini gördü. Adamın yüzü bembeyazdı. Annesi onu teselli etmeye çalıştı: "Daha vakit var gibi görünüyor, korkma." Öyle dese de Qingyi yerinde duramıyor, kafese kısılmış bir aslan gibi bir aşağı bir yukarı yürüyor, sürekli yukarı kata bakıyordu.

Gece yağmur başladı, gece yarısından sonra iyice hızlandı. Dışarıdaki ağaçların yapraklarının hışırtısı odaya kadar geliyordu; rüzgâr pencere aralıklarından sızıyor, perdeler ağır ağır dalgalanıyordu. Bayan Murong üşüdüğünü hissetti, hizmetçiye fısıldadı: "Şömineyi yakın, sessiz olun ama, Susu'yu uyandırmayın." Sonra kızlarına döndü: "Siz gidin yatın artık, her şey yolunda." Weiyi gülümseyerek, "Bu durumda kim uyuyabilir anne? Bebeği yıkayıp getirmelerini, bir kez görmeyi bekliyoruz," dedi.

Şömine yanınca oda ısındı, kızıl alevler her yeri aydınlattı. Bayan Murong, Susu'nun bitkin düştüğünü, derin bir uykuya daldığını gördü; birkaç saç teli yüzüne yapışmış, alnında ince ter damlaları birikmişti. Bembeyaz yüzünde o sık ve siyah kirpikleri kapalı bir yelpaze gibi duruyordu. Annesi başını kaldırınca Qingyi'nin gözünü bile kırpmadan Susu'ya baktığını gördü ve yine iç geçirdi.

Hemşire bebeği getirdi, ilk Weiyi kucağına aldı: "Ah, abi bak! Yüz hatları ne kadar zarif, büyüyünce kesin çok güzel bir kadın olacak." Bayan Murong gülümsedi: "Dedesi şimdiden iki kez arayıp sordu." Jinrui güldü: "Babam sonunda dede oldu ya, sevinçten erkenden döner valla." Sonra kardeşine takıldı: "Sen ne oldu, sevinçten dilini mi yuttun, tek kelime etmiyorsun?" Weiyi atıldı: "Ben abimi bilirim, kız oldu diye surat asıyordur şimdi." Bayan Murong, "Kız olmasının nesi kötü? Seneye de bir oğlan doğurur olur biter," dedi, "Hadi, burada durmayalım, Susu uyanmasın.

Bebeği de gördünüz, hadi odalarınıza."

Onlar çıkınca Bayan Murong hemşireye birkaç tembihte bulunup kendi odasına geçti. Bebek hemşirenin kucağındaydı, oda sessizliğe büründü. Susu yarı baygın haldeyken birinin elini tuttuğunu hissetti. O el o kadar sıcaktı ki, insan o sıcaklığa sığınmak istiyordu. Annesi sanarak uykusunda "Anne..." diye sayıkladı ve tekrar uykuya daldı.

Murong Qingyi uzun uzun ona baktı; karısının eli hâlâ avucundaydı, yumuşak ve serindi. Sadece o an, sadece o saniye, ona böyle çekinmeden bakabiliyordu; çünkü Susu ondan kaçmıyordu. Bu kadar acı çekmişti ama bir kez olsun ona şikâyet etmemiş, derdini anlatmamıştı. Hatta annesine bile ona olduğundan daha yakındı.

Elini tutmaktan kolu uyuşmuştu ama Qingyi, şafağın hiç sökmemesini, bu anın sonsuza dek sürmesini diledi.

Murong Feng işlerinin yoğunluğundan ancak üçüncü gün dönebildi. Qingyi onu çalışma odasında ziyaret etti; hizmetli mürekkep hazırlıyordu, babası ise fırçayı elinden yeni bırakmıştı. "Tam vaktinde geldin," dedi babası. Qingyi masadaki kâğıtta dört kelime gördü: "Murong Jingyan." Klasik şiirdeki "sessizce düşünmek" anlamından geldiğini biliyordu. Bayan Murong yan taraftan, "Güzel olmasına güzel de, çok ağır bir isim olmuş. İki gündür herkes ona Nannuan diyor zaten, bu gidişle asıl adı o kalacak," dedi.

Murong ailesinin eşi dostu çoktu; Murong Feng normalde şatafatı sevmezdi ama bu sefer sevinçten kuralı bozdu. Bayan Murong, bebeğin kırk uçurma törenini çok görkemli ve kalabalık bir şekilde düzenledi.

Nannuan tabii ki Susu'nun kucağındaydı, akrabalar bebeği görmek için sıraya girdi. Herkes hayran kalmıştı. Wang Qilin de oradaydı, gülümseyerek, "Gerçekten küçük bir dünya güzeli," dedi, "Ama babasına hiç benzemiyor, bütün güzelliğini annesinden almış." Weiyi atıldı: "Kim demiş benzemiyor diye? Bak şu burnunun dikliğine, tıpkı abim." Wang Qilin güldü: "Ay benim de dilimin kemiği yok, o anlamda demedim." O sırada Susu başını kaldırdı; o kömür karası gözleri, o soğuk bakışları Wang Qilin'i bir an duraksattı. Hemen toparlayıp güldü: "Küçük Hanım, kusuruma bakmayın, bilirsiniz ben konuşmayı pek beceremem, ağzımı açınca pot kırarım."

Davet gece yarısına doğru bitti. Qingyi misafirleri uğurlayıp yukarı çıktı; önce bebeğin odasına uğradı, sonra yatak odasına geçti. Susu henüz uyumamıştı; kocasının içeri girdiğini görünce o simsiyah gözleriyle, gökyüzündeki en soğuk yıldız gibi ona dik dik baktı. Ne öfke vardı gözlerinde ne de keder, ama bu bakış adamın içine yine o iliklerine işleyen soğukluğu saldı. Bu soğukluk sonunda adamın savunma mekanizması olan öfkeyi tetikledi: "Bana öyle bakma! Sana dokunmayacağım dedim, ömrüm boyunca bir daha dokunmayacağım!"

Kadının gözleri durgun bir su gibiydi, hiçbir dalgalanma yoktu. Uzun bir sessizliğin ardından, her zamanki gibi başını yavaşça öne eğdi, sanki derin bir nefes almış, rahatlamış gibiydi. Qingyi ondan nefret ediyordu o an; bu kadın onun her şeyini mahvetmişti. Hayatının geri kalanı böyle sonsuz bir umutsuzluk ve gaddarlık içinde geçecekti. Kadın onu çok kolay bir şekilde köşeye sıkıştırmıştı. Sonunda adamın ağzından o buz gibi cümle döküldü: "Beni parmağında oynatabileceğini, beni aptal yerine koyabileceğini sanma."

Susu tekrar başını kaldırdı; bakışları hâlâ o kadar donuk ve berraktı ki, sanki ay ışığı altındaki taze kar gibi insanın içini üşütüyordu. Sonunda konuştu: "Benden bu kadar mı şüphe ediyorsun?"

Qingyi onun yanlış anladığını biliyordu ama kadının gözlerindeki o yaşlar adama garip bir tatmin duygusu verdi. Sonunda onu kızdırmayı başarmıştı; ondan nefret etmesini, o donuk bakışlarla ona bakmasına tercih ederdi. Sanki bakışları adamın vücudundan geçip boşluğa bakıyor gibiydi. Onu böyle yok saymasındansa, ondan nefret etmesini, en azından nefret ederek onu hatırlamasını isterdi... Bu kadın o kadar gaddardı ki, adamın kalbini bile öldürmüştü; o zaten cehennemin dibinde sonsuz bir azap çekiyordu. O zaman bırakalım da ondan nefret etsin; ölene dek, sonsuza dek unutmasın onu, yeter ki kalbinde bir zerresi olsun. "Evet!" dedi bir çırpıda, "Senden şüphe ediyorum, o çocuktan da... Hatta altı yıl önceki o çocuktan da! Nereden bileyim benim oğlum olduğunu?"

Susu titremeye başladı; hayatındaki en büyük acı, adamın gözünde bir oyun haline gelmişti. Demek onun gözünde bu kadar alçalmıştı. Yan odadan bebeğin ağlaması duyuldu. Demek yanılmıştı; adam ona son bir parça gururu bile çok görüyordu. Bu kadar kötüydü işte, onu hoyratça çiğniyor, sonra da böyle kan donduran sözler söyleyebiliyordu. Bebeğin ağlaması şiddetlendi; Susu çaresizce başını çevirdi, keşke onu bu dünyaya hiç getirmeseydi, meğer kundaktayken onu bekleyen tek şey utançmış. Bu kadar ağır bir ithamla karşı karşıyaydı.

Çocuğun ağlaması her saniye kalbini biraz daha parçalıyordu; gözyaşları boşaldı, başını iki yana salladı, gözlerinde sadece son bir umutsuzluk kalmıştı. Bu hali Qingyi'nin kalbini sızlattı, içine kötü bir his doğdu; hemen ileri atılıp ellerini tuttu. Susu deliler gibi çırpınıyordu,

Qingyi bırakmıyordu. Kadın adamın elinin tersini ısırdı, ağzına kan tadı geldi ama adam hâlâ onu bırakmıyordu. Sonunda bir elini kurtardı ve "Şırrak!" diye bir tokat patlattı adamın yüzünde. İkisi de donakaldı. Qingyi yavaşça ellerini gevşetti; Susu o an arkasını dönüp kapıya doğru fırladı. Qingyi peşinden koştu ama kadın merdivenlerden adeta uçarcasına iniyordu; her adımı boşluğa atıyor gibiydi, her adımı bir düşüştü. Acı artık uyuşmuştu, geriye sadece her şeyi göze alan bir umutsuzluk kalmıştı. Ölmeyi yeğlerdi; bu utançla, bu şüpheyle yaşamaktansa, onunla yüz yüze bakmaya devam etmektense ölmeyi yeğlerdi. Madem ona böyle davranıyordu, o zaman ölmeliydi.

Kapının önünde misafirleri bırakıp dönen araba duruyordu, şoför henüz inmişti, motor çalışıyordu. Şoförü kenara itip direksiyona geçti. Kocasının o feryat figan son sesini duydu: "Susu!"

Gaza sonuna kadar bastı, araba siyah bir kelebek gibi fırladı ve "Güm!" diye koca bir çınar ağacına çarptı. Çınarlar yeni yaprak açmıştı; sokak lambasının sarı ışığı altında, yeşil yapraklar birer yelpaze gibi döküldü, sanki ormanın içinden yemyeşil bir yağmur yağıyordu. Müthiş bir acı her yanını sardı, sonsuz bir karanlık her şeyi yuttu. Susu'nun yüzünde son bir huzurlu gülümseme belirdi.

Bitmek bilmeyen o gece, sanki şafağa hiç kavuşmayacak gibiydi. Dinlenme odasındaki lamba, ağlayan bir göz gibi loş ve bulanık bir ışık yayıyordu. Ayak sesleri sonunda o derin sızıyı uyandırdı; tıpkı kalabalıkta annesini kaybeden bir çocuk gibi, devasa bir korku ve umutsuz bir acıyla doktorun gözlerinin içine baktı. Doktor, Qingyi'nin o bakışları karşısında gözlerini kaçırdı. Bayan Murong yavaşça sordu: "Ne durumdayız, açıkça söyleyin."

"Beyin kanaması var, durduramıyoruz."

Qingyi sonunda sordu: "Ne demek bu?" Gözleri kan çanağına dönmüştü, bakışlarındaki o cinnetvari umutsuzluk doktorun sırtından aşağı soğuk terler boşalmasına yetti. Bayan Murong oğlunun elini tuttu: "Hadi canım, git gör onu." Weiyi dayanamayıp hıçkırıklara boğuldu. Qingyi önce başını salladı, sonra aniden annesinin elini hışımla itip sendeleyerek hasta odasının kapısını açtı. Jinrui onun düşeceğini sanıp tutmaya çalıştı ama onu da sertçe kenara itti.

Susu'nun bir kolu yatağın kenarından cansızca sarkıyordu. Oda o kadar sessizdi ki, serumun damlama sesi duyulabiliyordu. Adam karısının elini avuçlarının içine aldı; büyük bir ciddiyetle, yavaşça kendi yüzüne yasladı. Kadının yüzünde tek bir kan damlası bile kalmamıştı, hafifçe titreyen kirpikleri rüzgârdaki narin bir çiçek özü gibiydi. Oksijen maskesinin altından gelen her kısa ve kesik nefes, bir bıçak gibi adamın ciğerini dağlıyordu. Hayatında hiç bu kadar üşümemişti; sanki bir buz mahzenindeydi, damarlarındaki kan bile donmuştu. Keşke kendi ölseydi, keşke o ölümle yüzleşseydi de karısını bu halde görmeseydi. Bu kadar gaddardı işte; bu kadın ölümü seçerek ona başkaldırmıştı. Onunla yüzleşmektense ölmeyi tercih etmişti. Kalbi tamamen karardı, geriye sadece zifiri bir karanlık kaldı. Demek böyleydi; demek ölümü bile ona tercih ediyordu.

Bu gerçek onu aklını yitirecek noktaya getirdi. Yavaşça eğildi, sesi umutsuzluk ve keder doluydu: "Sana yalvarıyorum... Hayatım boyunca kimseye yalvarmadım ama sana yalvarıyorum, ne olur yaşa. Söz veriyorum benden ayrılabilirsin, söz veriyorum bir daha asla karşına çıkmayacağım.

Ömrüm boyunca seni bir daha göremeyecek olsam bile, yeter ki sen yaşa."

SON SÖZ

Sonunda gün ağardı. Gece yarısından beri yağan o şiddetli yağmurun sesi iyice azaldı. Ufukta grileşen gökyüzü yavaş yavaş beyazladı, sonra turkuaza, ardından kızıla döndü. Gökyüzünün yarısı sessiz sedasız binbir renkli bir şölene büründü; altın sarısı ve mor bulutlar her yeri kapladı. Sabah güneşi soluk bir altın rengindeydi; dışarıdaki ağaçların gölgeleri su gibi akıyordu. Yaprakların arasından süzülen bir güneş ışığı, ürkek bir el gibi pencereden içeri süzüldü. Pencere önündeki sehpada duran orkidenin kokusu odayı sarmıştı; hafif ama kalıcı, insanın ruhuna işleyen bir koku.

Annemin koluna sıkıca sarıldım, heyecanla sordum: "Peki sonra? Sonra ne oldu?"

"Sonra mı?" Annem derin bir düşünceye daldı; ters ışıkta silueti tıpkı eski bir tablodaki o zarif hanımefendileri andırıyordu. O kadar güzeldi ki insanın nefesi kesiliyordu. Koluna daha da sıkı sarıldım; sanki bu güzelliğin bir hayal olmasından, elimi bıraktığım an masalla birlikte yok olup gitmesinden korkuyordum. Zhuo Zheng de diğer koltukta oturuyordu, o da en az benim kadar heyecanlıydı; ikimiz de ilk kez annemize bu kadar yakındık. Kalplerimiz ağzımızda atıyordu.

"Sonra," dedi annem, "Uzun süre komada kaldım. Doktorlar bir daha asla uyanmayacağımı söylediler. Baban sonunda umudunu kesti ve beni bıraktı."

Öfkeyle atıldım: "Seni bu kadar kolay mı feda etti yani?!"

Annem gülümsedi; gözleri kristal gibi parlıyordu. Gülünce o kadar güzel oluyordu ki insanın gözleri kamaşıyordu. Yumuşak bir sesle, "Bir aydan fazla zaman sonra uyandım," dedi, "Uyanır uyanmaz boşanmak istedim, baban kabul etti. Bayan Murong araya girdi, dışarıya öldüğümü duyurdular. Bana yeni bir kimlik verdiler ve yurt dışına gitmemi sağladılar."

Yüzüne baktım; dünyadaki tüm çocukların annelerine baktığı o hayranlık dolu bakışla... Yüzünde sadece huzurlu bir dinginlik vardı. İçimi büyük bir sevinç kapladı. "Anne," dedim, "Haklıymışsın, babam asla affedilmeyi hak etmiyor." Sonra ekledim: "Anne, sen gerçekten yalan söylemeyi beceremiyorsun; dünyada hangi teyze kızı aynı soyadı taşır ki? Sen öyle deyince hemen şüphelenmiştim zaten."

Annem gülümseyerek başını eğdi; hâlâ o eski alışkanlığıyla başını eğiyordu. Zhuo Zheng, o "Dokuz Katlı İpek" yazısını hatırlayarak sordu: "Anne, peki ya o Fang Mulan?" Annem soğuk bir tavırla, "Bilmiyorum," dedi, "Yurt dışına gittikten sonra bütün arkadaşlarımla bağımı kopardım."

Birden aklıma bir şey geldi: "Anne, babam bu sefer seni getirtmek için adam gönderdiğinde kesin bir bit yeniği vardı. Ne kadar dil dökerse döksün, ne kadar tatlı konuşursa konuşsun sakın ona kanma. Sen artık özgürsün. Onun sicili bozuk, affedilecek biri değil. Hem zaten onun bir 'hanımı' var."

Annem, "Baban bu sefer ağabeyini buldu, o yüzden beni getirtti," dedi. Zhuo Zheng'e bir muziplik yaptım; ne kadar ilginçti, o gerçekten benim ağabeyimdi. Bunca yıl yapayalnız kaldıktan sonra aniden bir ağabey

sahibi olmak ne kadar tuhaf bir duyguydu. Annem ise büyük bir huzurla onun elini tutuyordu: "Babanın seni bulabilmesi, benim en büyük sevincim. O zamanlar..." Hafifçe iç geçirdi, "O zamanlar seni bırakmaya hiç gönlüm elvermemişti... Sonra duyduğuma göre..." Sesi titredi, "Allah'ın işi işte, baban dedi ki, o zamanlar yetimhanede çocukları karıştırmışlar. Rüya gibi sanki."

Gözyaşları saçlarımın üzerine damladı, uzun saçlarımı şefkatle okşadı. O sıcaklık burnumun direğini sızlattı. "Nannuan, ne kadar da büyümüşsün... Seni en son gördüğümde, baban seni geçen yıl yurt dışına götürdüğünde, otel lobisinin bir ucundan seni uzaktan izlemiştim. Bana kızgın mısın?" Gözyaşlarım boşaldı, "Hepsi babamın suçu, senin benden ayrılmana o sebep oldu," dedim.

Annemin gözleri de doldu. Fısıldayarak, "Bugünleri göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Üçümüz bir araya gelip bütün gece konuştuk, uykunuz gelmedi mi?" dedi. "Benim uykum yok," dedim, "Anne, sen yorulmuşsundur, biraz uyu. Sen uyanınca yine konuşuruz." Zhuo Zheng de onayladı: "Anne, sen biraz dinlen." Annem sol eliyle Zhuo Zheng'in, sağ eliyle benim elimi tuttu, uzun uzun bize baktı: "O zaman siz de gidin yatın."

Nerede bende o uyku... Yatakta bir o yana bir bu yana döndüm durdum. Sonunda dayanamayıp Zhuo Zheng'in odasının kapısını çaldım. O da uyumamıştı zaten. Mahcup bir sesle, "İçeri gelip seninle konuşabilir miyim?" diye sordum. Saçlarımı şefkatle karıştırdı: "Tabii ki gelebilirsin." Koltuğa çıkıp bağdaş kurdum; bu tavrım hiç nazikçe olmadığı için babam görse kesin kızardı. Ama o on küsur yıllık disiplinli eğitimden o kadar bıkmıştım ki, inadına böyle oturmak istiyordum. Zhuo Zheng ise tıpkı

babam gibi, bir asker edasıyla dimdik oturuyordu. Koltuğun minderine sarıldım; o çaresizlik hissi beni yine ağlatacaktı. "Ağabey, annem ne yapacak şimdi..." Ona ilk kez ağabey demiştim; bu sözümle sarsıldı, kollarını açıp bana sıkıca sarıldı. Beni teselli etmeye başladı: "Bir çaresi bulunur, annem artık döndüğüne göre onu her zaman görebiliriz." Beni rahatlatmak için daha bir sürü şey söyledi. Yavaş yavaş sakinleştim. Yumuşak bir sesle sordu: "Aç mısın?" On saattir bir şey yememiştim, midem gerçekten kazınıyordu. Başımı salladım. "Sana biraz atıştırmalık hazırlayayım, karnın doyunca keyfin yerine gelir," dedi.

Teselli etme yöntemi biraz tuhaftı ama güzel bir çay demleyip bir kutu bisküvi getirince gerçekten kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Bisküvi kutusunun kapağı çok sıkışmıştı, açılmıyordu. Zhuo Zheng yardım etmek istedi ama ben inat ettim, elindeki İsviçre çakısını alıp kanırtmaya çalıştım. Birden "Pıt!" diye bir ses geldi, kapak açıldı ama elimdeki bıçak kayıp boynumdaki zincire takıldı. Zincir koptu, o küçük altın madalyon "çın" diye yere düştü. Üzülerek eğilip aldım. Zhuo Zheng sordu: "Benimkiyle aynı, çok zarif. Küçüklüğünden beri mi takıyorsun?" "Dedemden kalma," dedim, "Ölmeden önce artık konuşamıyordu, sadece bunu sıkıca tutmuş ve bana 'Jing' diye seslenmişti. Babaannem de bu madalyonu boynuma taktı. Ama bu seninkinden farklı, bunun içi kapalı, açılmıyor."

Zhuo Zheng birden "Aaa!" dedi. Ben de gördüm; madalyon düşünce hasar görmüş, kenarında bir boşluk oluşmuştu, içinde bir şey var gibiydi. Bir an durup ağabeyime baktım. Zhuo Zheng ne düşündüğümü anladı: "Yapmasak mı? Yaşlı birinden kalan hatırayı bozmayalım." "Zaten bozuldu," dedim, "Kuyumcuya tamire gidecek nasılsa, içinde ne olduğuna bir bakalım."

Bıçağın ucuyla hafifçe kanırtınca kapak açıldı. İkimiz de donakaldık. Madalyonun içinde bir fotoğraf vardı; fotoğraftaki kadın huzurla gülümsüyordu. Yıllar geçtiği için fotoğraf biraz sararmıştı ama o gülümseme tıpkı açan bir çiçek gibiydi; o duru, berrak gözleri insanın ruhuna işliyordu. Gayriihtiyari, "Ne kadar güzel," dedim. Evde babaannemin bir sürü fotoğrafı vardı, hepsi çok asil ve vakur fotoğraflardı. Ama bu eski fotoğraftaki kadında, insanın nefesini kesen bir ışıltı vardı; tıpkı haziran güneşi gibi, parlak ve sıcaktı. Babaannemle tamamen farklı dünyaların insanıydılar. Sessizce bu geçmişten gelen kadına baktık. Zhuo Zheng elimi omzuma koydu, madalyonu kapatmamı işaret etti: "Artık huzurunu bozmayalım." Dedemin hayatında böyle bir geçmişin olduğunu hiç tahmin etmemiştim; o tozlu hatıralar kim bilir ne hikâyeler saklıyordu.

Atıştırmalıklarımızı bitirdik. Bütün gece uyumadığım için çok yorulmuştum, zihnim artık iflas etmek üzereydi. Annem ve babamın hikâyesi beni zaten tüketmişti, bir de bu yeni ortaya çıkan geçmişin üzerine düşünecek halim kalmamıştı. Odama gidip bir güzel uyudum; uyandığımda öğleden sonraydı.

Annem henüz kalkmamıştı. Aşağı indim; salon sessizdi. Başımı çevirdiğimde babamı gördüm. Koltuğun en köşesine sinmişti; kül tablasındaki sigaranın yarısından fazlası küle dönmüştü. Onu hiç böyle görmemiştim; sadece o sigaranın dumanını izliyor, dalıp gidiyordu. Gözlerinde o kadar kederli ve umutsuz bir ifade vardı ki, sanki o yanan sigara kendi hayatıymış gibiydi. Orada öylece kıpırtısız oturuyordu; sanki bir ömür boyu orada öylece oturabilirdi.

Müdür Shi'nin içeri girdiğini gördüm, yavaşça seslendi: "Beyefendi."

Babam ancak o zaman başını kaldırdı. Müdür Shi, "Gitme vaktiniz geldi," dedi.

Babam sadece "Hı-hı," dedi. Beni görünce sordu: "Annen uyuyor mu?" Başımı salladım. Bana bakıyordu; onu hiç bu kadar yumuşak görmemişimdir. "Annen uyanınca Zhuo Zheng ile birlikte ona eşlik edin, yalnız bırakmayın," dedi.

Annemin çektiği onca acıyı hatırlayınca dayanamadım: "Biliyorum," dedim. Normalde bu iğneleyici tavrım onu çok kızdırırdı ama bu sefer sadece iç geçirdi. O sırada Zhuo Zheng de aşağı indi. Babamın onunla konuşacak pek bir şeyi yoktu; sadece annesine iyi bakmasını tembihledi. Tam o sırada Zhuo Zheng gayriihtiyari "Efendim!" diye seslendi; hâlâ alışamamıştı. Babamın kaşları hafifçe çatıldı ama o an bir şey fark etti; elini yüzüne götürdü, eli kan içindeydi. Müdür Shi hemen yardıma koştu, başını arkaya yatırmasını sağladı; hizmetli hemen peçete yetiştirdi. Babam peçeteyi burnuna bastırıp "Önemli değil, herhalde havalar çok sıcak diye oldu," dedi.

Gömleğinin önü kan lekeleriyle dolmuştu. Müdür Shi çok huzursuz oldu: "Doktor Cheng'i çağıralım. Hava da çok sıcak..." Babam, "Abartmayın," dedi, "Burun kanaması için ortalığı mı ayağa kaldıracağız?" Peçeteyi çekti: "Bakın, geçti bile."

Müdür Liang kanamanın durduğunu görünce biraz rahatladı. Hizmetli babama değiştirmesi için yeni kıyafetler getirdi. Müdür Shi dayanamayıp yine konuştu: "Beyefendi, bugünkü programı iptal mi etsek? Hava çok sıcak..." Babam, "Hava sıcak diye herkesi bekletecek miyiz? Olmaz öyle şey," dedi. Sonra bana döndü: "Akşam geleceğim, ağabeyinle birlikte

annene iyi bakın."

Onayladım. Babam gittikten kısa süre sonra annem aşağı indi. O da pek uyuyamamıştı ama bizi görünce o yumuşak gülümsemesini eksik etmedi; oturduk, birlikte ikindi çayı içtik. Annemin yanından bir an bile ayrılmıyor, sürekli onunla konuşuyordum; annem de hep gülümseyerek beni dinliyordu.

Televizyonda babamın o tanıdık sesi duyuldu; arkasında o meşhur binalar vardı. Annem televizyondaki babamı uzaktan izliyordu, Zhuo Zheng de ona bakıyordu. Ben şaka yollu bir şey söyledim: "Bu sıcakta Murong Beyefendi de o kızgın güneşin altında nutuk çekmek zorunda kalıyor ya..." Lafım bitmemişti ki, ekrandaki babamın sarsıldığını gördüm; aniden öne doğru devrildi. Kolları mikrofonlara çarptı, kulak tırmalayıcı bir ses yankılandı. Herkes çığlık atmaya başladı... Ben çığlık atmayı bile unutmuştum; televizyondaki o kargaşayı donup kalmış bir halde izliyordum. Korumalar hemen etrafını sardı, kamera sadece insanların sırtını gösteriyordu; gürültüden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Sonra sinyal kesildi; ekran bir an karıncalandı, ardından o kapkaranlık, her şeyi yutan sessizlik çöktü.

Babamın başına gelenlerden sonra annem neredeyse bayılacaktı; benim ise elim ayağım birbirine dolanmıştı. Neyse ki Zhuo Zheng çok sakindi; en azından benden çok daha sakindi. O anki o kararlı duruşu anneme ve bana büyük bir güç verdi. Hemen kararını verdi, karargâhı arayıp hastaneye gitmemizi sağladı.

Babamı gördüğümüzde sanki hiçbir şey olmamış gibiydi; yatağına yarı uzanmış, gayet sakin görünüyordu. Özel odası o kadar geniş ve lükstü

ki, sıradan bir daireden farkı yoktu. Odadaki o hafif ilaç kokusu olmasa, buranın bir hastane odası olduğunu anlamak imkânsızdı. Annem yanımda duruyordu; etrafına o hafif, huzur veren kokusunu yayıyordu. Ne parfümdü ne de çiçek kokusu; tarif edilemez, ilaç kokusunu bastıran bir kokuydu bu. Yanına yaklaştığımızda, babamın yüzündeki o ifadenin nasıl aydınlandığını net bir şekilde gördüm.

Babam bize döndü: "Neden geldiniz?" Sesi sitemkâr gibiydi ama aslında endişeliydi: "Annenizi korkuttunuz kesin."

Doktor, hemen ameliyata alınması gerektiğini söyledi.

Çok endişeliydim; riskli bir ameliyattı, dışarıdaki o insanların hallerinden durumun ciddiyeti belli oluyordu. Babam onlarla bir şey konuşmak istedi; ben ve Zhuo Zheng annemle birlikte bekleme odasına geçtik. Uzun bir süre sonra bizi çağırdı.

Bize özel bir şeyler söyleyecek sanıyordum ama odada Bakan Lei ve Bay Huo da vardı. Sessizce babamın yatağının başında durduk. Babam bizi işaret ederek, "Nannuan küçüklüğünden beri yaramazdır ama sağ olun siz onu hep kendi kızınız gibi bildiniz, gözüm arkada kalmaz," dedi. Duraksadı ve ekledi: "Zhuo Zheng'i de size emanet ediyorum."

İkisi de şaşkınlıktan donakaldılar, hemen ayağa kalktılar. Bay Huo, "Efendim!" dedi.

Babam devam etti: "Küçüklüğünde yanımda değildi, eğitimi biraz eksik kalmış olabilir. Sizden ricam ona kendi oğlunuz gibi bakmanız, ona

yol göstermenizdir."

Bakan Lei, "Efendim, çok ileri gidiyorsunuz... Biz buna nasıl layık oluruz?" dedi.

Babam hafifçe iç geçirdi: "Aslında tek istediğim onun sıradan bir insan gibi olması; istediği şeyi yapması, huzurlu ve mutlu bir ömür sürmesidir." Bize döndü; bakışları o kadar şefkatliydi ki, sanki biz hâlâ küçücük birer çocukmuşuz gibi bakıyordu. O an anladım; aslında o kadar yorulmuştu ki...

Herkes odadan çıkınca babam yorgunlukla gözlerini kapattı. O sırada annem geldi. Adımları o kadar hafifti ki ama babam sanki altıncı hissiyle onun geldiğini anlayıp hemen gözlerini açtı. Anneme bakıp gülümsedi; annem de ona karşılık verdi.

Annemin gülümsemesi sanki odayı bir anda aydınlatan bir mücevher gibiydi. Babam fısıldadı: "Özür dilerim." Annemin gözleri doldu, yaşlar parıldıyordu. "Anlıyorum," dedi.

Sadece ikişer kelime söylemişlerdi ama sanki binlerce cümle kurmuş gibiydiler; göz göze geldiklerinde bakışlarında sadece huzurlu bir dinginlik vardı. Babamın gülümsemesi yavaş yavaş ısındı, güneş ışığı gibi parladı. Elini uzattı; annem de elini yavaşça onun avucuna bıraktı.

Öylece birbirlerine baktılar; sanki dünya durana kadar öylece bakışacaklardı.

Arkamı döndüm, Zhuo Zheng de bana bakıyordu. Yavaşça yanıma gelip elimi tuttu: "Hadi gidelim." Bir şey diyecek oldum ama beni hafifçe dışarı sürükledi, hasta odasının kapısını sessizce kapattı. Ona gözlerimi devirdim, dik dik baktım. Burnumu sıktı: "Burada fazlalık olduğumuzu anlamıyor musun?"

Beni koridor boyunca dışarı çıkardı. Hava çok sıcaktı; akşam güneşi camlardan içeri sızıyor, insanın tenini yakıyordu. Pencereden bakınca uzaktaki çimenlikte iki çocuğun neşeyle salıncakta sallandığını gördüm; çocuk işte, hastanede bile bu kadar mutlu olabiliyorlardı. Başlarının üzerindeki gökyüzü o kadar maviydi ki, sanki gökten su damlayacaktı. Gökyüzü o muhteşem akşam kızıllığıyla kaplıydı; önce pembeye, sonra turuncuya, ardından mora döndü ve en sonunda altın sarısı bir griye bürünerek battı...

【全文终 / SON】

Ek Bölüm: Çiçekler, Ay ve Bahar Rüzgârı

"Püff!" Huayue mumları tek nefeste söndürürken etrafındaki iş arkadaşları gülüşerek tezahürat yapmaya başladı: "Hadi Huayue, dilek tut! Çabuk dilek tut!" Huayue ellerini birleştirip dua eder gibi fısıldadı: "Tanrım, ne olur zengin bir koca bulayım! Zengin bir koca! Zengin bir koca!"

En yakın arkadaşı Xiao Zhou, kızın kafasına hafif bir şaplak indirdi. "Huayue, azıcık vizyonun olsun be kızım! Daha yirmi yaşındasın, bugün tam yirmi oldun! Tek hayalin zengin bir koca mı yani? Ne kadar ezikçe!" Sonra sesini ciddileştirip ekledi: "Dilek tutacaksan şöyle hem zengin hem de nüfuzlu birini dileyeceksin ki tuttuğuna değsin."

Huayue inleyerek kafasını tuttu. "Gerçekten acıdı ama!"

Xiao Zhou bir tane daha yapıştırdı. "Unutma; evleneceksen hem parası hem de gücü olan biriyle evleneceksin!"

Ah, ilahi adalet... Her ne kadar Fang Huayue paraya canı gibi tapıyor olsa da, bu en fazla "küçük bir günah" sayılırdı; bu kadar çabuk çarpılmayı beklemiyordu.

"Çat!" diye bir sesle mor bir şimşek çaktı, kapkara gökyüzü korkunç bir yara gibi yarıldı. Rüzgâr yağmuru camlara öyle bir savuruyordu ki, camlar sanki kırılacakmış gibi takırdıyordu. Doğa ana bugün pek insaflı

değildi. Öğlen arkadaşları aralarında para toplayıp doğum gününü kutlarken hava günlük güneşlik, bahar dalları pırıl pırıldı. Ama öğleden sonra vardiyayı devralır almaz fırtına kopmuş, gökyüzü sanki üstüne çökecekmiş gibi delinmişti. Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur, akşam vardiyası gelene kadar bir an bile dinmemişti. Dışarıya bakıp iç geçirdi; bu yağmurda eve gitmek demek, sırılsıklam bir kedi yavrusuna dönmek demekti.

Bir lira verip üç tekerlekli bisiklet taksiye binse miydi? Binse mi, binmese mi? İçinde amansız bir savaş başladı... Bir lira... Bir liraya mis gibi acılı ekşili etli erişte yiyebilirdi, bir liraya yarım kutu bisküvi alabilirdi, bir liraya yarım kilo mango alabilirdi... Bir lirayla yapılabilecek o kadar çok şey vardı ki! En iyisi yağmurun altında koşmaktı, nasıl olsa evi uzak değildi.

Hemşire odasından bir tomar eski gazete alıp kafasına siper etti ve kendini yağmurun bağrına attı. Yağmur değil, sanki gökyüzünden üzerine kovalarla su boşaltıyorlardı; saniyeler içinde iliklerine kadar ıslandı. Bir su birikintisinin üzerinden atlarken aniden keskin bir fren sesi duydu. Siyah, parlak bir araba tam arkasında, bir metre bile kalmadan durmuştu. Gözlerini kısarak baktı. Bu kadar sessizce yaklaşan, motor sesi bile duyulmayan bir araba kesinlikle lüks bir markaydı. Yanılmamıştı; bu yılın en son model Chevrolet'siydi. "Vay canına... Zengin!" Gözleri parladı. Son model bir Chevrolet; sahibi kesinlikle çok zengindi.

Arka koltuğun camı yavaşça indi ve içeriden yakışıklı bir yüz belirdi. "Hanımefendi, iyi misiniz?" Adamın sesi öyle tok, öyle derindi ki; Huayue bir an havada meleklerin kanat çırpışını duyduğunu sandı, sanki arkadaki bahçedeki güller o an açmış gibiydi. Kalbinin "küt küt" diye hızla

çarptığını hissedebiliyordu. Chevroletli Prens! Parlak siyah bir arabanın içindeki gerçek bir prens... Yağmur damlaları havada süzülürken ortam bir film sahnesi kadar romantikleşmişti. Alnına yapışan ıslak saçlarını eliyle kenara itip tatlıca gülümsedi: "İyiyim, bir şeyim yok..."

Tam yanaklarındaki o güzel gamzeleri sergileyecekti ki, arkasından bir el uzanıp onu sertçe geri çekti. Anında başının üzerinde devasa siyah bir şemsiye açıldı ve o romantik yağmur damlalarını kesti. Huayue öfkeyle arkasına döndü: "Üç Buçukluk! Yine mi sen?"

Bugün işlerin ters gideceğini zaten biliyordu. Önce yirminci doğum gününde gökyüzü delinmiş, onu sırılsıklam etmişti. Tam o zavallı haliyle Chevroletli Prens'ini bulmuşken, şu "Üç Buçukluk" ortaya çıkıp her şeyi mahvetmişti. Adamın o yakışıklı yüzünü görünce sinirleri tepesine çıkıyordu: "Seni pis çocuk, senin burada ne işin var?"

Adam gayet rahat bir tavırla, "Burası hastane, herhalde hasta ziyaretine geldim," dedi. Huayue başını çevirdiğinde, o parlak siyah Chevrolet'nin hastane kapısından çıkıp gidişini izledi. Prensi... Gidiyordu! Ah!

Öfkeyle karşısındaki çocuğa dik dik baktı. Pislik! Onu ne zaman görse uğursuzluk getiriyordu, resmen bir felaket tellalıydı. Ne zaman gelse hastanenin en yoğun, en kaotik zamanı olurdu. Ama servisteki diğer hemşireler ona bayılıyordu; her fırsatta onunla laflamaya çalışıyorlardı. O da kalabalığı severdi; kızların yoğunluktan başı döndüğünde, vardiya çıkışı onlara dondurma, erişte, kavun ısmarlardı... Bu yüzden o geldiğinde herkes bayram eder, bir an önce işi devretmek için can atardı.

Kızın bakışlarıyla üzerinde delikler açmak istediğini fark edince adam güldü: "Bana neden sanki kan davalınmışım gibi bakıyorsun?" Huayue dişlerini sıktı. Tabii ki kan davalıydı; ondan o üç buçuk lirayı ödünç istediği günden beri aralarındaki köprüler yıkılmıştı.

Sıcak bir öğleden sonraydı. Evden hastaneye yürüyene kadar kan ter içinde kalmıştı. Güneş öyle yakıcıydı ki, vücudundaki son damla suyu bile buharlaştırıyor gibiydi. Susuzluktan dili damağına yapışınca, dayanamayıp hastanenin yanındaki bakkala girmiş ve kendine büyük bir lüks yapıp bir şişe gazoz almıştı. Yarısını bir dikişte bitirince içi ferahlamıştı. Kalanını yavaş yavaş yudumlarken, "Vay be, otuz kuruşluk gazozun tadı başka oluyormuş," diye düşünüyordu; beş kuruşluk bitki çayından çok daha serinleticiydi. Tam o sırada, sanki Tanrı bu ani lüksünü cezalandırmak istemiş gibi arkasından bir ses duyuldu: "Afedersiniz hanımefendi, bana üç buçuk lira ödünç verebilir miyiz?"

Dürüst olmak gerekirse, Üç Buçukluk'u ilk gördüğünde izlenimi hiç de fena değildi. Nasıl derler? Selvi boylu... Dimdik duruşu, o asil havası... Hele o hafif gülümsemesi; gece karası gözlerinde yıldızlar çakıyor gibiydi. Bembeyaz dişleri gülüşünü daha da parlak kılıyordu. "Gerçekten çok mahcubum, bir paket sigara aldım ama yanıma para almayı unutmuşum."

Huayue az kalsın oracıkta bayılıp yere düşecekti. Bu kadar yakışıklı bir adamın cebinde nasıl beş kuruş olmazdı? Resmen israftı! Ama o an basireti bağlanmış olmalıydı ki, sanki biri onu büyülemiş gibi çıkarıp o üç buçuk lirayı adama vermişti. O günü her hatırladığında kendine kızıyor, o an kesinlikle aklını kaçırdığını düşünüyordu. O ki her zaman tetikte, her zaman tutumlu —hatta başkalarının deyimiyle cimri— biriydi. Evet, o her zaman kendi cimriliğiyle gurur duyardı.

O gün basireti bağlanıp parayı vermesinin bedeli ağır olmuştu. Aynı günün öğleden sonrasında, Huayue tam mesaideyken, Üç Buçukluk aniden hemşire odasının kapısında bitivermişti. Tabii ki ortalık birbirine girmişti. Düşünsenize, bir sürü kurt gibi... yani, çiçek gibi genç hemşire, karşılarında selvi boylu bir yakışıklı görünce —her ne kadar ondan nefret etse de, Huayue çocuğun yakışıklı olduğunu inkar edemezdi— hepsinin başı dönmüştü. Sonunda Xiao Zhou sordu: "Beyefendi, birine mi bakmıştınız?"

Adamın gülümsemesi dışarıdaki güneşten daha parlaktı: "Burada Fang Huayue isminde bir hanımefendi çalışıyor mu?"

Xiao Zhou merakla üsteledi: "Onu neden arıyorsunuz?"

"Bugün öğlen ondan üç buçuk lira ödünç almıştım, onu geri getirdim."

İşte o cümle! O cümle Huayue'yi geri dönüşü olmayan bir yola sokmuştu! Herkes Jiangshan Genel Hastanesi'nin "Porselen Güzeli" —eli sıkı olduğu için arkadaşları ona bu lakabı takmıştı, "Demir Horoz" denmesinden iyidir diye ses çıkarmıyordu— olarak bildiği kızın, bir yakışıklı uğruna "harcamazlık zırhını" deldiğini konuşmaya başlamıştı. Tüm itibarı yerle bir olmuştu. Sırf yakışıklı diye tanımadığı bir adama üç buçuk lira vermişti! Bunun başka ne açıklaması olabilirdi ki? Tabii ki yakışıklılığa kanmıştı! Porselen Güzeli kimliğini bir kenara itip üç buçuk lira gibi "devasa" bir meblağı gözden çıkarmıştı. Tam üç... buçuk... lira!

İş arkadaşlarının kıkırdamaları arasında adamın elindeki parayı kapıp soğukça, "Gidebilirsin artık!" demişti.

Ama adam yüzsüz çıkmıştı: "Teşekkür ederim Bayan Fang, o an gerçekten çok zor durumda kalmıştım. İş çıkışı size bir meyveli dondurma ısmarlayabilir miyim?"

Huayue gözlerini devirdi: "Hiç ilgilenmiyorum."

Xiao Zhou hemen yandan atıldı: "Bizim Huayue seni o dertten kurtardı, bir dondurmayla mı geçiştireceksin? En azından şık bir akşam yemeği ısmarlaman lazım!"

Hah! Pis çocuk, yakışıklılığına güvenip benimle flört edebileceğini mi sanıyorsun? Bir anlık iyilikle o parayı vermek zaten büyük bir hataydı, bu hatayı sürdüremezdi. Eğer teklifini kabul ederse tüm hastane arkasından gülmez miydi? "Cebinde üç buçuk lirası bile olmayan birinin peşine takıldı" demezler miydi? Değil şık akşam yemeği, dünyanın en lüks sofrasını kursa umurunda olmazdı.

Gel gör ki bu çocuk resmen yapışkan bir sakız gibi peşini bırakmamıştı. İki günde bir hemşire odasında bitiyordu. Yakışıklı olmanın tek bir avantajı vardı; kimse ona kızamıyordu. O etkileyici yüzünü görenin siniri geçiyordu. Kızların gönlünü nasıl alacağını da çok iyi biliyordu; her gelişinde ufak tefek ikramlar getiriyordu. Sonuç ne mi oldu? Tüm servisi kendi tarafına çekti! O ne zaman gelse, birileri imalı bir şekilde bağırıyordu: "Huayue! Huayue! Üç Buçukluk yine geldi!" Bu lakabı ona hemşireler takmıştı ve bu isim Huayue için bir utanç kaynağıydı; her duyduğunda itibarının nasıl yerle bir olduğunu hatırlıyordu.

Mesela bugün, yine aniden ortaya çıkmıştı. Bu kıyamet gibi yağmurda, sanki her şey normalmiş gibi şemsiyesiyle gelmiş, ona siper olmaya çalışıyordu. Kendini ne sanıyordu? Masallardaki kahraman prens mi? Maalesef Huayue o masallardaki saf kızlardan değildi. Keşke bir yılan olsaydı da onu bir ısırışta zehirleseydi, bir daha buralara uğrayamazdı. Neyse ki mesaisi bitmişti, arkadaşlarının dırdırını çekmek zorunda değildi. Ama yine de ona ters bir bakış attı: "Senin hiç işin gücün yok mu? Sürekli hastanede dolanıyorsun. Ne iş yapıyorsun sen? Hiç mi çalışmıyorsun?"

"Bahriyeliymişim," diye cevap verdi. "Şu an izindeyim, gemi bakıma alındı, bütün mürettebata izin verdiler."

Askerlerin imkanlarının iyi olduğunu, izindeyken bile tam maaş aldıklarını duymuştu. Bir an için iç geçirdi ama hemen kendini toparladı: "İzindeysen neden her gün hastaneye geliyorsun? Hasta mısın nesin?"

Adam hiç darılmadı ama gülümsemesine hafif bir hüzün çöktü: "Keşke hasta olan ben olsaydım." Her zaman güneş gibi parlayan yüzüne ilk kez bir bulut gölgesi düşmüştü. Huayue gayriihtiyari sordu: "Bir akraban mı? Durumu ağır mı?" Adam sessizce başını salladı. Huayue bir an ona acıdı, yardım etmek istedi: "Hangi serviste yatıyor? Tanıdığım iyi doktorlar var, istersen bir baktırayım."

Sesi kısıldı: "Burun ve boğaz kanseri, henüz başlangıç evresinde olduğu kesinleşti."

Huayue'nin kalbi sızladı. Bir insanın kendi hastalığından ziyade sevdiği birinin hastalığına şahit olması daha acıydı; elinden bir şey gelmeden öylece izlemek... Bu çaresizliği iyi bilirdi. Şemsiyenin dışındaki

yağmurun şiddeti artmış, yerlerde su baloncukları oluşmaya başlamıştı. Şemsiyenin altı bir an sessizliğe büründü.

Hafifçe öksürüp beceriksizce teselli etmeye çalıştı: "Üzülme, iyi insanların duaları kabul olur."

Adam hemen kendini toparladı: "Teşekkür ederim. Uzmanlar ameliyatın başarılı geçtiğini, şu an için her şeyin yolunda olduğunu ve nüksetme riskinin düşük olduğunu söylediler." Sonra aniden sordu: "Bu yağmurda neden şemsiyen yok?"

Huayue öfkeyle söylendi: "Gökyüzü bugün kafayı yedi herhalde!" Daha sözünü bitirmemişti ki, gözlerini alan beyaz bir ışık çaktı. Hemen ardından gelen kulakları sağır eden bir gök gürültüsüyle yer sarsıldı.

Adam çevik bir hareketle, "Dikkat et!" diyerek kızı kenara çekti.

Huayue sarsılarak adamın kollarına düştü. Hemen arkalarındaki devasa ağacın koca bir dalı, yanık kokuları çıkararak yere devrildi. Yıldırım o kadar yakına düşmüştü ki, bir adım daha geride olsalar... Düşüncesi bile tüylerini diken diken etmeye yetti. Kalbi ağzında atıyordu. "Bir daha asla ağzımı bozmayacağım, yoksa gerçekten çarpılacağım," diye mırıldandı. Adam kıkırdadı; nefesi Huayue'nin kulağını gıdıkladı. O an hala adamın kollarında sımsıkı durduğunu fark etti. Adamdan gelen tıraş losyonu ve hafif tütün kokusu burnuna doldu. Daha önce hiç bir erkeğin varlığını bu kadar yakından hissetmemişti. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, yüzü kızararak kendini geri çekti. Adam da durumu fark edip mahcup bir tavırla kızı serbest bıraktı.

Huayue biraz mahcup bir sesle, "Ben artık gideyim," dedi.

Adam hiç düşünmeden elindeki şemsiyeyi ona uzattı: "Al bunu, böyle gidersen kesin hasta olursun."

Huayue yine terslendi: "Hey! Bugün benim doğum günüm, uğursuzluk getirme bana!"

Adamın gözleri parladı: "Bugün senin doğum günün mü? Sana bir doğum günü eriştesi ısmarlamama izin verir misin?"

Huayue hemen atıldı: "Tabii ki hayır!"

Adam burnunu kaşıdı: "İyi, beş liram cebimde kaldı o zaman."

Hah! Pis çocuk, ne kadar samimiyetsiz olduğu belliydi. Neden onun parasının cebinde kalmasına izin versindi ki? Herkese cömertlik yapıp gönüllerini alıyordu, Huayue neden ona tasarruf ettirsindi? Bir anlık kararla gülümseyerek, "Yumurtalı ve etli erişte isterim," dedi.

Üzerinde sahanda yumurtasıyla gelen o etli erişte gerçekten de muazzamdı. Derin bir nefes alıp kokusunu içine çekti. Mis gibi! Gururla anlatmaya başladı: "Bu civardaki beş kilometrelik alandaki tüm eriştecileri bilirim, en bol etli ve en lezzetli olanı burasıdır!"

Gerçekten de doyurucuydu. Yumurtalı erişte mideye ince Huayue'nin keyfi yerine gelmişti. Sanki gökyüzü de ona eşlik ediyordu;

yağmur dinmiş, havada ince bir sis tabakası kalmıştı. Arnavut kaldırımlı sokaklar ıslak ıslak parlıyordu. Yol kenarında çiçek satan birinden yayılan yabani orkide kokusu tüm sokağı sarmıştı. Adam durup bir demet çiçek aldı ve ona uzattı. Huayue sevinçle çiçekleri alıp kokladı: "Çok güzel kokuyorlar!" Sonra dayanamayıp sordu: "Kaç para bunlar?"

"Ucuz, sadece on kuruş," dedi adam. Huayue bilmiş bir tavırla, "Çok lüks, bir dahaki sefere istemem," dedi. Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Huayue yine dik dik baktı: "On kuruşla neler alınır biliyor musun sen?" Adam alçak sesle, "On kuruş senin mutluluğunu satın alabiliyorsa, buna değer," dedi. Huayue gülümsemesine engel olamadı. Sokak lambaları yanmaya başlamıştı; adamın saçlarındaki küçük yağmur damlaları birer yıldız gibi parlıyordu, gözlerindeki ışıltı da öyle...

Huayue anlatmaya başladı: "Annem beni ve ablamı binbir zorlukla büyüttü. Her kuruşun ne kadar değerli olduğunu, alın teriyle kazanıldığını bilirim. Şimdi ablam evlendi, ben de hemşirelikten mezun oldum, artık para kazanıyorum. Tek bir hayalim var; yeterince para biriktirip bahçeli bir ev almak. Annem o bahçede güneşlensin, çiçek eksin istiyorum. Şimdiki gibi rutubetli, daracık bir apartman dairesinde, günde sadece üç saat güneş gören bir balkona mahkum kalmasın."

Nedenini bilmiyordu ama içindeki bu en mahrem hayalini, daha önce kimseye anlatmadığı bu sırrı ona anlatıvermişti. Adam öyle iyi bir dinleyiciydi ki, Huayue konuştukça konuştu. Hastanedeki komik olayları, arkadaşlarını, evdeki küçük meseleleri... O heyecanla anlatıyor, adam ise büyük bir ilgiyle dinliyordu. En sonunda Huayue güldü: "Sahi Üç Buçukluk, ben senin adını hala bilmiyorum."

Adam da güldü ama ciddiyetle elini uzattı: "Bayan Fang, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Zhuo Zheng. 'Zhuo' asalet, 'Zheng' dürüstlük demek." Huayue gülerek elini sıktı: "Hem asil hem dürüst beyefendi, memnun oldum." Bir an duraksayıp sordu: "Soyadın Zhuo mu? Çok ilginç bir soyadı." Adamın yüzünden bir gölge geçti: "Aslında soyadım Zhuo değil." Dürüstçe kıza baktı: "Ben yetimhanede büyüdüm, beni evlat edinen annemin soyadı Zhuo. Kısa süre önce... kısa süre önce gerçek ailemi buldum. Öz annemin soyadı Ren. Belki de soyadım Ren olmalıydı. Babam... babam beni asla resmen tanımayacak."

Huayue'nin kalbi sızladı. Adam ona en yaralı yanını açmıştı. Benzer kaderleri paylaşıyorlardı; ikisi de babasız büyümüştü. Tek fark, Huayue'nin babası vefat etmişti, onunki ise hayattaydı ama onu reddediyordu. "Babandan nefret ediyor musun?" diye sordu. Adam yavaşça, "Nefret ettim, hem de çok. Özellikle anneme çektirdiği acılar için... Ama onunla yüz yüze geldiğimde içim sızladı, aslında o çok acınacak biri. Yapayalnız bir adam ve sahip olduklarından çok daha fazlasını kaybetmiş." Hüzünle kızın elindeki orkidelere baktı: "Onu ne zaman o çiçeklerin arasında tek başına yürürken görsem, içindeki acının ne kadar derin olduğunu hissediyorum."

Huayue onun bu hüzünlü halini görünce içindeki bir yerlerin sızladığını hissetti. Konuyu değiştirmek için, "Evinizde çok mu çiçek var? Çiçekçi misiniz yoksa?" diye takıldı.

Adam bir an duraksadı, sonra kahkahayı bastı: "Evet, bizimkiler bir nevi çiçekçi sayılır." O gülünce sanki tüm kara bulutlar dağılmış, etraf yeniden aydınlanmıştı.

Sokak boyunca yürümeye devam ettiler. Sokak lambalarının turuncu ışığı altında yağan ince yağmur, parlayan cam iplikleri gibi görünüyordu. Elindeki orkidelerin kokusu havayı sarıyor, hafif esen rüzgar üşütmüyordu. Adam alçak sesle bir şiir mırıldandı: "Elbiseleri ıslatan kayısı çiçeği yağmuru, yüzü okşayan ama üşütmeyen söğüt rüzgarı..."

Huayue etrafına bakındı: "Burada ne kayısı çiçeği var ne de söğüt."

Adam kahkahalarla güldü: "O zaman şöyle diyelim; elbiseleri ıslatan orkide yağmuru, yüzü okşayan ama üşütmeyen elektrik direği rüzgarı!"

Sokaktaki elektrik direklerine bakan Huayue de kendini tutamayıp güldü.

Adam aniden, "İzin gününde seni bir yere götüreyim, orada hem kayısı çiçekleri var hem de söğütler," dedi.

"Parklarda da var onlardan," dedi Huayue.

Adam sokak lambasının altında, yağan yağmurun içinde parlıyordu: "Aynı şey değil. Parklarda üç beş tane olur. Orada ise tüm kıyı boyunca kayısılar ve söğütler var. Kayısı çiçekleri pembe bir bulut gibi, söğütler ise zümrüt yeşili... Başını kaldırdığında gökyüzünü göremezsin, sadece çiçekleri ve yaprakları görürsün. Sanki bir masal dünyası gibi."

Huayue'nin aklı çelinmişti: "Wuchi'de böyle güzel bir yer olduğuna inanmam."

Adam gülümsedi: "Wuchi'nin de gizli cennetleri vardır."

Huayue o an anladı; bu çocuk sadece ikramlarla değil, diliyle de insanı tavlamayı biliyordu.

O akşam öyle çok konuşmuşlardı ki, sanki tüm ömürlerini birbirlerine anlatmışlardı. Huayue babasının ölümünden sonraki zor günlerini, çocuk yaşta annesine yardım edişini, okul masraflarını çıkarmak için bakkalda çalışışını anlattı.

Adam da okulda "babasız çocuk" diye dalga geçildiği günleri, ettiği kavgaları anlattı. "Çocukken çok hırçındım," dedi gülerek. "Sonra okudum, burslar kazandım, mezun oldum. Annemi bulduğumda ona çocukluk acılarımdan hiç bahsetmedim. Beni her gördüğünde zaten mahcup oluyor, onu daha fazla üzmek istemedim. Hepsi geride kaldı."

Evet, hepsi geride kalmıştı. İkisi de çocukken çok zorluk çekmişti ama ikisi de hayata neşeyle bakan insanlardı. "Yağmur dindi," dedi Huayue sevinçle.

Gerçekten de yağmur durmuştu. Sokak lambaları elektrik tellerine asılı kalan yağmur damlalarını aydınlatıyordu. Turuncu ışık her şeye sıcak bir hava katıyordu. Bahar akşamının o yumuşak havası, yeni açan yaprakların kokusuyla birleşmişti. Huayue durdu: "Geldik."

Adamın yüzüne bir hüzün çöktü: "Ne çabuk."

Evet, çok çabuk geçmişti zaman. Huayue binanın gölgesine sığınıp,

"Hoşça kal," dedi. Adam da aynı şekilde karşılık verdi. Huayue tam içeri girecekken adam arkasından seslendi: "İzin günün ne zaman? Seni kayısı çiçeklerini görmeye götüreceğim." Huayue, "Bilmiyorum, hastane bu aralar çok yoğun," dedi. Adam hemen, "O zaman yarın seni burada beklerim, nasıl olsa her gün hastaneye geliyorum," dedi.

Huayue'nin içini bir mutluluk kapladı. O daracık, kasvetli merdivenler gözüne bir anda aydınlık göründü. Bir "düşman"ın bu kadar çabuk bir dosta dönüşmesi hiç de fena bir duygu değildi.

Ertesi gün ve sonraki günler, adam gerçekten de her gün onu bekledi. Vardiya çıkışında elinde dondurmalarla, pastalarla ya da böreklerle beliriveriyordu. Bir akşam ona karidesli mantı ısmarlarken Huayue dayanamayıp sordu: "Sen ayda ne kadar maaş alıyorsun?" Adam sanki dili yanmış gibi bir ifade takınınca Huayue hemen çay uzattı. Adam kıza bakıp dürüstçe cevap verdi: "Aylık maaşım üç yüz yetmiş altı lira. Neden sordun?" Huayue içinden, "Vay be, maaşı bayağı iyiymiş," diye geçirdi. Sonra sesini yükseltti: "Bakıyorum da her gün bir şeyler ısmarlıyorsun, günde en az yedi sekiz lira harcıyorsun. Çok savurgansın!"

Adam daha önce hiç böyle uyarılmamıştı. Onu evlat edinen annesi ona hep bir yetişkin gibi saygıyla yaklaşmıştı. Öz ailesi ise ona karşı hep bir suçluluk ve şımartma eğilimindeydi. Huayue'nin bu azarlayan ama samimi tonu kalbini titretti. Sanki biri kalbine tüy dokunduruyordu; hem hoşuna gidiyor hem de tuhaf bir his veriyordu.

Alçak sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Neye teşekkür ediyorsun?" dedi Huayue gözlerini devirerek. "Kendi

paranı yönetmeyi bilmiyorsun, hiç birikimin yok, ileride ne yapacaksın? Seni arkadaşım olarak gördüğüm için uyarıyorum."

Adam kıkırdadı. Karidesli mantının ince hamuru içindeki malzemeyi gösteriyordu. Huayue onu arkadaşı olarak görüyordu... Bu, onun için büyük bir adımdı.

Ertesi gün hastane ana baba günü gibiydi. Hasta sayısı artmış, bazı hemşireler "Özel Bölüm"e kaydırılmıştı. Ameliyatlar uzamış, Huayue'nin karnı zil çalmaya başlamıştı. Vardiya çıkışı dinlenme odasında pastaları görünce gözleri parladı. Xiao Zhou hemen atıldı: "Üç Buçukluk getirdi. Bütün öğleden sonra seni bekledi ama akşam birliğine dönmesi gerektiği için gidemeden ayrıldı."

"Ah, kısmet değilmiş," dedi Huayue pastasına gömülürken. "Ama pasta olduktan sonra onun o yakışıklı yüzünü görmesem de olur. Gerçi sohbeti sarıyor ama Chevroletli Prens hala favorim." Bir yandan pasta yiyor, bir yandan da o günkü prensini kaçırdığı için hayıflanıyordu. Eğer Üç Buçukluk araya girmeseydi belki de romantik bir başlangıç yapabilirlerdi.

Xiao Zhou şaşkınlıkla bağırdı: "Sen ne ara onunla bu kadar samimi oldun?"

Huayue ellerindeki kırıntıları çırptı: "Şu son birkaç günde işte. Tanıyınca aslında çok eğlenceli biri olduğunu fark ettim ama maalesef bir Chevroletli Prens değil." Chevroletli Prens lafı geçince Xiao Zhou'nun da gözleri parladı: "Bugün Özel Bölüm'ün bahçesinden geçerken koridorda birkaç genç gördüm, hepsi birbirinden yakışıklı ve asildi. Kesin çok zengin

ve soylu ailelerin çocuklarıdır, film yıldızlarından bile daha yakışıklılar!"

Huayue tecrübeli bir edayla akıl verdi: "Onlarla tanışmak çok kolay. Elinde ilaç tepsisiyle yanlarından geçerken yanlışlıkla tepsiyi yere düşürürsün, onlar da sana yardım eder. Filmlerde hep böyle olur."

Xiao Zhou yine kafasına vurdu: "Seni hayalperest! Orası Özel Bölüm, kuş uçurtmuyorlar. Oraya girmek için ya kelebek olman lazım ya da mucize olması lazım." İç çekerek ekledi: "Keşke beni oraya atasalar."

Huayue ağzındaki pastayla zorlukla konuştu: "Rüyanda görürsün!"

Rüya mı? Gerçekten de rüya gibiydi!

Huayue bacağını öyle bir çimdikledi ki acıyla inledi; hayır, rüya değildi. Başhemşire az önce onun Özel Bölüm'e atandığını açıklamıştı. Tanrım! Özel Bölüm! Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

Her ne kadar sadece çevre hizmetlerinde görevli olsa da, ilk gününde Chevroletli Prens'iyle karşılaşmıştı. Koridorda tam karşısından geliyordu... O yakışıklı yüzü hemen tanımıştı. Adam da onu tanımış gibi hafifçe gülümseyip selam verdi. Tanrım... Biri beni tutsun... Onu hala hatırlıyordu!

O derin ve etkileyici ses yine duyuldu: "Hanımefendi, o gün bir sorun çıkmadı umarım?"

Huayue'nin gözleri mutluluktan kısıldı: "Hayır, hiç sorun çıkmadı." Sonunda o meşhur gamzelerini ona gösterebilmişti. Adam nazikçe elini

uzattı: "Kendimi tanıtmadım, ben Mu Shiyang. Çift Köprü Konutu Birinci Ofis Sekreteriyim." Ne büyük mutluluk! Hem adını hem de rütbesini öğrenmişti, üstelik elini sıkıyordu! Huayue gülümseyerek cevap verdi: "Ben Fang Huayue, kan hastalıkları servisi hemşiresiyim, yeni buraya atandım."

Chevroletli Prens gülünce gerçekten büyüleyici oluyordu. Bir sonraki cümlesi Huayue'yi neredeyse bayıltacaktı: "Acaba Bayan Fang saat kaçta çıkıyor? Size bir kahve ısmarlama şerefine nail olabilir miyim?"

Şeref mi? Asıl şeref benimdi!

Bugün gerçekten hayatının en şanslı günüydü. Önce Özel Bölüm'e atanmış, sonra prensiyle karşılaşmış, üstelik kahve teklifi almıştı. Yirminci yaş gününden sonra mutluluk dalga dalga geliyordu.

Tek bir kusur vardı; prens kahveye yalnız gelmemişti, yanında iki arkadaşını da getirmişti. İki devasa "istenmeyen tüy" gibi yanlarındaydılar. Mu Shiyang arkadaşlarını tanıştırdı: Huo Mingyou ve Li Hannian. Onlar da en az prens kadar asil ve yakışıklıydı. Üç prens hatırına bu durumu sineye çekti.

Ama bu üç prens biraz tuhaftı; üçü de Huayue'ye büyük bir merak ve inceleme duygusuyla bakıyordu. Neyse ki durumu fark edince hemen kendilerini toparladılar. Mu Shiyang nazikçe restoranın meşhur vişneli pudingini tavsiye etti.

Gerçekten de çok lezzetliydi; yumuşacık ve tatlıydı. Huayue iştahla

yerken, Huo Mingyou ahududulu dondurma, Li Hannian ise Portekiz tartı teklif etti. Huayue bir an duraksadı; beni ne sanıyorlardı, obur mu? Mu Shiyang hemen durumu kurtardı: "Kusura bakmayın, iştahla yemeniz bizi de iştahlandırıyor, sizinle yemek yemek çok keyifli."

Bu zengin çocukları beni ne sanıyordu? Profesyonel yemek eşlikçisi mi? Ama yine de lafını esirgemedi: "Aslında sağlıklı bir iştah en önemli şeydir. İnsan tüm enerjisini yemekten alır. Bakın siz üç koca adamsınız ama benim kadar iştahınız yok."

Huo Mingyou gülerek, "Biz az önce beyefendiyle çay içtik, o yüzden pek aç değiliz," dedi.

Aç değilseniz beni neden bu kadar pahalı bir yere getirdiniz? Bir saniye, ne dedi o? "Beyefendiyle çay içtik"... Huayue bir an unuttu; karşısındaki bu gençler soylu ve nüfuzlu ailelerin çocuklarıydı. İç geçirdi: "Böyle önemli şahsiyetlerle beraberken, dünyanın en lezzetli yemeği bile insanın ağzında saman gibi dağılır herhalde."

Özel Bölüm'de çalışmanın bir diğer avantajı da sadece yakışıklı soyluları değil, dünya güzeli kadınları da görebilmekti.

Gerçekten de çok güzel bir kızdı; on yedi on sekiz yaşlarında, pırıl pırıl gözleri ve büyüleyici bir gülüşü vardı. Üzerindeki sade kıyafet bile onda bir asalet simgesi gibi duruyordu. Bahçede birine bakındığını görünce Huayue dayanamayıp sordu: "Hanımefendi, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Güzel kız gülümseyerek cevap verdi; sesi bile çok sıcaktı: "Ah, teşekkür ederim, arkadaşımı gördüm bile." O sırada Mu Shiyang koridorun sonundan göründü. Genç kız neşeyle onun koluna girdi. Mu Shiyang, "Bugün gelmezsin sanıyordum," dedi. Kız, "Annem rahat bırakmadı, ille de git dedi," diye cevap verdi. Birbirlerine bakışları bile aşk doluydu.

İkisi yan yana o kadar kusursuz görünüyorlardı ki... Tam bir masal çifti. Huayue içinden, "Bitti," dedi. Chevroletli Prens'in sahibi vardı, hayalleri yine suya düşmüştü.

İlaç tepsisini düzenlerken Mu Shiyang onu fark etti: "Bayan Fang." Huayue başını kaldırıp en tatlı gülümsemesini takındı; prensi kaybetmişti ama böyle bir güzele yenilmek bile bir onurdu. Mu Shiyang onları tanıştırdı: "Bu Bayan Murong, bu da Fang Huayue."

Murong soyadını duyunca Huayue'nin nefesi kesildi. Ama genç kız neşeyle, "Ah, Fang abla, merhaba!" dedi. Hiç de kibirli birine benzemiyordu, hemen "abla" demişti. Ama neden bu kızın gözleri sürekli Huayue'nin üzerinde geziniyordu? Sanki muzip bir çocuk gibi gülümsüyordu. Huayue mesafeli bir tavırla, "Küçük Hanım," dedi. Kız gülerek, "Ailem bana Pan'er der, siz de öyle diyebilirsiniz," dedi.

Bu yakınlıkta bir bit yeniği vardı ama neydi?

Kısacası bu soyluların hepsi biraz tuhaftı. Özel Bölüm'de kurallar sıkı, işler detaylıydı ama aslında çok yorucu değildi. Vardiyalar sadece dörder saatti. Bir gün vardiya çıkışı koridorda tanıdık bir silüet gördü.

Gayriihtiyari bağırdı: "Zhuo Zheng!"

Adam arkasına dönünce bir an şaşırdı, Huayue'yi görünce daha da şaşırdı: "Senin burada ne işin var?"

Huayue de şaşkındı: "Asıl senin burada ne işin var?"

Adam bir an duraksayıp, "Üstümle geldim," dedi.

Huayue sordu: "Hemen gidecek misiniz? Ben artık Özel Bölüm'deyim."

Adam elini alnına vurdu: "Bir saniye, buraya mı atandın? Ne zaman?"

Tavırları çok tuhaftı; sanki onu burada görmekten hiç memnun olmamıştı. Hah! Sanki ben sana bayılıyorum pis çocuk! Özel Bölüm'e gelmişti ama yine ondan kurtulamamıştı. Yine ters ters baktı: "Çok oldu, senin birliğine döndüğün gün atandım."

Adam yine duraksadı: "İşin bitti mi? Seninle konuşmam lazım." Huayue güldü: "Bu kadar ciddi olunca çok komik oluyorsun." Sonunda adam da güldü ve onu bir dinlenme odasına götürdü. Baş başa kalınca Huayue kendini tuhaf hissetti; adamın bakışları çok farklıydı. Hafifçe öksürüp, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. Adam dürüstçe, "Çünkü çok güzel görünüyorsun," dedi. Huayue gibi "yüzsüz" biri bile bu laf karşısında kızarmıştı. "Ben yokken sana zorluk çıkaran oldu mu?" diye sordu adam.

Zorluk çıkaran yoktu ama bu bakışlar da neyin nesiydi? Resmen aşkla bakıyordu!

Ortam iyice tuhaflaşmıştı. Adam kıza o kadar yaklaşmıştı ki, Huayue'nin kalbi hızlanmış, nefesi daralmıştı. Aniden ayağa kalktı ve kafasını adamın çenesine çarptı. "Ah, acıdı!" Tam o sırada kapı açıldı ve içeri biri girdi.

Gelen Bayan Murong'du! Zhuo Zheng'i görünce neşeyle boynuna atıldı: "Geldin sonunda! Gelmeseydin seni arayacaktım." Zhuo Zheng de onu belinden tutup şefkatle gülümsedi: "Herkes etrafında pervane zaten, beni niye arıyorsun?"

Kız dudak büktü: "Onların ne yapabildiğini biliyorsun işte."

Bu Bayan Murong ne ayaktı? Daha birkaç gün önce Mu Shiyang ile samimiydi, şimdi Zhuo Zheng ile sarmaş dolaştı. Mu Shiyang umurunda değildi ama Zhuo Zheng onun arkadaşıydı; onun böyle bir tuzağa düşmesine izin veremezdi.

Genç kız Zhuo Zheng'i çekiştirmeye başladı: "Babam kaç kere sordu, seni bekliyor."

Zhuo Zheng Huayue'ye bir bakış attı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama sustu. Bayan Murong onu itekledi: "Hadi git sen, Fang abla bana emanet, kimse onu yemez."

Zhuo Zheng, "Peki o zaman," dedi ve Huayue'ye dönüp fısıldadı:

"Önce beyefendiyi göreyim, sonra sana her şeyi açıklayacağım."

Açıklama mı? Neyi açıklayacaktı ki? Huayue'nin içi garip bir şekilde sızladı. Kesinlikle bu kızın hem prensi hem de Üç Buçukluk'u parmağında oynatmasından nefret ediyordu. Melek yüzlü bir şeytandı bu kız!

O melek yüzlü şeytan gülümseyerek, "Fang abla, sana bir çay ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

"Pazara gitmem lazım, vaktim yok."

Melek yüzlü kız hayranlıkla, "Pazara gitmek çok eğlenceli olmalı," dedi.

Tabii, hayatında elini sıcak sudan soğuk suya sokmamış bu hanımefendi, kuruşu kuruşuna pazarlık etmenin zevkini nereden bilecekti? Huayue heyecanla anlatmaya başladı: "Bak dinle, pazarlık bir sanattır. Önce malın kalitesine bakacaksın, sonra hiç ilgilenmiyormuş gibi yapacaksın, sonra fiyatı yarıya çekeceksin..." Daha taktiklerin yarısına gelmeden bir hemşire içeri girdi: "Küçük hanım, telefonunuz var."

Kız üzülerek gitmek zorunda kaldı: "Fang abla, sen pazara git o zaman, sonra bana o taktikleri anlatırsın, tamam mı?"

Huayue odadan çıkıp bahçeyi geçerken aniden sert ve otoriter bir ses duydu: "Bayan Fang, lütfen durun."

Yaşlıca bir adamdı, yüzü bir yerden tanıdık geliyordu. Bakışları o

kadar keskindi ki Huayue bir an ürperdi. Adam nazikçe, "Benim adım Lei, sizinle biraz konuşmak isterim," dedi.

Görünüşe göre önemli biriydi. Huayue kimseden korkmazdı, o yüzden adamın peşine takıldı. Labirent gibi koridorlardan geçip daha önce hiç görmediği lüks bir odaya girdiler. Yerler yumuşacık halılarla kaplıydı, her yer taze çiçeklerle doluydu. Böyle bir lüksü ancak filmlerde görebilirdi.

Adının Lei olduğunu söyleyen adam koltuğa oturup, "Lütfen oturun," dedi.

Huayue onun kim olduğunu sonunda hatırladı; bu adam ünlü devlet adamı Lei Shaogong'du! Neden bu kadar otoriter olduğu belliydi. Ama niyeti pek iyi görünmüyordu. Nitekim söze şöyle başladı: "Bayan Fang, üzülerek söylüyorum ki, Zhuo Zheng'den ayrılmanızı istemek zorundayım."

Ayrılmak mı? Huayue gülmemek için kendini zor tuttu. Klasik pembe dizi replikleri gerçek oluyordu. Adam devam etti: "Zhuo Zheng'in parlak bir geleceği var, sizinle olan ilişkisinin uygun olmadığını düşünüyorum." Ne kadar klişe! Neden daha yaratıcı bir şey söylemiyordu ki? Hem o Zhuo Zheng ile sadece arkadaştı. Ayrıca Zhuo Zheng kimdi ki böyle önemli bir adam aracı oluyordu?

Hah! Şimdi anladı. Zhuo Zheng ve Bayan Murong'un ilişkisi herkesçe biliniyordu. Muhtemelen Bay Murong bu damat adayından çok memnundu ve bu "pürüzü" temizlemesi için bu önemli adamı göndermişti. Huayue bu güç gösterisinden nefret etmişti. O Bayan Murong hem iki kişiyi idare ediyordu hem de gelip ona emir mi veriyordu? Hah, rüyasında görürdü!

Sakin bir sesle cevap verdi: "Bay Lei, korkarım bu isteğinizi yerine getiremem. En iyisi Zhuo Zheng'e sorun, o benden ayrılmak istiyor muymuş?" Sadece arkadaştılar ama onu bu "cadı"nın eline bırakamazdı.

Bay Lei hiç istifini bozmadı: "Bayan Fang, sanırım size rica etmediğimizi anlamışsınızdır."

Huayue öne doğru eğilip adamın gözlerinin içine baktı: "Sayın Bakan, ben de hiçbir tehdidi kabul etmeye niyetli değilim."

Adamın gözlerinde bir şaşkınlık belirdi: "Küçük hanım, cesurmuşsunuz. Fiyatınızı söyleyin."

İşte beklenen an! Çek defteri de çıktı! Huayue kahkahayı basmamak için kendini zor tuttu. Uzatılan kağıdı alıp üzerindeki rakama baktı; tam beş yüz bin lira! Gerçekten cömertti. Kelimelerin üzerine basarak konuştu: "Beş yüz bin lira... Sizin için küçük bir rakam olabilir ama benim için de öyle! Vicdanınızı rahatlatmak için çok az, aşkımı satın almak içinse çok komik! O yüzden zahmet etmeyin!" Çeki havaya fırlattı, kağıt süzülerek halının üzerine düştü.

Adamın gözlerindeki o gizli hayranlığı görünce Huayue daha da gururlandı. İzlediği bir filmdeki replikleri ezberlemişti, bir gün işe yarayacağı hiç aklına gelmezdi. Adam yavaşça, "Bayan Fang, araştırmalarımıza göre paraya çok düşkünmüşsünüz," dedi.

Yani "paragöz" demek istiyordu. Doğruydu, parayı severdi ama onun

da bir tarzı vardı. "Evet, paraya canım gibi taparım. Ama onurumu, duygularımı ve kişiliğimi asla paraya satmam."

Lei Shaogong güldü: "Büyük balığı kaçırmamak için böyle davrandığınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Zhuo Zheng ısrar ederse sahip olduğu her şeyi kaybedebilir. O zaman elinizde hiçbir şey kalmaz."

Zhuo Zheng'in kaybı gerçekten büyük olurdu. Huayue kurnazca gülümsedi: "Sayın Bakan, Zhuo Zheng'in ısrar edip etmeyeceğini ona sorun. Eğer Bayan Murong ile evlenmeyi seçerse bu onun kararıdır. Eğer benim için o lüks hayattan vazgeçerse bu da onun kararıdır. Siz onun kararlarını yönetemezsiniz."

Bakanın yüzü bir anda tuhaflaştı: "O Bayan Murong ile mi evlenecekmiş?"

"Evet, siz de bunun için beni tehdit etmiyor musunuz zaten?"

Adamın yüzündeki ifadeyi tanımlamak zordu; sanki gülmekle ağlamak arasındaydı. Huayue devam etti: "O Küçük Hanım'a önce insanlara değer vermeyi öğretin. Gücüne güvenip iki kişiyi birden idare etmesin. Zhuo Zheng'in maaşı sadece üç yüz yetmiş altı lira olabilir ama o da en az Mu Shiyang kadar onurlu bir adamdır. Bu yapılan ikisine de hakarettir."

Bakanın yüzü daha da ilginç bir hal aldı: "Zhuo Zheng'in maaşını nereden biliyorsunuz?"

"Kendi söyledi," dedi Huayue gururla.

Adamın yüzü gölgede kalmıştı ama hala tuhaf görünüyordu. "Üç yüz yetmiş altı lira... Hiç de fena değilmiş," dedi.

"Evet, normal standartlara göre iyi ama o kadar savurgan ki, bir kuruş biriktirebileceğini sanmam. Tam bir iç güveysi adayı aslında; Murong ailesi zengin nasıl olsa, o kızla evlenirse geçim derdi olmaz."

Tam o sırada arkadaki paravandan hafif bir kıkırdama sesi geldi. Huayue irkildi; orada biri mi vardı? Lei Shaogong öksürüp, "Bayan Fang, itiraf etmeliyim ki..." derken kapı sertçe açıldı. İçeri giren Zhuo Zheng'di! Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı: "Baba!"

Huayue donup kaldı. Ne demişti o? "Baba" mı? Hemen koltuktaki Lei Shaogong'a baktı. Adam ağır ağır ayağa kalktı: "Ne oldu Xiao Zhuo?"

Huayue'nin kafası iyice karışmıştı. Zhuo Zheng hemen kendini toparladı: "Özür dilerim Lei Amca." Ama sesi hala öfkeliydi: "Lütfen bizim ilişkimize karışmayın, kimse onu sevmeme engel olamaz!"

Vay canına! Beni sevdiğini söyledi! Hem de herkesin önünde! Huayue bir an bayılacak gibi oldu ama hemen toplandı. Çok duygulanmıştı; ilk kez bu kadar doğrudan bir ilan-ı aşk duyuyordu. Gururu okşanmıştı. Bu çocukta gerçekten yürek varmış, o lüks hayatı elinin tersiyle itebiliyordu. Tam onu övecekti ki, Zhuo Zheng elinden tutup, "Lei Amca, bizim işimiz var, izninizle," diyerek onu dışarı sürükledi.

Vay be! Resmen beni kaçırdı! Ne kadar da yakışıklı görünüyordu o an. O otoriter tavrı, Chevroletli Prens'ten bile daha asildi.

Epey uzaklaştıktan sonra durup sordu: "Sana ne yaptılar?"

Huayue gülümsedi: "Ne yapacaklar, bildik tehditler işte." Parmak uçlarına basıp adamın omzuna dokundu: "Merak etme, hepsinin ağzının payını verdim. Bize diş geçiremezler."

"Bize" kelimesi adamın gözlerini parlattı. Yine o güneş gibi gülümsemesiyle, "Evet, bize diş geçiremezler," dedi.

Huayue'nin yanakları yandı; az önce "Seni seviyorum" demişti... Adam elini tutup, "Hadi, seni kayısı çiçeklerini görmeye götüreyim," dedi.

Huayue bir an ne yapacağını şaşırdı, her şey çok hızlı gelişmişti: "Pazara gitmem lazım, hava kararıyor."

Adam aniden sinirlendi: "Bugün o çiçekleri göreceksin, o kadar!"

Huayue itiraz edecekken bahçede Mu Shiyang ve Bayan Murong'un el ele yürüdüğünü gördü. Kız onlara muzipçe bir yüz yaptı.

Hah, şimdi anladı; Üç Buçukluk kıskançlıktan böyle davranıyordu. Ama gerçeklerle yüzleşmesi daha iyiydi. Belki de sırf kıskançlıktan "Seni seviyorum" demişti. Bu Huayue'nin gururunu biraz kırsa da, şu an onun gururunu korumak daha önemliydi; erkekler böyle şeylere önem verirdi. Sessizce arabaya bindi. "Aslında Mu Shiyang asil bir aileden geliyor,

Bayan Murong ile çok yakışıyorlar, birbirleri için yaratılmışlar," diyerek onu teselli etmeye çalıştı.

Adam iç geçirdi: "Evet, o kızın kahrını ancak Mu Shiyang çeker."

Huayue devam etti: "Dünyada kız mı yok? Bayan Murong güzel olabilir ama asıl önemli olan ruh ikizini bulmaktır, gönül birliğidir."

Adam kıza bir bakış attı; bakışları Huayue'yi yine yakıyordu. "Senin araban mı var?" diye sordu aniden.

"Babamın tahsis ettiği bir araç," dedi adam.

Huayue aniden hatırladı: "Ah! Doğru ya, o Bakan Lei senin babandı değil mi?" Önemli bir adamın gayrimeşru oğlu olmak zor olmalıydı, bu yüzden "kimliğim asla açıklanmayacak" demişti. İşler iyice karışmıştı; o kadar önemli bir aileyle bağ kurmak istemiyordu.

Adam kahkahayı bastı: "Kim dedi Bakan Lei benim babam diye?" Huayue kendinden emin, "Sen dedin ya, içeri girince 'Baba' diye bağırdın," dedi. Adam inledi. Huayue yanlış mı duymuştu? "İçeride babamın seninle konuştuğunu sandım... Yani babam da muhtemelen oradaydı." Adamın kafası karışmış gibiydi ama Huayue'nin de ondan kalır yanı yoktu. Güneş batarken adam yine elini tuttu: "Her şey geçti artık, ben yanındayım, hiçbir şeyden korkma." Huayue aslında korkmuyordu ama adamın eli çok sıcaktı ve bırakmak istemiyordu.

Wuchi'deki o gizli cennet gerçekten de büyüleyiciydi.

Huayue büyülenmiş gibi bakıyordu. Bahar suları kıyıya vuruyor, her yer yemyeşil çimenlerle kaplıydı. Kıyı boyunca yüzlerce kayısı ağacı ve söğüt vardı. Kayısı çiçekleri pembe bir bulut gibi görünüyor, söğüt dalları insanların üzerine sarkıyordu. Gün batımında her şey bir rüya gibiydi. "Burası Qiyu Dağı Parkı mı?" diye sordu. Adam gülümsedi: "Yakın sayılır." Huayue etrafına baktı; her yer çiçek ve ağaç doluydu, gökyüzü bile görünmüyordu. "Kesin orası ama ben daha önce hiç bu tarafa gelmemiştim."

Adam parmağını dudağına götürüp, "Şşşt, çaktırma, yan kapıdan kaçak girdik, bilet almadık, yakalanmayalım," dedi. Huayue ona inanmadı; kapıdaki görevliyle selamlaştığını görmüştü. Adam bir söğüt dalı koparıp içini boşalttı ve bir düdük yaptı. Huayue'ye de nasıl yapılacağını öğretti. Beraber söğüt düdüklerini çalmaya başladılar; sesleri o kadar neşeliydi ki, sanki iki kuş ağaçların arasında şakıyordu.

Tam o sırada uzaktan bir at sesi duyuldu. Huayue durdu, adam da öyle. "At geliyor," dedi adam. Huayue yine inanmadı: "Saçmalama, burası hayvanat bahçesi mi ki..." Daha sözünü bitirmeden, ağaçların arasından bir atlı belirdi. At yavaşça ilerliyor, kayısı çiçekleri yağmur gibi yağıyordu. Atlının siyah binici kıyafeti içindeki zarif vücudu ve boynundaki kırmızı eşarbı rüzgarda uçuşuyordu. Yaklaşınca durdu; bu inanılmaz güzel bir kadındı. Yaşını tahmin etmek imkansızdı, sanki bu dünyadan değil gibiydi. Kadın Zhuo Zheng'e gülümseyip atından indi ve ona sarıldı: "Ne güzel, sonunda bir misafir getirmişsin."

Huayue'nin içini bir kıskançlık kapladı. Nedenini bilmiyordu ama bu kadar güzel bir kadını kıskanmamak elde değildi. Her erkek ona hayran

kalırdı. Ama bu kadın neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Zhuo Zheng, "Anne, bu Fang Huayue," dedi.

Huayue şok olmuştu. Karşısındaki bu dünya güzeli kadın onun annesi miydi? Kadın elini uzattı: "Memnun oldum Bayan Fang. Bizim oğlan biraz yaramazdır, kusuruna bakmayın."

Gerçekten de annesiydi!

Dönüş yolunda Huayue hiç konuşmadı. Adam endişeyle ona bakıyordu: "Özür dilerim, biraz acele ettim. Sadece seni korumak istedim... Seni annemle tanıştırarak onlara sana ne kadar değer verdiğimi göstermek istedim."

Huayue ters ters baktı: "Amma korkakmışsın, ben korkmuyorum da sen mi korkuyorsun?"

Adam hem kızdı hem güldü: "Sen tabii korkmazsın, koca bakana bile kafa tuttun..." Sesi kısıldı: "Senin için gerçekten endişelendim, bizim beraber olmamızı istemeyeceklerini biliyordum."

Huayue'nin içi ısındı. Bu duygu gerçekten çok güzeldi. "Sana dürüst olayım," dedi. "Eğer o bakan elli bin değil de beş milyon teklif etseydi, belki aklım çelinebilirdi."

Adam bir an dondu, sonra dişlerini sıktı: "Fang Huayue!"

Huayue gülerek adamın yanağına dokundu: "Kızma hemen, kızınca yakışıklılığın bozuluyor. Düşünsene, beş milyon! Ömür boyu kazanamayız o parayı." Adamın o hali çok tatlıydı. "Senin değerin beş milyonmuş, hiçbir film yıldızı bu kadar etmez."

Adam gerçekten kızmıştı ama sonra gülümsedi: "O zaman ben de sana bir itiraf yapayım."

Huayue merakla baktı: "Yoksa aslında Bayan Murong'u mu seviyordun da o seni istemedi?"

Adamın gülümsemesi bahar gecesi kadar yumuşaktı: "Pan'er'e nasıl aşık olabilirim ki? O benim öz kız kardeşim."

Huayue şaşkınlıkla, "Öz kız kardeşin mi?" dedi. Sonra jeton düştü: "Öz kız kardeşin mi?! O zaman... senin... senin baban..." Nefesi kesildi. "Sen az önce beni nereye götürdün?"

Adam yavaşça cevap verdi: "Duanshan Konutu'na."

Tanrım! O gerçekten... O nasıl Murong Qingyi'nin oğlu olabilirdi... Huayue bir an Sahra Çölü'ne kaçıp bir daha hiç dönmemeyi düşündü.

Ek Bölüm: Bir Zamanlar Suyun Yüzüne Düşen O Zarif Gölge

【 BİR 】

Günbatımı vakti, batan güneşin aksi denizin üzerine düşüyor, parıldayan altın dalgalara bölünüyordu. Gökyüzündeki bulutların rengi gül morundan yavaş yavaş firuze mavisine dönüyor, ardından usulca kızıla boyanıyordu... Safir mavisi gökyüzü perdesinin üzerinde, orada bir fırça darbesi, burada bir tutam ışık; sanki akan bir parıltı donup kalmış ya da birinin savurduğu sulu boyalar yavaş yavaş kurumaya yüz tutmuş gibiydi. Deniz kokan, tuzlu ve ılık bir akşam rüzgârı esiyor; insanın tenine küçük bir çocuğun sıcak ve ıslak ağzı gibi mühürleniyordu.

O gün hava bilhassa sıcaktı. Tavandaki vantilatör canla başla dönüyor ama üflediği rüzgâr zerre serinlik vermiyordu; aksine çıkardığı o boğuk vızıltı, insanın kulağının dibinden ayrılmayan bir sivrisinek gibi sinir bozuyor, ruhu daha da daraltıyordu.

Alnına yapışan darmadağın saçları ve terden sırılsıklam olup vücuduna yapışan giysileriyle kendini berbat hissediyordu. Önündeki küçük santral ışığı tekrar yandığında, her gün defalarca tekrarladığı o sözleri yineledi: "Merhaba, burası santral, nereye bağlanmak istemiştiniz?"

Karşıdaki ses sadece, "Fenggang," dedi.

Genç kadın üsteledi: "Fenggang'da tam olarak nereye bağlanmak istiyorsunuz efendim?" Kesin bir yer belirtmezse telefonu doğrudan Fenggang ana santraline bağlayamazdı ya! Kaldı ki karşısındakinin o lakayıt tonundan niyetinin pek de iyi olmadığı belliydi. Tahmin ettiği gibi de oldu; adam soruya soruyla karşılık verdi: "Matmazel, buralarda yeni misiniz?"

Buna benzer laf atmalarla son üç günde on kereden fazla karşılaşmıştı. Dudaklarının kenarında istemsizce alaycı bir gülümseme belirdi; hepsi aynı kalıpla başlıyor, ardından adını, yaşını soruyor ve kumsalda birlikte yürüyüş yapmayı teklif ediyorlardı... Hava bu kadar sıcakken bu tür boş işlerle uğraşan hovardalarla uğraşacak mecali yoktu.

Sorusunu yineledi: "Shuangqiao'da nereye bağlanmak istiyorsunuz?"

"Shuangqiao Malikanesi'ne."

Arsızlığın bu kadarı! Bu üç gün boyunca her türlü bahaneyi denemişlerdi; en komiği de birinin doğrudan karargâhı bağlatmak istemesiydi. Ne hayal gücü ama!

Duygusuz bir ses tonuyla cevap verdi: "Beyefendi, Shuangqiao Malikanesi ile görüşme yetkiniz bulunmamaktadır."

Adam kıkırdamaya başladı. Biliyordu işte; sırf boş vakitleri çok olduğu için yeni gelen memureyi taciz etmekten zevk alıyorlardı. Jiayi'nin tabiriyle bu herifler, yeni birini gördüler mi taze ete üşüşen sinekler gibi bitiveriyorlardı. Peh! O taze et falan değildi. Onlara en ufak bir açık

vermediği sürece bakalım ne yapabileceklerdi.

Adam bu kez gayet ciddi bir tonla sordu: "5579 olduğum halde mi yetkim yok?"

Sanki "5579" numarasının çok büyük bir ayrıcalığı varmış gibi konuşuyordu. Genç kadın yönetmeliği ezbere biliyordu, hiç duraksamadan cevap verdi: "'5' ile başlayan hatların ikinci derece ve üzeri güvenlik seviyesindeki yerlere bağlanma yetkisi yoktur. Bay 5579, lütfen hattı kapatın." Elini uzattığı gibi hattı kesti.

Ertesi gün izin günüydü. Alışverişten döndüğünde öğle yemeği saati çoktan geçmişti. Koca yemekhanede tek başına yemek yemek ne büyük lükstü. Ne var ki talih yüzüne gülmedi; "sineklerden" biri elinde tepsisiyle yanından geçip gitti, sonra geri dönüp tam yanında durdu. Başını yemeğine gömmüş olsa da ne diyeceğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Nitekim adam ağzını açar açmaz, "Yeni gelen Ye Qinwei sen misin?" diye sordu. Sesinden tanıdı; dünkü 5579'du bu. Hâlâ pes etmemişti demek. Tanrı aşkına, biraz daha yaratıcı bir numara bulamaz mıydı? Adını bile öğrenmişti ama hâlâ bu bayat giriş cümlesini kullanıyordu.

İçini çekti. Bahse varırdı ki şu birkaç gündür "Ye Qinwei" ismi tüm üssün bir numaralı dedikodu malzemesiydi. Bu kadar ilgi insanı gerçekten "mahcup" ediyordu. Çubuklarını bıraktı ve önündeki sineğe şöyle bir baktı. Hmm, yakışıklı sayılırdı aslında; böyle bir hovarda olması yazıktı.

"Şimdi de şunu mu soracaksın?" dedi genç kadın. "Buraya oturabilir

miyim? Ben şimdiden cevabını vereyim: Hayır, oturamazsın!"

Adam gülümsedi ve gayet pişkin bir tavırla oturdu: "Sen hayır dedin diye oturamayacak mıyım? Burası yemekhane, senin evin salonu değil ya."

Ye Qinwei gözlerini devirmeye bile tenezzül etmedi. Arsız herif! Onu görmezden gelirse bakalım daha ne yapacaktı. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, yemek bitene kadar adam tek kelime bile etmedi.

Bulaşık teknesine gidip tabağını yıkarken adam da yanına geldi. Tabağına su doldurdu, şöyle bir çalkalayıp suyu boşalttı ve tabağı rafa koyuverdi.

Genç kadın dayanamayıp söze girdi: "Böyle mi yıkıyorsun yani?"

"Tabii ya," dedi adam. "Başka nasıl yıkanır ki?"

Dışı seni içi beni yakar misali... Böyle tabak yıkarsa o yağ lekelerinin çıkmayacağına kalıbını basardı. "Yarın sabah tabağının küflendiğini görürsen sakın şaşırma."

Adamın yüzü hafifçe kızardı: "Özür dilerim, daha önce hiç tabak yıkamadım."

Kızarabildiğine şaşıran Ye Qinwei sordu: "Pilot musun? Neden burada yemek yiyorsun?" Pilotların kendilerine özel yemekhaneleri vardı.

Adam bir an tereddüt etti: "Hayır, ben de yer hizmetlerindeyim."

"Peki neden bu saatte yemeğe geldin?"

Adam dürüstçe cevap verdi: "Aslında yemiştim ama senin içeri girdiğini görünce ben de daldım. Yemekhaneye girip de bir şey yememek tuhaf olurdu, o yüzden bir porsiyon daha söyledim... Patlamak üzereyim!"

Ye Qinwei kıkırdamaya başladı, bu kadar dürüst olmasını beklemiyordu. Adamın o masum ve zavallı haline bakınca, az önce süpürdüğü koca tabak yemek geldi aklına... Tanrım, umarım midesine bir şey olmazdı.

Adam sordu: "Bugün izinli olduğunu duydum, seni sahile davet etsem gelir misin?"

Genç kadın bir an düşündü ve "Pekâlâ," dedi. "Öğleden sonra saat üçte kumsalda bekle beni."

Heh! Kesin giderdi... Tabii ki gitmeyecekti!

Saat üçün güneşi adamı orada haşlardı herhalde!

Yine akşamüzeriydi. Küçük pencereden bakıldığında, palmiye yaprakları sıcak rüzgârda birer yelpaze gibi usul usul sallanıyordu. Batıdaki gökyüzünde günün son ışıkları kalmıştı; toprak, gün boyu emdiği sıcağı geri veriyordu.

Mesaiye başladığında aldığı ilk telefon, öfkeden köpüren bir sesin

sorgusuydu: "Ye Qinwei, beni nasıl ekersin!"

Vay canına! Demek güneşin altında kavrulup ölmemişti. Bir yandan gülmemek için kendini zor tutarken, diğer yandan gayet sakin bir tonla sordu: "Ben sadece kumsalda bekle dedim, geleceğimi söylemedim ki."

"Ye Qinwei!" Adamın öfkesi telefon hatlarını yakacak raddeye gelmişti. "Benimle dalga geçtin! O güneşin altında bir aptal gibi tam üç saat seni bekledim!"

Üç saat mi? Tanrım, o kavurucu sıcakta üç saat bekleyip de bayılmamıştı demek! Komiğine gitmişti ama yanındaki mesai arkadaşının bakışlarını fark edince hafif bir suçluluk hissetti; kuralları ihlal ediyordu. Hemen ciddileşti: "Nereye bağlanmak istiyorsunuz beyefendi?"

"Hiçbir yere bağlanmak istemiyorum!" Öfkeden sesi bile değişmişti.

Genç kadın, adamın göremeyeceğini bilse de dil çıkardı: "Özür dilerim, o halde hattı kapatmak zorundayım." Görev bilinciyle fişi çekti. Umuyordu ki adam sinirden küle dönmezdi.

Bütün gece süren nöbetten sonra insan sadece uyumak istiyordu. Uykusuzluğun derin çukurunda sendeleyerek yatakhaneye doğru yürürken, yol ayrımında biri aniden karşısına çıktı.

"Ye Qinwei!"

Eyvah, hali haraptı. Adam sanki bütün gece uyumamış, onunla

hesaplaşmak için pusuda beklemiş gibiydi. Yanında bıçak falan olmasın? Ya da silah? Silahsız olsa bile onunla başa çıkamazdı ki. Ancak adam yanına gelmedi, sadece uzaktan ona baktı. Gözlerinde garip bir yalnızlık vardı: "Benden gerçekten o kadar mı nefret ediyorsun?"

Genç kadın cevap vermedi. Adam uzun bir iç çekti ve yavaşça arkasını döndü.

Belki uykusuzluktan gözleri karardığı için adamı öyle yakışıklı görmüştü, belki de bir anlık bir boşluğuna gelmişti ama dudaklarından o kelimeler dökülüverdi: "Bekle."

Adam dönüp bakınca bu sefer Ye Qinwei'nin dili tutuldu. Bir süre sonra zorlukla, "Öbür gün iznim var," diyebildi.

Sabah güneşinin ilk ışıkları adamın yüzüne vuruyor, gözlerinde göz alıcı bir parıltı sönüp yanıyordu. "Öbür gün seni arayacağım," dedi.

Yüzündeki o ışıl ışıl sevinç; göğü daha mavi, bulutları daha beyaz, deniz rüzgârını ise daha serin kılıyordu.

【 İKİ 】

O gün geldiğinde adam gerçekten de aradı. Ye Qinwei kıyafetlerini değiştirip yatakhaneden gizlice süzüldü; sanki yaramazlık yapan bir çocuk gibi suçluluk duygusuyla onun peşine takıldı. Şansına yolda hiçbir tanıdığa rastlamadılar, yoksa daha geleli bir hafta bile olmadan biriyle aşk yaşadığı dedikodusu yayılırdı. Tanrı korusun! Öyle bir şey olsa bir daha kimsenin yüzüne bakamazdı...

Hava çok sıcaktı; kısa sokağın yarısına geldiklerinde ter içinde kalmıştı bile. Adam ona buz gibi bir gazoz ısmarladı, genç kadın bir dikişte bitirdi şişeyi. Şişeyi bıraktığında gözü adamın elindekine kaydı. Adam gülümseyerek kendi şişesini ona uzattı, Ye Qinwei hiç ikiletmeden aldı ve yine büyük yudumlarla içmeye başladı... Ama o sırada nefesi kesildi, boğulur gibi oldu; öksürmekten yüzü kıpkırmızı kesildi. Adam usulca sırtına vurdu, bu durum genç kadını biraz mahcup etmişti. Sonra birden aklına geldi ve gülerek, "Ne tuhaf," dedi. "Hâlâ adını sormadım, adın ne?"

Adam bir an duraksadı, sonra "Qingyu," dedi.

Genç kadın ismi tekrarladı: "Qingyu... 'Su çok berrak olursa balık yaşamaz' sözündeki berrak su anlamındaki Qingyu mu? Yoksa 'kuş tüyünden daha hafif' anlamındaki Qingyu mu?"

Adam gülümsedi: "Hayır, berrak su anlamındaki Qing ve Chongqing'in Yu'su."

Genç kadın "Amanın," dedi. "İki tarafın da suyla ilgili, desene sel

basacak."

Aynı sokağı iki kez gidip gelmişlerdi, Ye Qinwei bile bu duruma biraz güldü. Adam ona yemesi için önce papaya, sonra Hindistan cevizi, en sonunda da mango aldı.

Genç kadın sonunda dayanamayıp sordu: "Neden durmadan bana yiyecek bir şeyler alıyorsun?"

"Çünkü," dedi adam, "bir şeyler yerken çok güzel görünüyorsun."

Bu da ne demekti şimdi? Birden yemekhanedeki o gün geldi aklına, gülmeden edemedi. Adam da hatırlamış olacak ki, "O gün gerçekten çok tıkanmıştım," dedi. "Akşam yemeği bile yiyemedim."

"Müstahaktır," dedi genç kadın. Ama sesinde o sertlikten eser yoktu, aksine tatlı bir eda bürünmüştü sesine. Mangolar iri ve mis kokuluydu; ısırınca bal gibi tadı geliyordu, durmadan ne kadar lezzetli olduğunu söylüyordu. Bunun üzerine adam birkaç kilo daha alıp, "Bunları yanına al, götürürsün," dedi.

Adamın elinde mangolarla arkasından gelişine bakıp gülümsedi: "Baksana, seyyar satıcılara benzemedik mi?"

"Eğer biri almaya kalkarsa," dedi adam, "beş liraya hepsini satarım."

"Hadi oradan!" dedi genç kadın. "Bir liraya aldığın mangoları hemen beş liraya satıp kâr mı edeceksin? Karşındakileri enayi mi sanıyorsun?"

Adam ona baktı ve usulca, "Başkaları enayi değil," dedi. "Enayi olan benim."

Ye Qinwei'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Nedenini kendi de bilmiyordu, sadece adamın gözlerinin insanı içinde boğabilecek kadar derin bir deniz gibi olduğunu hissetti. Daha fazla bakmaya cesaret edemeyip başını çevirdi.

Birden adamın fısıltısını duydu: "Özür dilerim, sana yalan söyledim."

Genç kadın irkilerek ona baktı: "Ne yalanı?"

Adam bir an tereddüt etse de gerçeği söyledi: "Geçen gün yer hizmetlerinde olduğumu söylemiştim ya, aslında pilotum. Pilot olduğumu bilirsen benimle konuşmazsın diye korktum."

Ye Qinwei'nin kalbi bir an yerinden oynadı. Biliyordu işte, aralarında bir mesafe vardı... Adamın o duruşu, sanki kaderin şanslı kuluymuş gibi zahmetsizce sergilediği o asalet... Demek pilottu.

Adam ona baktı, gözlerinde derin bir keder vardı: "Bak, şimdiden benimle konuşmamaya karar verdin bile."

Evet, kimsenin onun hakkında "zengin avcısı" demesini istemiyordu ama adamın o bakışı kalbini darmadağın ediyordu. Gururu, içindeki o kıpır kıpır duygulara yenik düştü. "Aman," dedi, "madem kendin itiraf ettin, seni affediyorum."

Üsse döndüklerinde hava kararmıştı. Birine yakalanmaktan korktuğu için yol ayrımında vedalaşmak istedi.

"Yarın seni arayacağım," dedi adam. Genç kadın hemen başını salladı: "Olmaz." Adam inatla, "O zaman yarın seni görmeye gelirim," dedi. Genç kadın geri adım atmak zorunda kaldı: "Tamam, yarın beni ara." Adam ancak o zaman gülümsedi.

Bayağı uzaklaştıktan sonra arkasına dönüp baktığında adamın hâlâ orada durup ona baktığını gördü; sanki sonsuza dek öylece bakacakmış gibi. Elindeki mangolar ağırdı ama kokuları insanın içini bayıltıyordu.

Yatakhaneye doğru yürürken yol kenarındaki melisaların kokusu havayı sarmıştı; çimenlerin arasından cırcır böceklerinin sesleri yükseliyordu. Nedenini bilmediği bir neşeyle adımları hafiflemişti, içinden şarkı söylemek geliyordu. Çocukken duyduğu bir halk türküsünü hatırladı, son dizesi şöyleydi: "Ay ışığı vurur, sular çağıldar." O gece ay ışığı gerçekten de su gibi akıyor, insanın içini ısıtıyordu.

Yatakhanenin kapısını açarken gülümseyerek, "Bakın ne getirdim!" dedi. Mangoları havaya kaldırdı. Odadakilerin hepsi başını kaldırıp ona baktı ama kimseden ses çıkmadı. Bir tuhaflık olduğunu sezdi, şaşkınlıkla sordu: "Ne oldu? Normalde yiyecek bir şey gördünüz mü üstüme atlardınız."

Hâlâ kimseden ses çıkmıyordu. Sadece Jiayi telaşla yanına gelip sordu: "Bugün 5579 ile mi randevun vardı?"

Genç kadının yüzü birden kızardı, birilerinin gördüğünü tahmin etmeliydi. Lanet olsun, bir daha nasıl insan içine çıkacaktı! "Randevu falan değildi," dedi. "Sadece... meyve almaya gittik." Odadakilerin bakışları iyice canını sıkmaya başlamıştı. Jiayi'ye baktı. Jiayi içini çekerek sordu: "5579 sana adını söylemedi mi?"

Ye Qinwei'nin kafası iyice karışmıştı, tereddütle cevap verdi: "Sadece adının Qingyu olduğunu söyledi."

Jiayi yüzünü çevirip oda arkadaşlarına baktı: "Gördünüz mü, demiştim size Qinwei'nin haberi yok diye."

"Neler oluyor?" diye üsteledi genç kadın. "5579 da kim? Neden bana öyle bakıyorsunuz?"

Zheng Shuyuan sonunda araya girdi: "Qinwei daha yeni geldi, gerçekten bilmiyor."

Yu Anli ise alaycı bir tavırla ona baktı: "Bu üste 'Göklerin Bir Numarası' diye birinin olduğunu da mı duymadı?"

Göklerin Bir Numarası mı? Geldiği ilk gün Jiayi'nin şaka yollu, "Burada 'Göklerin Bir Numarası' bir şahsiyet var," dediğini hatırladı. O zaman hiç üstünde durmamıştı; o kişinin kendisinden fersah fersah uzakta olduğunu düşünmüştü. Aynı üste olsalar da o gökyüzündeki bir kartal, kendisi ise yerdeki sıradan bir karıncaydı; rüyasında bile yollarının kesişmeyeceği biriydi... Yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz oldu.

Jiayi usulca fısıldadı: "Yeni geldiğin için bilmiyorsun, 5579 aslında Murong Qingyu. Biz arkasından ona sadece 5579 deriz."

Sanki buz gibi bir denize düşmüş, her yanını uğuldayarak gelen dev dalgalar sarmıştı. Ona sadece adını söylemiş, soyadını kasten saklamıştı. Murong Qingyu... O, gerçekten Murong Qingyu'ydu.

İlk karşılaştıkları anı hatırladı; Shuangqiao Malikanesi'ne bağlanmak istemişti. Demek amacı onunla dalga geçmek değildi, gerçekten evini aramak istiyordu. Alt dudağını ısırdı. Tüm üs onun kim olduğunu biliyordu, bir tek o bilmiyordu; adam da bu yüzden onu kandırmıştı. Onun cahilliğini bir eğlenceye dönüştürmüştü. Kaderin bu şanslı kulu, bir anlık hevesle onunla oynamış, onu parmağında oynatmıştı... Kim bilir içinden ne kadar gülmüştü haline.

Ellerini sıktı; çocukluğundan beri kimseden bu kadar nefret etmemişti. Onu hemen oracıkta yakalayıp hesap sormak istiyordu. Kandırılmıştı, onun tarafından böyle aşağılanmıştı... Ondan nefret ediyordu!

Gece yarısı oda sessizliğe bürünmüş, denizden gelen serin ve tuzlu rüzgâr içeri dolmuştu. Kendisi dışında herkes uyuyordu. Pencereden süzülen ay ışığı, gümüş bir saten gibi yere serilmişti. Altındaki hasır yatak vücut ısısıyla ısınmış, kollarında ince ince izler bırakmıştı. Nasıl da bu kadar kolay iz kalıyordu? Ama bu izler nasıl çabuk geliyorsa öyle de çabuk geçerdi. Yarın sabah uyandığında hiçbirinden eser kalmayacaktı.

【 ÜÇ 】

Öğle vaktine yaklaşıldıkça günün en kavurucu saatleri gelip çatmıştı. Odaların içi adeta birer buhar kazanı gibiydi; insanı yapış yapış bir ter basıyordu. Önündeki sinyal lambaları telaffuz edilemez bir hızla yanıp sönerken, sesindeki titremeyi bastırarak sakin kalmaya çalıştı: "Buyurun, santral." Karşıdaki ses ise neşeli ve rahattı: "Az önce indim, yatakhaneye geçer geçmez seni aradım. Madem sabahçısın, öğleden sonra dışarı çıkıp balık köftesi yiyelim."

Hava o kadar sıcaktı ki insanın gönül hanesi bile susuzluktan çatlıyordu. Genç kadın aynı donuk sesle sordu: "Bay Murong, nereye bağlanmak istemiştiniz?"

Hattın diğer ucu bir anda sessizliğe gömüldü; kulaklıktan sadece adamın gittikçe hızlanan nefesi duyuluyordu. "Seni kasten kandırmadım," dedi usulca.

Kadının sesi ise ölü bir deniz kadar durgundu: "Bağlanmayacaksanız lütfen hattı kapatın."

"Gerçekten kasten yapmadım," diye yineledi adam.

Kadın elini uzattı; hızlı ve kesin bir hareketle fişi çekip bağlantıyı kesti.

Öğleden sonra yaprak kımıldamıyordu; hava insanı boğacak kadar basıktı. Çamaşırhanede tek başına çamaşır yıkıyordu. Alnındaki terler

damla damla süzülürken hırsla giysileri çitiliyor, hıncını alamayıp çarşafları da suya basıyordu; kan ter içinde kalana dek durmadı. Ardından su getirip hasır yatağını silmeye başladı. Hava o kadar sıcaktı ki kovanın içindeki su bile ılımıştı; havluyu gevşekçe sıkıp hasırın her bir lifini büyük bir dikkatle ovuyordu, sanki bunu yaparak geçmişin izlerini de silebilecekmiş gibi... İşlerini bitirdiğinde havluyu bir kenara fırlattı ve öylece oturup boşluğa daldı.

Akşamüzeri su doldurmak için su odasına doğru ağır adımlarla yürüyordu. Adam, ileride bir delonix ağacının altında dikilmiş, öylece onu izliyordu. Kadın bir anda kendine gelmiş gibi adımlarını hızlandırdı ve göz ucuyla bile bakmadan yanından geçip gitmeye yeltendi.

Adam beklendiği üzere peşinden koştu: "Ye Qinwei, dinle beni."

Kadın dudaklarını sımsıkı kenetlemiş, yürüyüşünü daha da sertleştirmişti; fakat adamın bacakları uzun, adımları çevikti. Birkaç hamlede yanına yetişti: "Ye Qinwei, tüm öğleden sonrayı burada, senin çıkmanı bekleyerek geçirdim. Sırf seninle yüz yüze konuşabilmek için... Bu yaptığın haksızlık."

Kadın sonunda ağzını açtı, sesi iğneleyiciydi: "Haksızlık mı? Ben kime haksızlık etmişim? Asıl haksızlığı yapan kim? Sen beni ne sanıyorsun; beni parmağında oynatmak, kandırmak bu kadar eğlenceli miydi?"

Adam telaşla araya girdi: "Özür dilerim, gerçekten... Söylememek gibi bir niyetim yoktu, sadece korktum. Kim olduğumu öğrendiğin an arkana bakmadan kaçıp gideceğinden korktum." Kadın hala oralı olmayınca adam

dişlerini sıktı. "Sırf ailem yüzünden beni 'istenmeyen kişi' ilan edemezsin, bu adalet değil... Ailemi ben seçmedim ki."

Aile mi? Kadın duraksadı. Ha... Ne kadar da şaşaalı bir ailesi vardı. Haklıydı; kim olduğunu bildiği an onu hayatından tamamen sileceğini biliyordu. Adamın yüzündeki o büyük endişe, insanın kalbindeki katılığı yumuşatacak cinstendi. Genç kadın derin bir iç çekti: "Haklısın. Çünkü biz aslında bambaşka dünyaların insanlarıyız; bu yüzden seninle arama mesafe koymak zorundayım."

Adamın gözleri yaşarır gibi oldu: "Bu kadar gaddar olma. Ailem başka, ben başkayım."

Kadın sakince devam etti: "Bay Murong, siz böyle diyebilirsiniz ama ben sadece sıradan bir insanım. Sizin dünyanıza adım atmak istemiyorum, lütfen siz de benim dünyama girmeyin."

"Ailemi bir kenara bırakırsan, ben de sadece sıradan bir adamım," dedi adam. Genç kadının gözlerinin içine tutkuyla bakarak tane tane konuştu: "Seni seviyorum. İşte bu yüzden, kimliğimi öğrenince benden kaçmandan korktum."

Bu kadar cüretkar ve net bir itiraf karşısında kadının kulaklarında bir uğultu koptu; sanki tüm dünya o an yerinden oynamıştı. Batan güneş hala bir ateş gibi yakıcıydı ama adamın bakışları güneşten bile daha hararetliydi. Kadının içinde küçük bir alev harlanmaya başladı; bu öyle bir histi ki içinde biraz sızı, biraz acı, biraz hüzün ve şaşkınlık barındırıyordu. Ama en çok da... Zayıf ama göz ardı edilemez bir sevinç vardı. Paniğe kapılmaya başladı.

Adam, sanki üzerine gelen dev dalgalara göğüs geren bir kaya gibi sarsılmaz bir kararlılıkla orada duruyordu. Kadının kolunu kavradı: "Ye Qinwei, seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Sen de benden nefret etmiyorsun, değil mi?"

Kadının içindeki bir ses "Sakın inanma ona!" diye fısıldıyordu. "İnanma!" Fakat adamın bakışları o kadar odaklanmıştı ki, artık ona bakmaya cesaret edemiyordu. Alçak ama net bir sesle konuştu: "Evet, senden nefret etmiyorum ama senin bu 'sevgini' de taşıyamam. Aramızdaki uçurum çok derin. Sen soylu bir aileden geliyorsun, bense en sıradanından biriyim."

Adam onu bırakmıyordu: "Böyle mantıksız davranamazsın. Beni aslı astarı olmayan bir suçla ölüme mahkum edemezsin."

Kadın başını iki yana salladı: "Aslı astarı olmayan bir şey değil bu. Sen de biliyorsun ki bizim bir geleceğimiz olamaz."

"Neden olmasın? Hala bana inanmıyorsun," dedi adam. "Yemin edebilirim, eğer seni gerçekten sevmiyorsam gökyüzünden düşeyim de kemiklerim un ufak olsun."

Kadının yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz kesildi: "Yemin etmeni istemiyorum, sakın böyle konuşma."

Adam umutla ona baktı: "O halde bana inanıyorsun, değil mi? Bana bir şans vereceksin, öyle değil mi?"

Kadın alt dudağını ısırdı: "Şans yok... Bizim için hiçbir şans yok."

"Benden ne istiyorsun?" dedi adam çaresizce. "Ne istiyorsan söyle, yapmaya hazırım."

Kadın ona baktı ve "Sadece gitmeni istiyorum," dedi. "Bir daha beni arayıp sorma."

Adam hafifçe iç çekerek, "Bu kadar zalim olabileceğini düşünmemiştim," dedi. Elini yavaşça çekti, bir adım geri gitti. Gözlerindeki o keder, bakılacak gibi değildi. Sesi acı ve buruktu: "Madem bana küçücük bir ihtimal bile vermeyeceksin, o zaman isteğine saygı duyuyorum. Bir daha seni rahatsız etmeyeceğim, gidebilirsin."

Kadın su bidonunu kavradığı gibi hızla uzaklaştı; sanki yavaşlarsa geri dönüp ona bakmaktan korkuyordu.

Batı ufkundaki altın rengi bulutlar yavaş yavaş morarmaya başlamış, güneş deniz seviyesine yaklaşmıştı; ama hava hala öyle sıcaktı ki, insan sıcaktan ağlamak istiyordu.

Gece nem ve sıcaklık daha da çekilmez bir hal aldı. Yatağında bir o yana bir bu yana dönüyor, bir türlü uyuyamıyordu. Karşı yataktaki Jiayi de uyanıktı, fısıldadı: "Bu hava da ne böyle, lanet olasıca." Qinwei bir "Hı-hı" demekle yetindi. Pencereden dışarı bakınca uzakta bir beyazlık gördü: "Bu gece uçuş mu var?" Jiayi, "Öyle görünüyor, pistin tüm ışıkları yanıyor," dedi. Tam o sırada içeri serin bir rüzgar süzüldü. Jiayi yataktan doğruldu:

"Ah, bu rüzgar ilaç gibi geldi." Birkaç dakika içinde rüzgar şiddetlendi, pencereleri sarsmaya başladı. Zheng Shuyuan da uyumamıştı; kalkıp pencerenin mandallarını taktı ve önünde durup, "Sonunda serinledik," dedi. Gökyüzünde derinden bir gök gürültüsü duyuldu, ardından şimşek öyle bir çaktı ki sanki hemen kulaklarının dibinde patlamıştı; yer gök sarsıldı. Jiayi, "Yağmur geliyor, hem de ne fırtına," dedi. Daha sözünü bitirmeden güm diye bir ses geldi; rüzgar kapıyı çarparak kapatmıştı. Yağmur önce tek tük damlamaya başladı, ardından fırtınayla birleşen bir sağanak her yeri esir aldı. Ye Qinwei telaşla pencereleri kapatmaya çalışırken acı acı çalan alarm sesini duydu. Başını çevirip Jiayi'ye baktı. Zheng Shuyuan'ın yüzü bembeyazdı: "Eyvah, uçaklar fırtınaya yakalandı, iniş yapamayacaklar."

Qinwei'nin yüreği nedensizce sıkıştı. "Bu gece hangi filo uçuyordu?" diye sordu. Jiayi, "Shuyuan'ın haline bakarsan dördüncü filo olduğunu anlarsın," dedi. Shuyuan'ın sevgilisi dördüncü filodaydı.

Yu Anli de gürültüye uyanmıştı, uykulu gözlerle, "Merak etmeyin," dedi. "Dördüncü filoda 5579 varken, kule canını dişine takar yine de o filoyu sağ salim indirir." Ye Qinwei'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu; o içindeki huzursuzluk bir anda ete kemiğe bürünmüştü. Zheng Shuyuan endişe içindeydi: "Bu havada kule bile çaresiz kalır."

Ye Qinwei yatağına uzandı ama gözlerini kapatması imkansızdı. Adamın yemini yankılandı zihninde; "Gökyüzünden düşeyim de kemiklerim un ufak olsun," deyişi kulaklarında çınlıyordu. O an içinde uyanan o belli belirsiz korku, şimdi uykularını kaçıran dev bir huzursuzluğa dönüşmüştü. Hayır, böyle söylemesini istemiyordu, böyle bir yemin etmesini ve bu yeminin tutmasını asla istemiyordu... Onu gerçekten sevmiyor olsa bile, yeter ki başına bir şey gelmesindi. Sağ salim dönmesini,

iyi olmasını istiyordu... Bir anda o can yakıcı gerçeği fark etti: Onu seviyordu. Gülüşünü, "Ye Qinwei, seni seviyorum," diyen o berrak sesini seviyordu. Ellerini gözlerine kapattı; hayır, bu olamazdı, her ne olursa olsun olmamalıydı... Onun dünyası, kendisinin asla giremeyeceği bir yerdi; onun oraya girmeye mecali de, imkanı da yoktu.

Zheng Shuyuan sürekli yataktan doğrulup dışarıyı dinliyor, uçak motoru sesini duymaya çalışıyordu. Sonunda o sesi duyunca sakinleşip uzandı. Qinwei de fırtınanın içinden gelen o hayali sesleri, uzaktan yakına doğru gürleyen o motor gürültülerini yakalamaya çalışıyordu. Bir... iki... üç... dört... İçinden sessizce sayıyordu... Shuyuan derin bir nefes alınca, o da kendi içinde sessiz bir "oh" çekti. Tüm filo inmişti. Adam dönmüştü, sağ salim dönmüştü.

【 DÖRT 】

Nöbeti bittiğinde yemeğe gitti; yemekhanede yine yapayalnızdı. Zihni dalgınca o günkü hadiseye kaymışken, tam o anda önünde uzun boylu bir silüet beliriverdi. Başını kaldırdığında gelenin gerçekten o olduğunu gördü. Dermansızca içini çekti, kaçıp gitmek istedi. Adam ona bakıyordu; bakışlarında yalnızca keder vardı: "Özür dilerim, verdiğim sözü tutamadım ama ayaklarıma söz geçiremiyorum; farkında bile olmadan beni yine senin karşına getirdiler."

Genç kadın ne diyeceğini bilemedi. Adam devam etti: "Gerçekten kararlıydım, seni unutmaya azmetmiştim ama yapamıyorum. Qinwei, neden böyle? Bana büyü yapmış olmalısın, elimden gelmiyor."

Kadın daha fazla dinlemek istemedi, yerinden fırlayarak, "Gitmem lazım," dedi.

Adam sessizce ona baktı, sesi alçak ve acı doluydu: "Dün gece fırtınaya yakalandık. O an sadece şunu düşündüm; eğer kader bizim birlikte olmamıza izin vermeyecekse, o zaman geri dönmeyeyim... Ancak bu şekilde senden kopabilirim." Gözlerini dikmiş, keskin bakışlarla ona bakıyordu. "Ama sözümü geri alıyorum, senden ayrılamam; çünkü bu yapabileceğim bir şey değil. Sen benden gerçekten nefret etmediğin sürece asla gitmeyeceğim. Hiçbir şey bizi ayıramaz; ne ailem ne de başkalarının dedikodusu. Ye Qinwei, seni seviyorum. Bana bir şans ver, sana inanmanı sağlayacağım."

Yemekhane, pencerenin dışındaki palmiye ağaçlarının hışırtısı

duyulacak kadar sessizdi. Kadının dili tutulmuştu, tek kelime edemiyordu. Adamın bakışları bir alev gibiydi; önüne çıkan her şeyi yakıp yıkarak doğrudan kalbine süzülüyordu. Gözlerini ondan ayırmadan baskı yapmaya devam etti: "Bana tek bir kelime et... De ki benden gerçekten nefret ediyorsun, hemen arkamı dönüp giderim. Hayır, öyle söylesen bile gitmem; beni sevmen için çabalarım, sonuna kadar çabalarım."

Kadının artık direnci kalmamıştı. Onun gözlerini, kendisini yutmak üzere olan bir deniz gibi hissediyordu; iradesi dışında bu denize gömülüyordu. Kendi sesini, cılız bir fısıltı gibi duydu: "Ben de seni seviyorum ama..."

Adam, müjdeli bir haber alan bir çocuk gibi büyük bir sevinçle kadının omuzlarını kavradı: "Aması yok, seni seviyorum, aması yok. Bu dünyada hiçbir 'ama' seni sevmeme engel olamaz; hiçbir şey, hiç kimse buna mani olamaz."

Öyle kararlı, öyle kesin konuşmuştu ki. Kadın gözlerini yumdu: "Senin kalbin sarsılmaz bir kaya, benimki ise ince bir saz olsun. Kaya yerinden oynamaz, saz ise ipek gibi kopmaz." Madem o her şeyi göze alıyordu, kadın da her şeyi göze alabilirdi; adamın dünyası dipsiz bir uçurum olsa bile tereddüt etmeden kendini bırakırdı.

Mutluluk öyle ani gelmişti ki, kadın bunun gerçekliğine inanamıyordu. Sık sık dışarıda küçük lokantalara gidiyorlar, sabahın köründe sahilde midye toplamaya sözleşiyorlar, akşamüstü çocuklar gibi el ele kumsalda yürüyorlardı...

Gün batımı öyle yuvarlak, gökyüzündeki kızıllık öyle muazzamdı ki

sanki gök kubbe ipek bir kumaş, batan güneş ise o kumaşın üzerine işlenmiş bir çiçekti; kadın ömründe hiç bu kadar güzel bir gün batımı görmemişti. Adam, kadının beline sarılmış, başını omzuna yaslamasına izin vermiş, karanlığın yavaş yavaş çöküşünü izliyorlardı. Deniz ile gökyüzü arasında insan ne kadar da küçüktü; ikisi iki kum tanesi kadar ufaktılar. Adam, "Seninle iki kum tanesi olmayı, bu sahilde bir ömür ayrılmamayı dilerdim," dedi. Kadın hafifçe gülümsedi: "Aptalca bir laf, bir dalga gelse ayrılırız." Adamın eli sıkılaştı: "Hayır, dalga beni sürükleyip götürse bile, bir sonraki dalga beni yine sana getirir."

Doğuda, gökyüzündeki yıldızlar birer birer netleşmeye başladı. Adam, "Bu hafta bir kez eve gideceğim," dedi. "Anneme bizden bahsetmek istiyorum; babamın önünde bize siper olmanın bir yolunu mutlaka bulacaktır. Qinwei, annem dünyanın en anlayışlı annesidir, seni mutlaka sevecektir."

Kadın parıldayan yıldızlara bakarken dalgınca sordu: "Öyle mi?"

"Elbette," dedi adam. "Benim sevdiğim birini annem de mutlaka sevecektir. Annem razı olduktan sonra babamı ikna etmek kolay."

Gece gökyüzü mürekkep gibi koyu bir maviye bürünmüş, yıldızlar ışıl ışıl parlıyor, dalgalar nazikçe sahili dövüyordu. Adam kadının elini tutmuştu; kumsal öyle yumuşaktı ki kadın sanki bulutların üzerinde yürüyor gibi hissediyordu.

Adam gittikten sonra günler, sonu gelmez bir bekleyişe dönüştü; akrep ve yelkovan sanki yerinden kıpırdamıyordu. Nihayet adam aradı, sesi sevinç doluydu: "Qinwei, annem biraz gönülsüz olsa da seçimi bana

bıraktığını söyledi."

Mutluluk bu kadar kolay mı gelmişti? Kadının yüreği ferahladı, sadece tembihledi: "Benim yüzümden ailenle aranı bozma." Adam neşeyle güldü: "Nasıl olur? Annem karşı çıksa da kararlılığımı görünce bana uydu." Dünyadaki tüm anneler böyleydi herhalde. Kadın tatlı tatlı gülümsedi: "Sen huzurla tatilini yap, dönmeni bekliyorum."

Adam "Hı-hı," dedi. "Annem birkaç gün daha kalmamı istedi, sanırım onunla biraz daha vakit geçirmeliyim. Eğer sıcaklardan iştahın kesilirse dışarıda ye." Kadın, "Biliyorum, sen merak etme," dedi. Adam alçak sesle, "Yine de içim pek rahat değil," dedi. "Ben yanında yokken başkasına gönlünü kaptırmazsın değil mi?"

Tanrım! Kadın hafifçe ünledi: "Hadi oradan be deli! Seni sevmek zaten yeterince dertli, başka birine aşık olacak mecalim mi kaldı?"

Adam kıkır kıkır gülmeye başladı. Kadın aniden hattın diğer ucundaki santral memurunun her şeyi duyabileceğini hatırladı; yüzü bir anda cayır cayır yandı: "Daha fazla konuşmayacağım seninle, hoşça kal."

Adam, "Beş gün sonra görüşürüz," dedi. Bir an duraksadı ve ekledi: "Şu andan itibaren geri sayım başlıyor, daha yüz yirmi saat var; ne kadar da uzun."

Evet, yüz yirmi saat gerçekten çok uzundu. Ama yüz yirmi saat sonra onu yeniden görebilecekti, değil mi? Kadının dudakları kıvrıldı... Sadece yüz yirmi saatçik.

Yüz yirmi saat demek kolaydı ama geçmek bilmiyordu; güneşin gölgesinin santim santim ilerleyişini izliyor, sabahtan akşama kadar geçen süre dünyanın en uzun süreci haline geliyordu. Neyse ki adam her gün arıyordu; fakat konuşurken zaman öyle hızlı akıyordu ki, daha birkaç kelime etmeden yarım saat geçip gidiyordu.

【 BEŞ 】

Sadece son bir gün kalmıştı. Sabahın erken saatlerinde adam aradı: "Öğlen yola çıkıyorum, akşam yemeğini birlikte yiyebiliriz." Kadın, "Jiayi hastalandı, onunla nöbetleri değiştik, öğleden sonra görevdeyim," dedi. Adam, "Sorun değil, seni beklerim," diye yanıtladı.

Jiayi çok kötü şifayı kapmıştı, ateşi bir türlü düşmüyor, canı hiçbir şey istemiyordu: "Şöyle taze bir ananas olsa ne güzel olurdu." Kadın gülümseyerek, "Lafı dolandırma, gider alırım," dedi. Jiayi dilini çıkarıp, "Çok makbule geçer," dedi. Kadın, "Bu halde bile boğazını düşünüyorsun ya, tam bir obursun," diye takıldı. Jiayi, "Hasta olduğum için pervasızca isteklerde bulunma hakkım var," dedi.

Kadın ananasları ıslatmak için tuzlu su hazırladı: "Burada dursun, dönünce ananasları içine yatırırız."

Kapta duran kaynamış suyun buharı yavaş yavaş tütüyordu. Jiayi ateşler içinde uykuya daldı; uyandığında ateşi biraz düşmüştü, suyun çoktan soğuduğunu gördü ama Qinwei hâlâ dönmemişti. İçine bir kurt düştü, elini yüzünü yıkayıp dışarı çıktı; uzaktan yan odadaki Fang Yawen'in nefes nefese koşarak geldiğini gördü: "Jiayi, çabuk! Sizin odadaki Qinwei kasabada araba kazası geçirdi!"

Jiayi olduğu yerde donup kaldı. Güneş bembeyaz parlıyor, iğne gibi gözlerini acıtıyordu.

Murong Qingyu hastaneye vardığında, bir grup kız koridorda gözyaşı

döküyordu. Jiayi onu görünce bir adım geri çekildi, dudakları titriyor ama tek kelime edemiyordu. Adam boş gözlerle ona baktı: "Qinwei'ye bir şey olmadı, o iyi, değil mi?" Bir kez daha sordu: "O iyi, değil mi?"

Jiayi cevap vermeye cesaret edemedi, başını öne eğdi. Adam birkaç adım sendeledi, sırtı duvara çarptı; o duvar soğuktu, soğuğu ta kalbinin derinliklerine kadar işledi ve geriye sadece uyuşmuş bir his bıraktı. Duyuları körelmiş gibiydi, acıyı bile hissetmiyordu. Derin bir nefes aldı ama göğsüne saplanan sadece kalbinin spazmıydı. İnanmak istemiyordu, inanmıyordu, asla inanmayacaktı.

Üsten izin istedi ve talebi kabul edildi. Eve gidip kalmaya başladı. Murong Hanım oğlunun halini görünce içi parçalandı, teselli etmeye çalıştı: "Qingyu, böyle bir şey olduğu için ben de senin adına çok üzgünüm ama olan oldu, kendini bu kadar yıpratma. Daha çok gençsin, dünyada daha ne güzel kızlar var."

Adam duymamış gibiydi, alçak sesle: "Anne, sendin," dedi.

Murong Hanım şaşkınlıkla sordu: "Ben mi?"

Adam başını kaldırdı, bakışları buz gibi soğuktu: "Anne, biliyorum, sendin."

Murong Hanım, "Çocuk, ne saçmalıyorsun sen? Ben ne yapmışım?" dedi.

Adam, "Çoktan anlamalıydım," dedi. "Bu kadar kolay olmayacağını,

senin bu kadar çabuk razı gelmeyeceğini... Tabii, bizi ayırmak için daha iyi bir yolun yoksa."

Murong Hanım, "Sen iyice delirdin," dedi. "Nasıl böyle konuşursun? Ye Hanım'ın ölümüne ben mi sebep oldum yani? O bir trafik kazasıydı."

Adamın gözlerinde sadece ölü bir sessizlik kalmıştı: "Trafik kazası mı? Sen ufacık bir işaret versen, her türlü trafik kazası her an gerçekleşebilir."

Murong Hanım, "Evladım, annenle nasıl böyle konuşursun? Hiçbir kanıtın yokken annenden nasıl şüphe duyarsın?" diye çıkıştı.

Adamın sesi perişandı: "Anne, beni sevmenin yolu bu mu sanıyorsun?"

"Anne" derken sesi öyle acı doluydu ki. Murong Hanım, "Sen anneni ne sanıyorsun? Saçma sapan düşünceleri bırak artık. Ye Hanım için ben de üzgünüm, ben senin mutlu olmanı istiyorum," dedi.

Mutluluk mu? Onun mutluluğu çoktan toprağa gömülmüştü, sonsuza dek yok olmuştu.

İzni bitince üsse geri döndü. Murong Hanım'ın içi rahat etmedi, üssü arayıp, "Bizim oğlana göz kulak olun," diye tembihledi. Karşıdaki ses "Emredersiniz efendim," dedi. "Müsterih olun, psikolojik testleri stabil çıkmazsa uçmasına izin vermeyiz. Bu seferki sonuçlar oldukça iyi çıktı."

Murong Hanım, "Güzel," dedi. "Bırakın uçsun, uçsun ki kafasındaki saçma düşüncelerden uzaklaşsın."

【 ALTI 】

He Xuan'an balık tutmaya pek meraklı bir adamdı; evi de bu yüzden Biyun Gölü'nün kıyısındaydı. O gün göl kenarında oltasını atmış beklerken, gölün masmavi suları etraftaki sarp dağları karanlık bir ayna gibi yansıtıyor, tek bir dalga dahi kıpırdamıyordu. Gözlerini ayırmadan şamandırayı izlerken arkasından hızlı ayak sesleri duydu. Geriye dönüp baktığında sekreterinin nefes nefese merdivenlerden indiğini gördü: "Yavaş söyle, balıklarımı kaçıracaksın." Sekreteri sesini düzeltmeye çalışarak, "Komutan An aradı, bir uçağın kaybolduğunu söyledi," dedi. Bir uçağın kaybolması düşmesi demekti; bu büyük bir olaydı ama haberin bu kanalla gelmesi, He Xuan'an'a meselenin vahametini hemen hissettirdi. İçine bir ağırlık çöktü, oltayı bir kenara fırlatıp sordu: "Komutan An bizzat mı aradı? Hangi üs olduğunu söyledi mi?" Sekreter, "Yuhai," dedi.

Meseleyi az çok tahmin etmiş olsa da hâlâ bir umut kırıntısı taşıyordu; Yuhai üssü adını duyunca o son umut da yok olup gitti. Hızlı adımlarla merdivenleri tırmandı, telefon görüşmesini bitirdikten sonra uzun süre olduğu yerde çakılı kaldı. Sekreteri endişelenerek, "Müdür He," diye seslendi. Adam başını kaldırdı, sesi kısılmıştı: "Arabayı hazırlayın, Shuangqiao'ya gidiyorum."

Öğleden sonra Shuangqiao Malikanesi derin bir gölge ve sessizlik içindeydi. Doğu tarafındaki küçük oturma odasına geçti, duvar saatine baktı. Yaver onu karşıladı, gülümseyerek: "Efendim, bizzat mı geldiniz?" diye sordu.

He Xuan'an, "Beyefendi öğle uykusundadır herhalde?" dedi.

Yaver, "Evet, bilirsiniz, bu saatlerde mutlaka biraz dinlenirler. Acil bir durum mu var? Uyandırayım mı?" diye sordu. He Xuan'an gibi yüksek mevkideki birinin davetsiz gelmesi hayra alamet değildi, bu yüzden yaver Murong Feng'i uyandırmaya niyetlendi. He Xuan'an bir an düşündü: "Hayır, bırak uyusun, burada biraz beklerim."

Yaver "Emredersiniz," diyerek ona çay ikram etti. Etrafta derin bir sessizlik vardı; duvar saatinin yelkovanının tıkırtısı açıkça duyuluyordu. Eski bir bina olduğu için salonlar geniş ve yüksekti; öğleden sonra olmasına rağmen içerisi loştu. Yanındaki masanın üzerinde, muhtemelen Murong Hanım'ın kendi elleriyle hazırladığı batı tarzı bir çiçek aranjmanı duruyordu; kokusu hafif hafif etrafa yayılıyordu. He Xuan'an orada oturmuş, pencere parmaklıklarının yerdeki işlemeli gölgelerinin yavaş yavaş halının derinliklerine doğru kayışını izliyordu.

Ek Bölüm: Nafile Bir Ah

Yağmur bütün gece yağdı; şafak söküp gün ağarırken nihayet dindi ama biriken sular hâlâ saçaklardan süzülüyor, şıp şıp damlıyordu.

Uyandığında zihni bulanık, gözleri yanıyor, kemikleri sızlıyordu. Başı demir kadar ağırdı; sanki cehennemden yeryüzüne yeni dönmüş de ruhu henüz bedenine tam yerleşememiş gibiydi. Güçlükle kendini toparlayıp perdeleri açtı. Pencerenin ardında, üzerlerinden suların süzüldüğü yemyeşil, devasa muz yaprakları uzanıyordu. Yapraklarda biriken yağmur suları "şırr" diye bir sesle toprağa boşalıyordu. Yaprakların kuytusunda, parlak tüylü küçük bir kuş "cik" diye bir ses çıkarıp hibiskus çalılarının arasında gözden kayboldu. Doğunun hafif morarmış ufkundan bir sabah güneşi sızıyordu; bugün, şaşırtıcı bir şekilde hava güneşli olacaktı.

Kapının dışındaki hizmetçi içerideki hareketliliği duymuş olmalı ki, alçak sesle kapıyı tıklatıp ihtiyatla seslendi: "Hanımefendi?"

Beyaz ipek geceliğinin geniş kolları sabahın serin rüzgârında dalgalanıyor, yerlere kadar uzanan etekleri abanoz gibi parlayan zeminde hışırtıyla sürükleniyordu. Kadın, bezgin bir tavırla düşündü: "Bu güzelliğin ne faydası var ki?" Tıpkı pencerenin dışındaki gün doğumu gibi... Wuchi'nin o bitmek bilmeyen yağmurlu mevsiminde bu güneş ancak bir anlık bir teselliydi; belki iki saat sonra gök yeniden delinecek ve yağmur uğultuyla yağmaya devam edecekti.

Hayat da bu yağmurlu mevsim gibiydi; uzun ve umutsuz.

Arkasını bile dönmeden, kayıtsızca emretti: "Gir."

Ne olursa olsun, yeni bir gün başlıyordu işte. Ne kadar da gülünç.

İki hizmetçi büyük bir beceriyle onun elini yüzünü yıkamasına yardım etti. Kısa süre sonra kuaförü gelip saçlarını taradı, bir başkası ise makyajıyla ilgilendi. İki saatlik hummalı bir hazırlığın ardından aynadaki kadın ışıl ışıl, göz alıcı ve büyüleyici görünüyordu. Kendi bile aynadaki aksinde kusur bulamıyordu.

Üzerine gümüş kırmızısı, mürekkep damlası desenli bir çipao giyip ağır adımlarla aşağı indi. Yaverlik dairesinden Zhang Dejun orada bekliyordu; kadını görünce büyük bir hürmetle selam verdi: "Günaydın Hanımefendi." Kadın belli belirsiz bir karşılık verdi. Tam o sırada sehpanın üzerinde öylece bırakılmış gümüş bir çakmak gördü. Kalbi aniden hızla çarpmaya başladı, sormadan edemedi: "Geldi mi?"

Bunca zamandır ona ne adıyla hitap edebilmiş ne unvanını kullanmak istemiş ne de eski dostları gibi "Üçüncü Beyefendi" diyebilmişti. Yaverlik dairesindekiler onun bu öznesiz, hitapsız konuşma tarzına alışıktı. Zhang Dejun, yine o resmi ve ölçülü tonuyla cevap verdi: "Evet, Efendimiz bu sabah kıyafetlerini değiştirmek için uğradı, sonra hemen Liangguan'a geçti."

Kadının dudakları büküldü: "Bu da ne demek oluyor? Bir ayın çoğunu Wuchi yerine Liangguan'da geçiriyor."

Zhang Dejun sessiz kaldı. Kadının sabah huysuzluklarını, her gün mutlaka bir şeye parlayacağını biliyordu. Zamanla nöbetçi yaverler, duymamazlıktan gelme konusunda ustalaşmışlardı. Kadın çakmağı eline aldı; metal soğuk ve kaygandı. Adamın parmak uçlarından tek bir sıcaklık kırıntısı bile kalmamıştı. Onun parmak uçları zaten ne zaman sıcak olmuştu ki? Hep soğuktu; kazara ona dokunacak olsa, sanki dünyanın en iğrenç şeyine temas etmiş gibi elini sabırsızca iter, arkasını dönerdi. Sonraları o nefret dolu bakışları bile göremez olmuştu; adam ona daima uzak, puslu bir gölge bırakıyordu artık.

Gecenin yarısı uykusundan uyanıp el yordamıyla aşağı inerdi. Koridorun soğuk ışıkları, duvardaki sayısız abanoz çerçeve, aile fotoğrafları, büyüklerin portreleri... Bir zamanlar o kalabalık ve neşeli toplantılardan kalma karelerin arasında onun da fotoğrafları vardı. Henüz çok gençti, gülerken kaşları hafifçe kalkmış, anne ve babasının arkasında bekliyordu. Kadın yüzünü yavaşça o cama yaslardı; camın soğukluğu tenine işlerdi. Cam ile yüzü arasında, sanki sayısız küçük böcek kıvranıyormuş gibi, sicim gibi yaşlar süzülürdü...

Çakmağın üzerindeki küçük pırlanta parçaları avucuna batıp canını yaktı. Aniden elini savurup çakmağı fırlattı. Çakmak bir vazoya çarpıp "vınn" diye bir ses çıkardı. Vazo sadece hafifçe sarsıldı, birileri hemen koşup vazoyu tuttu. Kadın soğuk bir gülüşle sordu: "Bugün yine Liangguan'a neden gitti? Gerçekten merak ediyorum, Liangguan'da onu bu kadar büyüleyen ne var?"

Zhang Dejun, tavrını bozmadan cevap verdi: "Efendimiz bugün Liangguan'a resmi görev için gitti. Diğer detaylar hakkında bilgimiz yok."

"Siz mi?" Kadın alayla güldü. "Siz ne bilebilirsiniz ki? Bilseniz de ağzınızdan tek kelime kaçırmazsınız. Beni kandırabileceğinizi sanmayın. Devam edin, beni böyle karanlıkta bırakın; ben burada kahrımdan ölürsem birileri ancak o zaman bayram eder!"

Zhang Dejun tek kelime etmedi. Kadın nefes nefese kalmıştı; zarafetini, o doğuştan sahip çıkması gereken vakarını, şu dışarıya karşı sergilediği parıltılı maskesini kaybettiğinin farkındaydı. Evliliklerinin ilk gününde, Shuangqiao Köşkü'nde Bayan Murong'un öğütlerini dinlemişti. O kayınvalideye karşı içinde sonsuz bir çekince ve korku besliyordu. Bayan Murong dışarıdan bakıldığında son derece nazik ve cana yakın görünse de, kahve fincanını tutarken dudaklarında donmuş o gülümsemeyle şöyle demişti: "İnsanlar bizim ailemize gelin gelmenin ne kadar zor olduğundan bahseder durur. Aslında hiç de zor değildir; yeter ki 'vakar' kelimesini aklından çıkarma."

Kadın biraz mahcup bir tavırla, "Öğütlerinize muhtacım anneciğim," demişti.

Bayan Murong hafifçe gülümsemişti: "Benim öğüdüme ne hacet? Büyükbaban Meng Xiang, saygınlığıyla bilinen bir liderdi. Rahmetli beyim sağlığında sık sık Meng Bey'in dürüstlüğünden ve doğruluğundan övgüyle bahseder, onun gibi bir dostun nadir bulunacağını söylerdi. Bizim oğlanın huyu serttir, seninle evlenince içim biraz olsun ferahladı. Diğer meselelere gelince... Sen akıllı bir kızsın, ne yapman gerektiğini bilirsin."

O an kadın kıpkırmızı kesilmiş, ne diyeceğini bilemeyip ayağa kalkmıştı. Akrabalar arasında, Bayan Murong'un ona karşı mesafeli olduğu, onu pek sevmediği dedikoduları yayılmıştı. Kayınvalidesinin

gözüne girmek için elinden geleni yapmıştı ama yaşlı kadın ona karşı hep nazik fakat soğuk davranmıştı. Başkalarının yanında sadece asgari nezaket kurallarını koruyordu.

Bunca yıldır tek işlevi, başkalarının önünde bir süs eşyası olmaktı. Tıpkı o Fransız tarzı mobilyalar, sehpanın üzerindeki zarif Batı usulü çiçek aranjmanları, mor abanoz raftaki antika porselen vazo veya duvarda asılı duran o meşhur tablo gibi... Bu ailenin kusursuz bir parçası, bir dekoruydu sadece.

İlk birkaç ay, günler bir rüya gibi puslu geçmişti. Kendini bir masal diyarında sanmıştı. Yatak odasındaki makyaj masasının çekmecelerini açtığında, her bölme mücevherlerle dolup taşıyordu. Sıradan ailelerin kasalarda, gizli bölmelerde sakladığı onlarca karatlık pırlanta kolyeler burada öylece ortalıkta duruyordu. Köklü bir aileden gelse de büyükbabası dürüstlüğüyle övünen, servet biriktirmemiş biriydi; bu yüzden bu ev ona Süleyman Peygamber'in hazine mağarası gibi gelmişti. Yeni bir takı alınacağı zaman, dünyanın en iyi mücevher şirketleri kataloglarını ayağına getirir, seçmesi için ona sunardı. Aile yadigârı nadide parçalar ise bambaşkaydı... O göz kamaştıran pırlantalar, kusursuz inciler, üzerinden su damlıyormuş gibi duran o yemyeşil yeşimler... Giyinme odası bir depodan daha büyüktü; kürkler, paltolar, gece elbiseleri, çipaolar kategorilere ayrılmıştı. Kıyafetlerinden sorumlu özel hizmetçiler vardı; bir şey giyeceği zaman arşivlere bakılır, hangi parçanın nerede olduğu ancak öyle bulunurdu.

Rüya gibi günlerdi... O zamanlar adam ona karşı en azından nazikti. Haftada bir-iki gece evde olurdu. Kadın bazen gece yarısı uyandığında, onu balkonda birbiri ardına sigara yakarken, dalgın dalgın düşüncelere dalmış

halde görürdü. Öyle zayıf, öyle bitkin görünürdü ki, kadının içi sızlardı. İyi bir klasik eğitim almıştı; çocukken büyükbabasıyla kadim metinleri okumuştu. Eski bir şiirde şöyle bir dize vardı: "Dünkü gibi değil bu yıldızlar, peki kimin için bekler insan gece yarısı ayazda?"

Kimin için beklerdi o ayazda?

O kadının fotoğrafını görmüştü; dillere destan bir güzelliği vardı.

Akrabalar ve dostlar ne zaman laf açılsa hep bir ağızdan överlerdi: "Üçüncü Beyefendi'nin eşi... Ah, ne büyük bir afet, gerçek bir güzel."

Adam gecenin ayazında balkonlarda gezinirken, onu mu özlüyordu?

Peki, yaşayan bir kadın, bir ölüyle nasıl rekabet edebilirdi?

Mutlulukları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az ve kısaydı. Düğün gecesi büyük bir heyecan ve endişeyle beklemiş, saatler geçmişti. Konuklar dağıldığında adam sızana kadar sarhoş olmuştu; yaverleri onu odaya neredeyse kucaklayarak getirmişlerdi. Yaverlik dairesi başkanı Lei Shaogong mahcup görünüyordu: "Küçük Hanımefendi, kusura bakmayın lütfen. O misafirler Üçüncü Beyefendi'nin peşini bırakmadılar, onun da elinden bir şey gelmedi."

Onu hep askeri üniformasıyla görmeye alışıktı; şimdi ise sivil kıyafetleriyle o yumuşak yatağın içinde, küçük bir çocuk gibi huzurla uyuyordu. Lei Shaogong hafifçe eğilip selam vererek odadan çıktı. Odada sadece ikisi kalmıştı. Onun nefes alışlarını dinlerken kadın aniden kendini

güvende hissetti. Dünyanın imrendiği o şan ve şöhret artık önemsizdi; o an sadece ona aitti, gerçekten ona sahipti.

Ayakkabılarını çıkarırken adam nihayet uyandı. Aniden kadının üzerine atılıp ona öyle sıkı, öyle güçlü sarıldı ki, kadının nefesi kesildi. Adam durmadan aynı şeyi sayıklıyordu: "Susu, gitme ne olur, gitme. Susu, gitme."

Kadının gözlerinden sıcak yaşlar boşaldı, adamın boynuna damladı. Adamın tüm bedeni, hatta dudakları bile titriyordu. Kadın onun gibi birinin titreyebileceğini rüyasında görse inanmazdı. "Ağlama..." Adam sanki kızgın bir demire dokunmuş gibi ellerini hemen çekti ve panikle geriledi. "Senden uzak duracağım Susu, söz veriyorum, yeter ki ağlama, ben senden hep uzak duracağım."

Kadının gözyaşları sessizce akmaya devam etti. Nasıl bir kadındı bu? Onu bu kadar zor, bu kadar derin sevdiren; bu kadar mağrur bir adamı, sırf o ağlamasın diye uzaktan bakmaya razı edecek kadar küçülten o kadın kimdi?

Nasıl rekabet edebilirdi ki?

Üstelik bir de o çocuk vardı. Çocuğun yüzü olağanüstü güzeldi; herkes annesine benzediğini söylüyordu. Kadın da bunun farkındaydı, çünkü adam ne zaman kızını görse, yüzünde kederli bir ifadeyle bakışlarını kaçırırdı. Çocuğun dipsiz bir kuyu gibi kapkara gözleri vardı; öyle duru, öyle keskindi ki insan bakmaya çekinirdi. Belki de bu güzelliği ve annesiz büyümesi yüzünden büyükanne ve büyükbabası tarafından el bebek gül bebek büyütülmüş, ele avuca sığmaz, hırçın bir karakter edinmişti.

Kadın, Murong Bey henüz hayattayken yaverler arasında gizli bir söz dolaştığını duymuştu: "Ne gökten korkarız ne yerden; bir aralık sonundan korkarız, bir de Küçük Hanım konuşmazsa." Yaverlerin neden aralık sonundan korktuğunu bilmiyordu ama Murong Feng'in bu torununa olan aşırı düşkünlüğü herkesçe malumdu. Eğer küçük kız bir şeye darılır da kimseyle konuşmazsa, Shuangqiao Köşkü'nde hayat durur, bu durum bir numaralı mesele haline gelirdi. Herkes onun Murong ailesinin küçük prensesi, Murong Bey ve eşinin canı ciğeri olduğunu bilirdi. Murong Bey öldükten sonra, Bayan Murong yalnızlığını bu çocuğu eğiterek gidermeye çalışmıştı. Ancak Bayan Murong'u memnun etmek ne kadar zorsa, bu çocuğu memnun etmek ondan daha zordu. İlk karşılaştıklarında kızın gözlerinde sadece düşmanlık vardı: "Babamla evlenen kişi sen misin?"

Öyle hesap sorar bir hali vardı ki, kadın hiçbir sebep yokken suçluluk hissetti. Bu çocuğun üzerindeki o baskın otoritenin nereden geldiğini anlayamadan cevap verdi: "Evet."

Çocuk bir anlığına melekler kadar masum ve tatlı bir gülümseme sundu. Kadın bu güzellik karşısında büyülenmişti; daha önce hiç bu kadar güzel bir çocuk, bu kadar tatlı bir gülümseme görmemişti. Ancak o kiraz gibi dudaklardan dökülen kelimeler zehir gibiydi: "Boşuna hayal kurma. Babam seni sevmiyor, asla da sevmeyecek. O sadece annemi seviyor. Annem gitmiş olsa bile ruhu hep burada, tam burada!"

Her bir kelimesi tokat gibiydi. Kadının cevap vermesine fırsat vermeden arkasını dönüp küçümseyen bir tavırla uzaklaştı.

Kadın olduğu yerde donup kaldı. Evet, haklıydı; Ren Susu ölmüş olsa

da ruhu buradaydı, her an buradaydı; kadının çırpınışlarını soğuk gözlerle izliyordu. Adamla en yakın oldukları anlarda bile Ren Susu aralarına bir duvar gibi giriyordu. Kadın defalarca kâbuslarla uyanıyor, kan ter içinde kalıyor, kalbi küt küt atarken buz kesmiş elleriyle o devasa yatakta kendi kimsesizliğini hissediyordu. O neredeydi? Neredeydi?

Artık hiçbir şeyi umursamıyordu; saatin kaç olduğu umurunda değildi. Telefonu kapıp haykırırdı: "Onu bağlayın bana!" Operatörün sesi son derece saygılıydı: "Tabii Hanımefendi, nereyi aramıştınız?" Kadının sesi tizleşirdi: "O nerede? Onu bulmam lazım, hemen telefona gelsin! Nerede o? Nerede? Söyleyin bana, nerede?"

Neredeydi? Sahi, neredeydi?

Bir gece yarısı nihayet ona ulaşıldığında, adamın sesi uzak ve belirsiz geliyordu: "Bu saatte ne oldu?" Kadın ahizeye sarılıp hıçkırıklara boğuldu: "Korkuyorum, ne olur gel. Gelemez misin?"

Adam bir an sessiz kaldı. Kadın, sanki ona daha yakın olabilirmiş gibi ahizeyi kulağına iyice bastırdı. Hattın diğer ucundan adamın nefes alışlarını duyabiliyordu; öyle yakın ama bir o kadar uzaktı ki... Kadın tam ağlamaya başlayacakken "çıt" diye bir ses geldi; adam telefonu kapatmıştı.

Öyle gaddarcaydı ki, ona sadece "düt düt" diye çalan o boş tonu bırakmıştı. Solgun ay ışığı, kadının elinin üzerine vuruyor, tenini bembeyaz bir hayalet gibi gösteriyordu. Gece bir su gibi durgun ve sessizdi; bu sessizlik insanın içini ürpertiyordu. Kendi kalp atışlarını duyabiliyordu; güm, güm... Elini göğsüne koydu; orası sanki oyulmuştu, o boşluk insanı dehşete düşürüyordu. Hayır, artık korku bile hissetmiyordu; sadece mutlak

bir hiçlik ve umutsuzluk vardı.

Bazen adamın ona çok iyi davrandığı anlar da olurdu. Bir gün kütüphanede kitap ararken adam kapının önünden geçmiş, onu görünce hafifçe gülümsemişti. O yıl adam Genelkurmay Başkanı olmuştu; mevkisi yükseldikçe gülümsemesi daha da nadirleşmişti. Gün batımının son ışıkları pencereden süzülüyor, kitap rafları arasında gölgeler oluşturuyordu. Güldüğünde öyle yakışıklı oluyordu ki... Arkasındaki koridorun ışığı, onun o asil ve zarif silüetini aydınlatıyordu. Kadının kalbi yerinden çıkacak gibi oldu; rafa yaslandı, elindeki kitabı indirmeyi unutup çenesine dayadı. Adam kapı eşiğinde durmuş, şaşırtıcı bir yumuşaklıkla sordu: "Ne okuyorsun?"

Kadının sesi de ister istemez yumuşadı: "Taiping Guangji."

Adam "Oh," dedi ve öylece durdu. Bakışlarında tarif edilemez bir özlem ve derin bir sevgi vardı; karanlığın içinde yarı gizli duran kadına sanki büyülenmiş gibi bakıyordu. Uzun süre orada öylece durdu. Adam kımıldamadı, kadın da kımıldamadı. Bir süre sonra adam, "Gözlerini yorma," dedi.

Kadın hemen atıldı: "O zaman ışığı açayım."

Işığın düğmesi hemen elinin altındaydı. Düğmeye basar basmaz tavandaki sayısız lamba odayı gündüz gibi aydınlattı, her köşe apaçık ortaya çıktı. Kadın, adamın gözlerindeki o şeyin bir anda paramparça olduğunu açıkça gördü. İçini bir ürperti kapladı. Adam yine ondan fersah fersah uzaklaşmıştı; az önceki adamla şu anki adam tamamen farklıydı. Arkasını dönüp tek kelime etmeden çekip gitti.

İşte böyleydi; neyse neydi.

Zamanla kadın da boş verdi. Günler sıkıcı ve uzun gelmeye başlayınca mahjong masalarına sığındı. Hep kaybetse de sabaha kadar oynamak, şafak sökerken herkes bitkin bir halde dağılırken uykuya dalmak... Göz kapakları ağırlaştığında odasına gidip hemen uyuyabilmek ne büyük bir nimetti.

Böyle böyle ev kalabalıklaşmaya başladı. Tanıdık hanımlar sık sık gelip gider oldu. En iyi anlaştığı kişi Bayan Wu idi. Wu Paşa'nın ikinci eşiydi; hanımlar çevresindeki en genç kadındı, ondan bile bir yaş küçüktü. Bu yüzden iyi anlaşıyorlardı. Bayan Wu neşeli ve tatlı bir kadındı. Bir gün beraber çay içerken, uzandığı koltukta bileğindeki pırlanta bilezikle oynayarak, "Sen çok safsın," dedi.

Bayan Wu dışında kimse onunla bu tonda konuşamazdı. Murong Qingyi, İdari İşler Komitesi'nde sadece başkan yardımcısıydı ama kağıt üzerindeki başkan Shen Jiaping silik bir adamdı. Bir mesele olduğunda hemen kafasını sallar, hiçbir fikri olmadığını belli ederdi; bu yüzden ona "Sallabaş Shen" derlerdi. Zaten yaşlıydı ve karaciğer hastalığı yüzünden yılın yarısını hastanede geçirirdi. Murong Qingyi ise aynı zamanda İcra Kurulu Başkanı'ydı; yani asıl güç onun elindeydi. Herkes bu durumu biliyordu. Kadın arkasından dönen dedikoduları duymuştu; güya Murong Feng, oğlu Murong Qingyi'nin önünü açmak için o "Sallabaş Shen"i oraya oturtmuştu. Bu yüzden herkes ona "Küçük Hanımefendi" diyerek dalkavukluk yapıyordu. Adamın hatırına ona hürmet ediyorlardı. Ne kadar gülünç... İstese de istemese de her şey onun sayesindeydi.

Kadın gözlerini kaçırarak çayını yudumladı: "Saf olmasam ne

değişecek?"

Bayan Wu ona doğru eğildi: "Duyduğuma göre, önceki daha safmış ama tuhaf olan şu ki, herkes onu severmiş. Bana kalırsa o da rol yapıyormuş. Söylenenlere göre Üçüncü Beyefendi ona diş geçiremezmiş. Beyefendi boşanmak istemiş, mesele babasına kadar gitmiş ama Murong Feng 'olmaz' deyip oğlunu geri çevirmiş."

Siyah çayın tatlı aroması ağzında acı bir tat bıraktı: "Tabii ki boşanmasına izin vermezdi, nasıl verebilir ki?"

Bayan Wu, kadının sesindeki gerginliği fark edince hemen teselli etmeye çalıştı: "Boş ver, neyse ne, o zaten artık yok. Sen rahatına bak. Erkekler böyledir; gençken hovarda olurlar ama çocukları olunca birkaç yıla durulurlar." Aniden merakla sordu: "Hanımefendi çocukları çok severdi, o küçük kız Pan'er'i prensesler gibi el üstünde tutardı. Sen neden çocuk yapmıyorsun? Hem ev de şenlenir."

Çocuk mu? Nasıl çocuk yapabilirdi ki? Gayriihtiyari sağ şakağına dokundu; saçındaki mercan tokadan sarkan ince kırmızı püsküller, yanan yüzüne değdiğinde soğuk bir his verdi. Onu en son ne zaman gördüğünü hesaplaması gerekti; bir ay mı olmuştu, yoksa iki mi? Tam bir ay yirmi altı gün olmuştu. En son İdari İşler Komitesi'nin bayram davetinde görüşmüşlerdi; adet olduğu üzere tüm üyeler eşleriyle katılırdı. Bu büyük davet için adam sadece bir yaver gönderip hazırlanmasını söylemiş, her şey zaten ayarlanmıştı. Salonun girişinde buluşup içeri kol kola girmişlerdi. Sayısız gazeteci, patlayan flaşlar... Dışarıdan bakıldığında ne kadar da birbirine yakışan, mutlu bir çifttiler.

Demek neredeyse iki aydır onu görmemişti. Peki, en son ne zaman evde kalmıştı? İki ay mı, üç ay mı? Eve gelip kalsa bile kadın bunu her zaman bilemezdi; köşk o kadar büyüktü ki yatak odaları aynı katta bile değildi. Ancak yaverlik dairesinde nöbetçilerin arttığını görünce onun geldiğini anlardı.

Dedikodular her zaman kulağına çalınırdı. Bir ara Genelkurmay'daki bir kadın sekretere, soyadı Wang olan birine takılmıştı. Bayan Wu bile dayanamayıp anlatmıştı: "Şu Bayan Wang da amma oldu, duyduğuma göre Üçüncü Beyefendi onu her yere götürüyormuş, hatta beraber bir süre kalmışlar." Kadın bunu pek umursamadı; bunca yıl içinde o da artık kanıksamıştı. Adam yenilik peşindeydi; ne kadar güzel olursa olsun, en fazla iki-üç ay sonra o kadını da unuturdu. Kadın kederle düşündü; ne kadar güzel olursa olsun kimse Ren Susu'nun yerini tutamazdı. O kadın gerçek bir afetti. Ren Susu ile kıyaslanınca geri kalan herkes, kendisi de dahil, sıradanlaşıyordu. Bu yüzden adam o kadar çiçek arasında geziyor ama hiçbirine bağlanmıyordu.

Kadın bundan gizli bir zevk alıyordu; ne güzel... Kendisi kazanamıyordu ama başka kimse de kazanamıyordu. Ren Susu dışında hiç kimse...

Bayan Murong öldüğünde, adam zaten yıllardır Genelkurmay Başkanı'ydı. Cenaze töreninde Shuangqiao Köşkü, gümüş bir kar yığını gibi beyaz çiçeklerle dolmuş, devletin en üst kademesi oraya akın etmişti. Her şeyle ilgilenen özel görevliler olsa da, sayısız detay kağıt üzerinde ona danışılıyordu. Yarım ay boyunca kadın tamamen tükenmişti. Cenaze alayının çıktığı gün yüzündeki o derin keder ve bitkinlik rol değildi; artık rol yapacak takati kalmamıştı.

Konvoy hüzünlü marşlar eşliğinde köşkten çıkarken araba hafifçe sarsıldı. Kadın gayriihtiyari yanına baktı ve adamın ağladığını gördü.

Onu daha önce hiç ağlarken görmemişti. Bayan Murong kalp krizinden sabaha karşı ölmüştü. Kadın haberi alır almaz gitmişti ama adam Wuchi'ye ancak öğlene doğru dönebilmişti. Geldiğinde doktorlar artık çok geç olduğunu söylemişti. Adam o an annesinin yatağının başında sessizce durmuş, uzun bir süre sonra fısıltıyla "Anne" demişti. O an sesi, memleketi Yongnan'ın şivesiyle, çaresiz bir çocuk gibi çıkmıştı. Bazen annesiyle baş başa kalıp keyifleri yerinde olduğunda aralarında o şiveyle konuşurlardı. Kadın onun ağlayabileceğini hiç düşünmemişti. Onun doğuştan asil, herkesin imrendiği bir hayata sahip olduğunu sanırdı; meğer o da kendisi gibiymiş. O parıltılı kabuğun altındaki bir kalp, canı çok yandığında gözyaşı dökebiliyormuş.

İşte o an kadının kalbi yumuşadı; yılların biriktirdiği o buzlar sessizce eriyip gitti. "O da çok zorlanıyor," diye düşündü. Mevkisi yükseldikçe işleri artıyordu; adamın gerçekten içten güldüğünü neredeyse hiç görmemişti. Başkalarının yanındaki gülüşleri hep sahteydi, yalnız kaldığındaki gülüşünde ise derin bir yorgunluk vardı.

Cenazeden sonra yas dönemi bitti. Bir ay kadar sonra onu tekrar gördü. O gün adamın doğum günüydü. Geldiğinden beri akşam yemeği yememiş, kendini kütüphaneye kapatmıştı. Yaverlik dairesi başkanı endişeyle koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Kadın aşağı indiğinde bunu gördü ve "Ben bir bakayım," dedi. Başkan mahcup bir gülümsemeyle, "Küçük Hanım (kızı) baksa daha iyi olur belki," dedi. Kadın ısrar etti: "Anahtarı verin bana." Adam çaresiz anahtarı uzattı.

Adam üzerini bile değiştirmemiş, hala o askeri üniformasıyla antika koltuğa gömülmüş gibi oturuyordu. Kadın adımlarını yavaşlattı. Yaklaştığında onun gözlerini hafifçe yumduğunu fark etti; muhtemelen gelir gelmez yorgunluktan uyuyakalmıştı. Bir eli koltuğun kenarında, diğeri göğsünün üzerindeydi; eldivenlerini bile çıkarmamıştı. Perdeler kapalıydı ve ışık yanmıyordu. Kadın sessizce arkasında durdu. Adamın nefesleri düzenli ve sakindi. Loş ışıkta yüzünün hatları belirsiz birer çizgi gibiydi ama kadın onu o kadar uzun süre görmese bile her ayrıntısını ezbere biliyordu. Kaşlarının çatılışını, burnunun gölgesini, dudaklarının kıvrımını... Kadın, bir seyyar satıcının elindeki şekere sessizce ve hayranlıkla bakan fakir bir çocuk gibiydi; o şekere hiç sahip olamamıştı ama tadının ne kadar tatlı olduğunu biliyordu.

Nefesini tuttu, uzun bir süre sonra elini uzatıp hafifçe adamın omzuna koymaya cesaret etti. Adam hafifçe kıpırdandı, uyanmış gibiydi ama gözlerini açmadı; elini arkaya atıp kadının elinin üzerine koydu: "Susu?"

Her yerdeydi!

O ölü kadın hâlâ her yerdeydi! Bunca yıl, bunca yıl boyunca onu bir an bile rahat bırakmamıştı! Kadın elini hızla çekti. Adam nihayet tamamen uyandı, arkasına dönüp onu görünce yüzünde hiçbir ifade belirmedi: "Sana içeri girmeni kim söyledi?"

Onun sekreteri bile ondan daha çok saygı görüyordu. Yılların birikmiş öfkesi aniden patladı: "Murong Qingyi, Ren Susu çoktan öldü! Artık senin karın benim!" Adam istifini bozmadı: "Şunu iyi anlasan iyi olur; ben senin karım olduğunu hiçbir zaman kabul etmedim. Sen sadece 'Bayan Murong

Qingyi' sıfatının taşıyıcısısın."

Umutsuzluğun soğukluğu damarlarına işledi. Bunca yıl sonra, bunca yıl sonra nihayet içindeki o gerçeği kusmuştu. Kadın hiçbir zaman onun karısı olmamıştı ama bunu bu kadar gaddarca söylemesine gerek var mıydı? Bu kadar açık bir gaddarlık... Sanki ona bir kez daha bakmaya tenezzül etmiyor, o dış görünüşteki "vakarı" artık umursamıyordu. Kadının son çırpınışı da yine onun tarafından acımasızca bastırılmıştı. Kadın yine o sonsuz soğukluğa, o dipsiz kuyuya gömüldü. Nefes alamıyor, hareket edemiyordu; her yerini o dondurucu soğuk kaplamıştı.

Histerik bir nefretle lanet okudu: "Murong Qingyi, seni pişman edeceğim! Cehenneme gitsem bile seni de beraberimde sürükleyeceğim!"

Adam hafifçe gülümsedi: "Maalesef, ben zaten çoktan cehennemdeyim."

Bu kadar hafif, bu kadar kayıtsız söylenmiş bir cümle... O cehennemdeydi, peki ya kendisi? Ya kendisi?

Kadın biliyordu; kendisi de çoktan o cehennemin tam ortasındaydı.